

STENOGRAMA DEZBATERILOR DIN 25 NOIEMBRIE 2024

(C/2025/5033)

PARLAMENTUL EUROPEAN

SESIUNEA 2024-2025

Ședințele dintre 25 și 28 noiembrie 2024

STRASBOURG

Cuprins	Pagina
1. Reluarea sesiunii	3
2. Deschiderea ședinței	3
3. Declarația Președintei	3
4. Aprobarea proceselor-verbale ale ședințelor precedente	4
5. Componența comisiilor și delegațiilor	4
6. Rectificări (articolul 251 din Regulamentul de procedură) (cursul dat)	4
7. Rectificări (articolul 251 din Regulamentul de procedură)	4
8. Semnarea actelor adoptate în conformitate cu procedura legislativă ordinară (articolul 81 din Regulamentul de procedură)	4
9. Ordinea lucrărilor	5
10. Reluarea ședinței	7

Cuprins	Pagina
11. Ziua Internațională pentru eliminarea violenței împotriva femeilor (dezbateri)	7
12. Rezultatul summitului liderilor G20 (dezbateri)	31
13. Rezultatul Conferinței ONU privind biodiversitatea 2024, care a avut loc la Cali, Columbia (COP16) (dezbateri)	39
14. Condamnarea declarației unilaterale ilegale de independență a entității separatiste din Cipru și a tuturor eforturilor de a o legitima și reafirmarea necesității solidarității europene - 41 de ani mai târziu (dezbateri)	46
15. Intervenții de un minut privind chestiuni politice importante	53
16. Ordinea de zi a următoarei ședințe	60
17. Aprobarea procesului-verbal al prezentei ședințe	60
18. Ridicarea ședinței	60

STENOGRAMA DEZBATERILOR DIN 25 NOIEMBRIE 2024

IN THE CHAIR: ROBERTA METSOLA

President

1. Reluarea sesiunii

President. – I declare resumed the session of the European Parliament adjourned on 19 November 2024.

2. Deschiderea ședinței

(The sitting opened at 17:02)

3. Declarația Președintei

President. – Dear colleagues, we meet here on the International Day for the Elimination of Violence Against Women.

It is a day, every year, when we remember all those women we have lost. When we recommit to all those who are beaten but who remain unbroken. When we stand with those abused, traumatised, bullied and brutalised. When we double down on our efforts to eradicate and prevent violence against women and girls. When we understand all those faced with new forms of violence on and offline as technology develops.

I will always be proud of how this Parliament has stood with all mothers, daughters and sisters, not only with speeches and symbolism, but with legislation.

In May, we passed laws combating violence against women and domestic violence, criminalising more forms of abuse offline and online at European level. Now, in this legislature, we need and we must go even further, strengthening protection across Europe and ensuring those who prey on these women are prosecuted.

We will be having a debate on this later on today. We are also flying the orange flag next to our European one and will be illuminating our Strasbourg building in orange, shining a light on the urgency of our commitment.

End violence against women. Now.

(Applause)

4. Aprobarea proceselor-verbale ale ședințelor precedente

President. – The minutes and the texts adopted of the sittings of 13, 14 and 19 November are available. Are there any comments?

I see that is not the case. The minutes are approved.

5. Componenta comisiilor și delegațiilor

President. – The EPP and PfiE groups have notified me of decisions relating to changes to appointments within committees and delegations. These decisions will be set out in the minutes of today's sitting and take effect on the date of this announcement.

6. Rectificări (articolul 251 din Regulamentul de procedură) (cursul dat)

President. – Pursuant to Rule 251(4) of the Rules of Procedure, I would like to inform you that there was no request to put to the vote the two corrigenda announced in plenary on Wednesday 13 November. The corrigenda are therefore deemed to have been approved and are published on the plenary webpage.

7. Rectificări (articolul 251 din Regulamentul de procedură)

President. – The competent committees have transmitted six corrigenda to texts adopted by Parliament. Pursuant to Rule 251, these corrigenda will be deemed approved unless, no later than 24 hours after their announcement, a request is made by a political group or Members reaching at least the low threshold that they be put to the vote.

The corrigenda are available on the plenary webpage. Their titles will be published in the minutes of this sitting.

8. Semnarea actelor adoptate în conformitate cu procedura legislativă ordinară (articolul 81 din Regulamentul de procedură)

President. – I would like to inform you that, together with the President of the Council, I shall, on Wednesday, sign 17 acts adopted under the ordinary legislative procedure, in accordance with Rule 81 of Parliament's Rules of Procedure.

The titles of the acts will be published in the minutes of this sitting.

I would like to inform the House that I have received three requests for points of order. I will give the floor to the colleagues in the order in which they applied for such points of order. Please quote the Rule under which you are making the point.

Nacho Sánchez Amor (S&D). – Señora presidenta, el viernes pasado se celebró una sesión del Diálogo sobre Derechos Humanos entre la Unión Europea y Kirguistán. Como era obvio, la Unión Europea pidió explicaciones sobre el caso del líder del partido socialdemócrata del país, Temirlan Sultanbekov, detenido tres días antes de la celebración de las elecciones locales del pasado día 17.

Sobre la base de una conversación grabada por los servicios de inteligencia —no se sabe si con autorización judicial— se detuvo al líder del partido, se prohibió la participación del partido en las elecciones y se clausuraron sus redes sociales. El señor Sultanbekov lleva trece días en huelga de hambre y su salud se deteriora día a día. Sin embargo, su primera audición judicial no se ha fijado hasta enero.

Muchas instancias internacionales se han movilizado y también debe hacerlo este Parlamento. Este Parlamento va a negociar y aprobar un nuevo acuerdo de cooperación que incluye un capítulo de derechos humanos y democracia y será una excelente ocasión para valorar la voluntad política de las autoridades kirguisas en el caso del señor Sultanbekov y otros similares.

President. – I give the floor to Friedrich Pürner next.

Friedrich Pürner (NI). – Sehr geehrte Frau Präsidentin! Durch die Übertragung der HERA auf Frau Lahbib liegt ein Verstoß gegen Artikel 129 unserer Geschäftsordnung vor. Nach den Anhörungen von Herrn Várhelyi und Frau Lahbib erfolgte eine wesentliche Änderung des Zuständigkeitsbereiches. Die Änderung betrifft die Zuständigkeiten von Herrn Várhelyi, dem designierten Kommissar für Gesundheit und Tierschutz. Ihm wurde die Zuständigkeit für HERA entzogen und an Frau Lahbib übertragen. Eine Anhörung von Frau Lahbib zu diesem neuen Zuständigkeitsbereich erfolgte nicht. Das verstößt gegen die Regelung des Artikels 129 unserer Geschäftsordnung. Es verletzt die Kontrollfunktion des Europäischen Parlaments und den Öffentlichkeitsgrundsatz. Gemäß Artikel 129 Nummer 7 unserer Geschäftsordnung besteht die Möglichkeit, die Abstimmung auf die nächste Sitzung zu vertagen. Dies ist mein Antrag.

President. – Finally, Jorge Buxadé Villalba.

Jorge Buxadé Villalba (PFE). – Señora presidente, de acuerdo con el artículo 164 del Reglamento interno, es un escándalo que la Presidencia haya rechazado debatir la corrupción de Pedro Sánchez en España, tal y como pidió mi grupo.

Se pidió en tiempo y forma y de acuerdo con el Reglamento interno, ya que el testimonio de un comisionista de la trama de corrupción socialista inculpando a Sánchez y a Ribera se produjo al día siguiente de la aprobación del orden del día de la plenaria; un comisionista de la trama de corrupción socialista que ha declarado que varios ministros y cargos socialistas cobraban en efectivo; que Sánchez, su mujer y los ministros Marlaska, Ábalos y la que va a ser su vicepresidenta, Teresa Ribera, tenían conocimiento o participaban del negocio.

Solo hay una razón para que se salten el Reglamento interno e impidan un debate democrático sobre la presunta corrupción del actual Gobierno de España y de una candidata a vicepresidenta de la Comisión: y es que han pactado la ley del silencio. Populares y socialistas no solo han llegado a un acuerdo para nombrar la Comisión, sino también para tapar la corrupción de Sánchez ante millones de españoles y europeos.

Ustedes, hoy, se han hecho cómplices para siempre.

President. – In this case, Rule 164 was applied.

9. Ordinea lucrărilor

President. – The final draft agenda, as adopted by the Conference of Presidents on 20 November 2024 pursuant to Rule 163, has been distributed. With the agreement of the political groups, I would like to put to the House the following proposals for changes to the final draft agenda:

For Tuesday and Wednesday, two debates will be rescheduled between Tuesday and Wednesday afternoon. The Commission statement on the outcome of COP29 and challenges for international climate policy, originally scheduled for Wednesday afternoon, will be moved to the third item on Tuesday afternoon.

The Commission statement on critical infrastructure vulnerabilities and hybrid threats in the Baltic Sea, originally scheduled for Tuesday afternoon, will be moved to the third item on Wednesday afternoon.

For Wednesday, the following reports are added to the voting session:

— Paulo Cunha, Proposal for a regulation amending Regulation (EU) 2018/1806 as regards Vanuatu;

— Giuseppe Lupo, Mobilisation of the European Union Solidarity Fund to provide assistance to Germany and Italy relating to floods occurred in 2024.

If there are no objections, these changes are approved.

We now move to changes requested by political groups, starting with Monday, today. The Left Group has requested that statements on the obligations of the Union and Member States following the recent issuance of arrest warrants by the International Criminal Court against Benjamin Netanyahu, Mohammed Diab Ibrahim and Yoav Gallant for war crimes and crimes against humanity be added as the last item in the afternoon. As a consequence, the sitting would be extended to 23:00.

I give the floor first to Isabel Serra Sánchez to move the request on behalf of The Left Group.

Isabel Serra Sánchez, *en nombre del Grupo The Left*. – Señora presidenta, quiero solicitar que se amplíe la sesión de hoy hasta las 23.00 horas para incluir el debate sobre las obligaciones de la Unión Europea y los Estados miembros tras la emisión, por parte de la Corte Penal Internacional, de órdenes de detención contra Netanyahu, Gallant y Mohamed Deif Ibrahim por crímenes de guerra y por crímenes contra la humanidad.

Estas órdenes de detención son una victoria del Derecho internacional frente a la barbarie, una victoria de la ciudadanía —que se ha movilizado en todo el mundo para defender a Palestina— y, también, una victoria del pueblo palestino. Pero si Netanyahu lleva más de un año perpetrando una limpieza étnica y un genocidio contra el pueblo palestino, es porque ha contado con el apoyo de la Unión Europea: apoyo diplomático, apoyo político y apoyo financiero.

Hoy, las instituciones europeas tienen que cumplir, tienen que obligar a los Estados miembros que han firmado el Estatuto de Roma a que cumplan. Es una vergüenza insoportable que tengamos a Alemania, Italia y Hungría diciendo que no van a cumplir. No hacerlo es dar por muerto el Derecho internacional. Dejen de ponerse del lado de los criminales de guerra y pónganse del lado, de una vez, de los derechos humanos.

President. – Thank you, Ms Serra Sánchez. Does any colleague want to speak against? I don't see that to be the case.

I have received an alternative proposal from the S&D Group. Instead of adding another debate, the proposal would be to change the title of the second item on Tuesday afternoon to read as follows: 'Council and Commission statements on continued escalation in the Middle East: the humanitarian crisis in Gaza and the West Bank, UNRWA's essential role in the region, the need to release all hostages and the recent ICC arrest warrants'.

I first start by asking you, Ms Serra Sánchez, do you agree with the proposal of the S&D Group? I see that you don't. So I put the request of The Left Group to the vote by roll call.

(Parliament rejected the request)

I see that the S&D Group wants to keep its proposal. Then we vote on the S&D proposal to amend the statement as I read out. So I put the proposal by the S&D Group to a vote by raise of hands.

(Parliament approved the request)

For Tuesday, the ECR Group has requested that Council and Commission statements calling on the Algerian Government to release the Franco-Algerian writer Boualem Sansal and to end all incommunicado detentions be added in the evening after the Commission statement on the urgent need to tackle the pay gap. The sitting would then be extended to 23:00.

I understand that there are two other alternative titles from the Greens Group and the ESN Group. I will read them out.

From the Greens Group: 'Council and Commission statements calling on the Algerian Government to investigate the enforced disappearance of the Franco-Algerian writer Boualem Sansal and to end all incommunicado detentions'. From the ESN Group: 'Council and Commission statements on request for the immediate release of Boualem Sansal, famous Franco-Algerian writer detained by Algeria'.

I also understand that there is a compromise proposal that we would add on Wednesday evening, after the debates on cases of breaches of human rights, democracy and the rule of law, as follows: 'Council and Commission statements on the arrest of the Franco-Algerian writer Boualem Sansal and the call for his immediate and unconditional release and the repression of freedom of speech in Algeria'.

I will put this compromise to a vote by roll call.

I understand that this was discussed between the groups.

(Parliament approved the request)

It is adopted, so the sitting will be extended to 23:00.

The agenda is therefore adopted. The order of business is thus established.

(The sitting was suspended at 17:18)

PREDSEDÁ: MARTIN HOJSÍK

Podpredseda

10. Reluarea ședinței

(Rokovanie pokračovalo od 17:21 h.)

11. Ziua Internațională pentru eliminarea violenței împotriva femeilor (dezbatere)

Predsedajúci . – Ďalším bodom programu je vyhlásenie Parlamentu o Medzinárodnom dni boja proti násiliu páchanému na ženách (2024/2908(RSP)).

A poprosím ešte raz kolegov a kolegyně, aby naozaj, špeciálne pri tejto debate, zachovali pokoj v sále, pretože tento dôležitý deň si dnes pripomíname a je to naozaj dôležitá debata.

Ελεονώρα Μελέτη, *εξ ονόματος της ομάδας PPE.* – Κύριε Πρόεδρε, σήμερα είναι η Ημέρα Εξάλειψης Βίας κατά των Γυναικών. Όχι μόνο της σωματικής, αλλά κάθε μορφής βίας. Κάθε χρόνο φτάνει αυτή η μέρα, που μετράμε νεκρές, κακοποιημένες, βιασμένες, χτυπημένες, ισοπεδωμένες γυναίκες, σαν να κάνουμε «ταμείο βίας».

Κάτι δεν κάνουμε σωστά. Μήπως δεν ασχολούμαστε αρκετά με τα στερεότυπα; Με τις πεποιθήσεις για το ποια είναι η θέση της γυναίκα;

Σήμερα πολλές φορές καταδικάζουμε πρακτικές άλλων χωρών που απαγορεύουν στις γυναίκες να σπουδάζουν ή να εργάζονται. Στο ίδιο μας το σπίτι την Ευρώπη, όμως, επιτρέπουμε να αναπαράγονται και να διαιωνίζονται πρότυπα που θέλουν τη γυναίκα να αποκαλείται το αδύναμο φύλο, να θεωρείται κτήμα του συντρόφου, με την υποχρέωση να κάνει παιδιά παραγκωνίζοντας τις ανάγκες και τις επιθυμίες της.

Καταδικάζουμε πρακτικές χωρών που εξαναγκάζουν τις γυναίκες σε γάμο, αλλά εξακολουθούμε να προωθούμε τα πρότυπα εκείνα που θέλουν τη γυναίκα να ολοκληρώνεται με έναν πλούσιο σύζυγο που θα την εξασφαλίσει οικονομικά, ακόμα και αν αυτό συνεπάγεται απόλυτη υποταγή και εξάρτηση. Και αν η γυναίκα δεν θέλει να παντρευτεί, τότε στοχοποιείται ως «γεροντοκόρη».

Καταδικάζουμε πρακτικές χωρών που απαγορεύουν στις γυναίκες να μιλάνε, αλλά εμείς εδώ στην Ευρώπη δεν τις ενθαρρύνουμε και τόσο να μιλάνε περισσότερο. «Μη μιλάς, κάνε υπομονή, θα περάσει», ακούνε τα θύματα της βίας. 7 στις 8 γυναίκες που πέφτουν θύματα βίας δεν τολμούν να μιλήσουν για αυτό. Προσπαθούν να διαχειριστούν μόνες τους την ντροπή και τις ενοχές που ούτως ή άλλως τους δημιουργεί η κοινωνία.

«Θα διαλύσεις το σπίτι σου; Τα παιδιά σου δεν τα σκέφτεσαι; Δεν μπορεί, κάτι του έκανες και σου φέρθηκε έτσι.», ακούνε τα θύματα βίας –και αυτή η μία που βρίσκει το θάρρος να μιλήσει από τις 8 πάλι με τύψεις και ενοχές καταλήγει να παλεύει. «Γιατί το λες τώρα και όχι νωρίτερα; Γιατί δεν έφυγες;»

Τα θύματα βίας, όμως, δεν θέλουν άλλο να ακούν. Θέλουν να μιλήσουν. Κι εμείς που μιλάμε πρέπει λίγο να σωπάσουμε, αν σε κάθε μας λέξη προωθούμε όλα εκείνα τα τοξικά στερεότυπα που δεν πρόκειται ποτέ να αλλάξουν με καμία νομοθεσία. Και αν δεν μπορούμε να σωπάσουμε, τουλάχιστον ας αλλάξουμε το αφήγημα, το αφήγημα για το ποιες είμαστε, για το πόσα μπορούμε, για το ποια θέλουμε να είναι η θέση που επιλέγουμε και μας αξίζει.

Η Ευρώπη μάς έχει συνηθίσει σε κάθε κρίση να δρα άμεσα, αποτελεσματικά και ενωμένα. Η βία κατά των γυναικών δεν είναι κρίση;

Evin Incir, on behalf of the S&D Group. – Mr President, colleagues, I could shout at the top of my lungs, but it wouldn't compare to the cries of women and girls suffering right now. Women and girls face various forms of violence throughout their lives, including physical violence, threats, psychological violence, sexual violence, socio-economic violence. The reason for this? We are women and girls. We are female.

Each year, over 2 300 women in Europe are killed by their partner or ex-partner. In our European Union, 31 % of women are survivors of physical or sexual violence. In the EU in 2015, more than 90 % of rape victims and 80 % of sexual assault victims were women and girls, while nearly all perpetrators – 99 % – were male. Behind each statistic is a person whose life, freedom and dreams have been shattered.

Colleagues, it has been an honour to lead the fight for the EU's first and historic directive on combating violence against women and domestic violence along with so many strong feminists, but this is just the beginning. However, it is shameful that some Member States rejected the inclusion of consent-based rape legislation. While I expected misogynistic policies from the far right and national conservatives, it is particularly disgraceful that those who claim to be feminists have acted against the inclusion. One major obstacle was President Emmanuel Macron in France.

Only 'yes' means 'yes'. This must be stated clearly and enshrined in law. The horrific experiences of Gisèle Pelicot must mark the turning point in recognising the necessity of consent-based rape legislation in France and across the EU.

Colleagues, we need a Gisèle Pelicot law: legislation that ensures that only 'yes' means 'yes'.

Margarita de la Pisa Carrión, en nombre del Grupo PFE. – Señor presidente, señora comisaria, señorías, hoy las mujeres de Europa vivimos con miedo. Es dramática una agresión en un entorno de confianza, como lo es no poder vivir con tranquilidad en el espacio público. Quiero creer que todos hacemos todo lo posible por evitar que esto ocurra, pero, señorías, la realidad es que no se está acertando.

En España, por ejemplo, el número de agresiones sexuales ha aumentado un 14 % al año en la última década. Y mientras, convivimos con incoherencias como estas: reducción de penas a personas que han cometido crímenes atroces, complicidad con determinados agresores por conveniencia política, denuncias públicas encarnizadas por un beso y silencio ante violaciones en manada.

Esto demuestra lo que hemos dicho antes: la ideología de género no es eficaz para reducir las agresiones; incluso llega a amparar a criminales, presentándolos como víctimas del heteropatriarcado. El agresor dirá que es violento porque el sistema heteropatriarcal le ha hecho violento y, así, su responsabilidad individual por las agresiones cometidas quedará diluida. Les suena a los españoles, ¿verdad?

En mi país llevamos más de veinte años de Ley de violencia contra la mujer que, más bien, ha servido para poner a las mujeres en contra de los hombres, pero no ha reducido el número de víctimas.

Dejen atrás la batalla ideológica y pónganse, de verdad, en el lado de las mujeres.

Antonella Sberna, *a nome del gruppo ECR*. – Signor Presidente, onorevoli colleghi, il silenzio che avete appena udito è il silenzio di milioni di donne che vivono ogni giorno: è il silenzio della paura, dell'umiliazione, dell'isolamento; è il silenzio di chi non ha più voce per chiedere aiuto. Ma questo silenzio dobbiamo spezzarlo con forza, con determinazione e con azioni concrete.

I numeri sono terribili: una donna su tre in Europa ha subito violenza fisica o sessuale nel corso della sua vita. E sappiamo bene che dietro a queste statistiche ci sono volti, storie, famiglie distrutte: sono madri, donne, sorelle, figlie, amiche. Sono persone che chiedono giustizia, protezione, sicurezza e attenzione.

E noi rappresentanti delle Istituzioni abbiamo e dobbiamo avere il dovere di difenderle, di essere la loro voce, la loro forza e la loro speranza. Ogni anno il Parlamento organizza la Settimana per l'uguaglianza di genere per fare il punto sui risultati conseguiti e individuare nuove misure. In qualità di vicepresidente con delega all'iniziativa invito tutti a prendere parte, contribuendo con idee e riflessioni.

Dobbiamo fare in modo che chi denuncia sia creduto, chi subisce trovi rifugio e chi commette violenza paghi senza attenuanti. Dobbiamo educare: la dignità femminile non è negoziabile! Non ci sono tradizioni, religioni o ideologie che possano giustificare anche un solo atto di violenza.

Non fermeremo il nostro impegno finché ogni donna non sarà libera di vivere senza paura.

Valérie Hayer, *au nom du groupe Renew*. – Monsieur le Président: «La honte, ce n'est pas à nous de l'avoir.» Voilà les mots de Gisèle Pelicot à l'ouverture du procès dit «des 51». Des mots que nous devons faire entendre à autant de gens que possible.

Pendant vingt ans, Dominique Pelicot a drogué son épouse pour la livrer inconsciente à des dizaines d'hommes, qui, avec lui, lui ont fait subir des viols d'une barbarie innommable. Ces 51 accusés sont pompiers, élus locaux, chauffeurs de bus, infirmiers. Ce procès, c'est le procès de la banalité du mal. Car, à Avignon, ces accusés sont insérés, ils sont pères de famille, ils sont M. Tout-le-monde.

Aujourd'hui, Gisèle Pelicot est entrée dans l'histoire: la femme qui a bombé le torse pour que la honte change de camp. Dans ce procès, à Avignon, défilent les concepts les plus abjects à la barre: le viol par curiosité, le viol par fatigue, le viol par politesse, ou encore, pour citer un accusé: «Ce n'est pas un viol parce que je l'ai bien vécu.» Rappelons-le: le consentement doit être libre, éclairé, enthousiaste et rétractable. Et quand le «oui» ne répond pas à ces critères, alors c'est non! La moitié des Européennes subissent un jour des violences domestiques. Dans mon pays, la France, un homme sur cinq pense qu'une femme peut prendre du plaisir à être forcée.

Aujourd'hui, je pense aussi à Dorota Lalik, morte d'une septicémie après qu'un gouvernement d'extrême droite l'eut forcée à attendre la mort de son bébé dans son ventre – parce que, sous son règne, on ne pouvait plus avorter en Pologne. Je pense à Giulia Cecchettin, retrouvée morte au fond d'un ravin, assassinée par son ancien compagnon. Un féminicide barbare, comme il y en a encore dans toute l'Europe. Je pense à nos mères, nos grands-mères, nos sœurs, nos compagnes, nos filles. À celles qui n'osent pas porter plainte, à celles dont le procès est classé sans suite faute de preuves, à celles qui tombent sous les coups. À elles toutes.

Alors, chers collègues, la définition européenne du viol doit inclure le consentement, le droit à l'IVG doit être inscrit dans la charte européenne des droits fondamentaux, et chaque génération, l'une après l'autre, doit être formée au consentement. Ce combat n'est pas un combat entre les sexes: c'est un combat de société, tous genres confondus, contre cette culture du viol.

Alors mobilisons-nous, jusqu'à ce que cesse l'horreur de ces violences!

Mélissa Camara, *au nom du groupe Verts/ALE*. – Monsieur le Président, chers collègues: «Le patriarcat n'existe plus.» Tels sont les mots que le ministre de l'éducation italien a prononcés lors d'un hommage à Giulia Cecchettin, victime d'un féminicide en 2023. Déroulant son programme xénophobe, l'extrême droite européenne nous présente une société européenne débarrassée, finalement, de la société patriarcale et de l'arbitraire patriarcal.

Cette propagande met les femmes et les filles en danger. Pourtant, les chiffres sont là. En Europe, une femme sur trois a subi ou subira des violences physiques, des violences sexuelles ou des menaces. En Europe, une femme sur six a subi des violences sexuelles, y compris le viol. En Europe, une femme sur cinq a été victime de violences physiques ou sexuelles de la part de son partenaire, d'un membre de sa famille ou d'un autre membre de son foyer. Les violences masculines sont partout, tout le temps. Ces violences sont systémiques.

Sept ans après #metoo, les violences sexistes et sexuelles sont toujours omniprésentes. Elles frappent tous les milieux, dans tous les pays. L'urgence? Construire une société où être une femme n'est plus un facteur de risque physique ou de discrimination. L'urgence? Passer d'une culture du viol à une culture du consentement. L'urgence? En finir avec l'impunité, enfin!

La honte doit enfin changer de camp.

Manon Aubry, *au nom du groupe The Left*. – Monsieur le Président, quelle femme peut dire qu'elle n'a jamais subi une seule violence, sexiste ou sexuelle – d'une remarque machiste jusqu'à un rapport non consenti, du harcèlement de rue jusqu'à un coup, d'une humiliation jusqu'au féminicide? Tous ces actes participent du même continuum de violence qui est celui de notre société patriarcale, et que toutes les femmes subissent jusqu'à construire des mécanismes d'adaptation.

Comment se fait-il que nous vivions dans une société dans laquelle nous paramétrons nos vêtements, notre consommation d'alcool, nos interactions sociales à l'aune du risque d'agression? Mais nos corps ne sont pas en libre accès. Aujourd'hui, je veux vous dire notre rage, celle de femmes qui n'en peuvent plus de subir les violences: de la rue et jusque dans nos foyers, dans l'espace public ou dans l'intimité. Car oui, les agresseurs sont partout. Pas tous les hommes, bien sûr, mais tous des hommes. Ils sont sur nos lieux de travail, dans nos clubs de sport, nos groupes d'amis, nos familles, à la télé, et parfois même au sein de nos partis politiques. Et combien de fois se défendent-ils en disant: «Elle n'a pas dit non»?

Le viol est le seul crime dont le coupable se sent innocent et la victime coupable. Il suffit de voir la défense des accusés du procès de Mazan, qui se disent victimes ou refusent de reconnaître qu'ils ont commis un viol, alors qu'ils ont pénétré le corps drogué de Gisèle Pelicot. Pourtant, pendant que ce procès impose le caractère systémique de la culture du viol, la nouvelle Commission européenne n'a même plus de commissaire chargé de l'égalité, et elle n'a rien prévu contre les violences sexistes et sexuelles.

On pourrait commencer par une chose simple. L'avocat général dans le procès de Mazan l'a dit clairement: «On ne peut plus considérer en 2024 que, si elle n'a rien dit,» une femme «est d'accord». Alors faisons de ce procès l'histoire, l'histoire de l'inscription du consentement dans le droit français, mais aussi dans le droit européen. Nous pouvons faire une chose simple: définir clairement une relation sexuelle sans consentement comme un viol, point barre – une initiative que notre Parlement avait adoptée, avant que la France de Macron ne s'allie à la Hongrie de Viktor Orbán pour la bloquer.

Pour en finir avec l'impunité des agresseurs sexuels, dont 99 % ne sont jamais condamnés, mais aussi pour transformer en profondeur nos sociétés, y compris dans l'éducation à la sexualité – que l'extrême droite déteste tant –, pour qu'enfin la honte change de camp, pour de bon.

Irmhild Boßdorf, *im Namen der ESN-Fraktion*. – Herr Präsident, sehr geehrte Damen und Herren! Heute ist wieder einer dieser von den Vereinten Nationen festgelegten Mahntage, nämlich der Internationale Tag gegen Gewalt an Frauen. Diese Mahntage sind tatsächlich geeignet, um sich zumindest einmal im Jahr ehrlich zu machen, um einmal im Jahr Dinge anzusprechen, die wir in Europa nicht erleben wollen. Und so wäre auch der heutige Tag geeignet, die wahren Ursachen und die schrecklichen Auswirkungen der Gewalt gegen Frauen zu benennen. Und dann – das wäre die logische Folge daraus – klar und deutlich zu sagen, warum die Gewalt gegen Frauen in den letzten Jahren in Europa nicht ab-, sondern zugenommen hat.

Allein in Deutschland wurden im vergangenen Jahr 360 Frauen Opfer eines Femizids – also getötet, weil sie eine Frau sind. Dazu kommen noch fast 600 versuchte Tötungen. Jeden Tag zählt die Statistik des Bundeskriminalamts 25 Sexualverbrechen, die von Flüchtlingen und Schutzsuchenden an Frauen begangen werden. Gegenüber dem Vorjahr ist das eine Steigerung von fast 27 %. Und so verwundert es auch nicht, wenn mittlerweile über die Hälfte aller Frauen in Deutschland sagen, dass sie sich in den Abendstunden nicht mehr allein auf die Straße trauen.

Doch nicht nur die öffentliche, auch die häusliche Gewalt explodiert. Über 180 000 Fälle wurden im vergangenen Jahr allein in Deutschland gemeldet – Tendenz steigend. Rund ein Drittel der Tatverdächtigen im Zusammenhang mit dieser häuslichen Gewalt hat keinen deutschen Pass. Die Frauenhäuser in Deutschland sind überfüllt, über 13 000 Plätze fehlen. Mehr als zwei Drittel der Frauen, die in Frauenhäusern Schutz suchen, haben einen Migrationshintergrund.

Doch was passiert in Deutschland am Tag der Gewalt gegen Frauen? Eine Demo gegen Gewalt an FLINTA, an Frauen, Lesben, Intersexuellen, Nonbinären, Transsexuellen und Agendern wird in Düsseldorf veranstaltet – für all jene, die gern eine Frau wären, aber nicht immer eine sind. Benennen wir endlich die wahren Ursachen, die wahren Täter, und fordern wir Remigration, millionenfache Remigration.

Željana Zovko (PPE). – Poštovani predsjedavajući, deset minuta, svakih deset minuta u 2023. godini ubijena je jedna žena. Te žene su bile majke, kćerke, sestre i prijateljice. Iza svakog broja stoji oduzet život, uništena obitelj i ugašena budućnost.

Europska unija mora djelovati odlučnije i žurnije. Potrebna nam je ujedinjena institucionalna i pravna strategija koja će omogućiti ženama da žive slobodno od straha i nasilja.

Pozdravljamo odluku vlade premijera Plenkovića da stane u kraj ovom nasilju i da zaštiti žene. Svojom odlukom je i suzbilo obiteljsko nasilje, uvela strože kazne za nasilje motivirano mržnjom.

Uvođenje femicida kao zasebnog kaznenog djela odlučan je korak u borbi protiv najekstremnijeg oblika rodno uvjetovanog nasilja. Ali tu ne smijemo stati. Naša je obaveza zaštititi žene i djevojčice izvan granica Unije. Pozivam zemlje kandidatkinje da slijede primjer Republike Hrvatske i hitno usvoje potrebne zakonske izmjene kako bi pokazale jasnu opredijeljenost za zaštitu temeljnih ljudskih prava svih žena i djevojčica.

Oko toga nema oklijevanja, oko toga nema diskusije. Ovo je politička odluka da li ćemo dopustiti i dalje da ubojice izražavaju svoju muškost snimajući se dok ubijaju i vrše nasilje nad ženama i da to postaje regionalna zabava za sve muškarce pune testosterona.

Vrijeme je da se zaustavimo i vrijeme je da počnemo raditi ono što je urađeno u Hrvatskoj. Uvedite femicid što hitnije u svoju zakonsku regulativu.

Lina Gálvez (S&D). – Señor presidente, señora comisaria, la violencia machista se alimenta de quienes callan, de quienes la niegan, de quienes se ríen, de quienes no creen a las víctimas y las hacen pasar otra vez por un nuevo calvario, de quienes no ponen presupuestos o medios ni leyes para combatirla, de quienes la naturalizan, de quienes dan likes y comparten vejaciones de mujeres, de quienes nos cosifican y deshumanizan —especialmente en el mundo digital, aunque no solo allí— porque sabemos que ocho de cada diez mujeres europeas de entre 16 y 29 años evitan situaciones o lugares por miedo a sufrir agresiones físicas o sexuales, por no hablar del miedo que sufrimos las madres y los padres.

La violencia contra las mujeres y las niñas no tiene fronteras. Se ha hablado hoy aquí del caso de Gisèle Pelicot. Ayer se asesinó a una mujer en mi tierra, en Estepa, en Sevilla, en Andalucía.

Esa no es la Europa ni el mundo que queremos. Por eso, desde el Parlamento Europeo pedimos la plena aplicación de la Directiva sobre la lucha contra la violencia contra las mujeres y la violencia doméstica en todos los países.

Instamos a la Comisión a que presente una propuesta para identificar la violencia de género como un nuevo eurodelito y continuamos luchando por la criminalización de la violación basada en la ausencia de consentimiento.

Hoy, 25 de noviembre, y todos los días, ni un paso atrás frente a la reacción de la extrema derecha antigénero en esta Cámara y en toda Europa.

Mathilde Androuët (Pfe). – Monsieur le Président, quand vous refusez d'admettre l'évidente amélioration dans la vie des femmes qu'apporterait l'expulsion systématique de tout délinquant sexuel étranger, je vais plutôt m'atteler aujourd'hui à démontrer ce que vous voulez nous imposer comme étant une évidence: l'existence d'une culture du viol en Occident et d'un patriarcat généralisé faisant de tous les hommes des prédateurs par nature.

Les féministes ont trouvé dans le procès Pelicot un nouveau symbole, alors même que le choc que suscite cette affaire est la démonstration que le viol, de surcroît sous séduction dans le cadre conjugal, est totalement contraire à nos mœurs. Dans un monde de réelle culture du viol, une telle histoire aurait été classée dans les faits divers. Imagine-t-on une telle médiatisation, un tel soutien populaire à la victime en Iran ou au Pakistan? Pas une seule seconde.

Ceci exempte-t-il pour autant notre société? Non! Car cette affaire est quand même le miroir de deux échecs généralisés: celui d'une société régie par la volonté de jouir, et seulement de jouir, sans limites, sans considération de l'autre; une société de jouissance immédiate, excitée par une pornographie omniprésente qui fait de la surenchère, à la limite, de la torture corporelle, inondant les écrans d'hommes de plus en plus jeunes qui n'ont que cela comme seul tutoriel. Et aussi celui d'une société qui n'a jamais pleinement réussi à enrayer ce phénomène de reproduction de la violence par des adultes qui, enfants, avaient eux-mêmes subi des violences.

Voici deux défis majeurs pour mettre à bas une part des violences faites aux femmes. Nul besoin d'inventer une guerre des sexes: nos sociétés sont déjà suffisamment violentes. Ce n'est pas de misandrie dont elles ont besoin, mais bien d'empathie et de sanctuarisation du corps de l'autre. Et cet humanisme est, ne vous en déplaise, une valeur profondément occidentale.

Jadwiga Wiśniewska (ECR). – Panie Przewodniczący! Pani Komisarz! Szanowni Państwo! Kolejny międzynarodowy dzień eliminacji przemocy względem kobiet i kolejne rytualne nasze występy tutaj, w tej Izbie. Możemy ubierać pomarańczowe bluzki i gorąco sprzeciwiać się przemocy. I co to zmienia? Jakie daje efekty? Czytamy statystyki, jesteśmy nimi wszyscy poruszeni. A popatrzcie państwo na tę salę: jest prawie pusta. Gdzie są nasi koledzy? Gdzie są mężczyźni? Jaka jest reakcja? Jakie mamy wsparcie? Jak bardzo często milczymy i udajemy, że wszystko jest ok? Popatrzcie na skład komisji do spraw kobiet i ile tam jest mężczyzn.

Jeśli dziś mówimy o tym, że przemoc należy zwalczać, to powinniśmy się zastanowić, w jaki sposób i jak skutecznie wychować dziewczynki, żeby jako dorosłe kobiety nigdy nie pozwalały się bić. Jak skutecznie mogłyby się bronić? Jak zmienić stereotypy i poglądy i jak pokazywać, że przemoc jest absolutnym złem? A my musimy robić wszystko, żeby dziewczyny miały poczucie dumy, niezależności i godności. I nawet wtedy, kiedy kolega niby niechcąc w przejściu potrącił nas, a my zakłopotane nie zareagujemy, żeby nie robić awantury.

A więc trzeba reagować. I myślę, że kwestia wychowania i odważnego przeciwstawiania się przemocy ma głęboki sens. Przemoc w ciszy. Ostatnio w Belgii, w Brukseli zamordowano Polkę i jej dwoje dzieci. Czy mówimy dzisiaj o tym? Również zasłona milczenia na tę kwestię spada. Więc krzyczymy wszystkie. Kiedy widzimy przemoc, reagujmy! Nie bądźmy obojętne. I przemyślmy w naszych państwach członkowskich programy nauczania i wychowania tak, żeby uwzględniały również kwestie samoobrony.

Abir Al-Sahlani (Renew). – Mr President, every time we stand here to mark the International Day for the Elimination of Violence against Women is proof of our collective failure. Because even when we say that all girls and women deserve a life free from violence, we still do not have, for all women in the EU, access to legal and safe abortion. Still today, we do not have a European common definition of rape.

This is here today. But if we look few centuries ago, men used to burn women who were not comfortable in societies. Today, in Iran, women are declared insane because they fight for their human rights by men. Women are raped as part of wars and armed conflicts everywhere by men. Women are killed in their very own homes by men. Women are educating themselves, working hard, but are being outrun in the salaries by men.

They say not all men, but all women. It's time for all men to end violence against women.

Alexandra Geese (Verts/ALE). – Herr Präsident! 360 Frauen wurden in Deutschland 2023 getötet, 360 in einem Jahr mit 365 Tagen. Und jede davon ist eine zu viel. Gleichzeitig ist die Hasskriminalität gegen Frauen um 56 % gestiegen. Frauen werden immer mehr beschimpft, verleumdet und bedroht. Und die Täter sind Männer. Richtig ist auch: Nicht alle Männer sind Täter.

Aber wo sind denn diese Männer, wenn es darum geht, die Mittel für Frauenhäuser aufzustocken, damit alle Frauen und Kinder eine sichere Zuflucht finden können? Wo sind sie, wenn es darum geht, digitale Gewalt wirksam zu bekämpfen? Und wo waren die Minister im Rat, als die Frauen aus der Kommission und aus diesem Parlament ein Gesetz geschrieben haben, das Frauen in ganz Europa effektiv geschützt hätte? Sie haben wirksamen Schutz verhindert – die Justizminister im Rat.

Liebe Männer, es ist gut, dass die meisten von euch keine Täter sind. Aber die Zeit, in der man am Spielfeldrand stehen konnte, die ist vorbei. Kämpft mit uns. Kämpft mit den Frauen, um Gewalt gegen Frauen und Mädchen endlich ein Ende zu setzen.

Hanna Gedin (The Left). – Herr talman! 2017 markerade en revolution med *Me too*, en global rörelse där vi kvinnor bröt tystnaden om sexuella övergrepp. Men fortfarande mördas 85 000 kvinnor varje år. Våldet är det yttersta uttrycket för att män tar sig rätten att kontrollera kvinnors kroppar och liv. Från Gisèle Pelicot i den franska rättssalen via polska kvinnors kamp för aborträtten till kvinnor i USA, som nu kämpar för sina reproduktiva rättigheter, till kvinnor som protesterar i Iran.

Antifeministiska rörelser hotar inte bara kvinnors rättigheter när de försöker tysta oss i hemmen, på arbetsplatser och i det offentliga rummet – hatet mot oss kvinnor som organiserar oss politiskt är också ständigt närvarande och ett hot mot demokratin.

Men vi står emot. Det personliga är politiskt. Vi står här i dag, vi kommer att stå här i morgon och vi kommer alltid att lägga skulden där den hör hemma och kräva politiska reformer som ger oss kvinnor mänskliga rättigheter, oavsett var i världen vi befinner oss.

Ivan David (ESN). – Pane předsedající, dámy a pánové, násilí ve společnosti neomezí žádná prohlášení a vyhlášení mezinárodních dní. Pomůže kultivace lidí vhodnou výchovou a tresty proti těm, které se vychovat nepodařilo. Hovořit o eliminaci je buď naivní, nebo pokrytecké. Vykořenit násilí se nemůže podařit. Násilí bohužel bude narůstat tak, jak roste sociální izolace lidí a přibývá frustrace. Pokud má vadit jen násilí na ženách a násilí na mužích je nezajímavé, určitě by prospělo, kdyby skončil příliv výchovou nedotčených mužů do zemí Evropské unie. Je zajímavé, že titíž aktivisté slovně bojující proti násilí na ženách rovněž prosazují imigraci včetně imigrace z primitivních oblastí v muslimských zemích. Není těžké dospět k závěru, že mají zřejmě nepořádek v hlavě.

Judita Laššáková (NI). – Vážený pán předsedající, ja sa vám veľmi ospravedlňujem. Strašne ma bolí zub, ale túto tému naozaj považujem za veľmi dôležitú. Už tu padlo zopár mien a dovoľte mi, aby som k nim jedno pridala.

Dnes vám porozprávam príbeh o jednej odvážnej žene, o policajtky, ktorá konala zákonne a ktorej za to chceli jej mužskí kolegovia policajti rozkopať – aby som neklela na ich úroveň – tak rozkopať jej genitálie, poliať auto benzínom a to auto podpáliť. Keď zistili, že ju nezlomia, začali ju protizákonne trestne sťahovať. Viete, aký je to pocit sedieť doma chorý a čakať, kedy vám vaši veľavážení kolegovia prídu rozkopať dvere? Neviete a chvalabohu za to.

Keď v príbehu Harry Potter a kameň mudrcov Dumbledore rozdáva posledné body, počtom najmenej dostane Neville Longbottom. Ale sú najhodnotnejšie, lebo najťažšie je povedať vlastným kolegom, že sa mylia. Preto vás prosím, zapamätajte si meno Diana Santusová, ktorá bola odvážna vtedy, keď odvaha bola veľmi drahá. Ktorá aj so svojím tímom postupovala čisto zákonne, a to napriek tomu, že ju vlastní mužskí kolegovia policajti chceli fyzicky zlikvidovať.

Mirosława Nykiel (PPE). – Panie Przewodniczący! Międzynarodowy Dzień Walki z Przemocą wobec Kobiet skłania do refleksji, dlaczego po wieloletnich działaniach problem nadal jest powszechny. Bo dotyka kobiet niezależnie od statusu społecznego, wieku czy narodowości. Według Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn jedna na trzy kobiety w Unii Europejskiej doświadczyła przemocy fizycznej lub seksualnej. We Francji, Szanowni Państwo, co trzy dni jedna kobieta ginie z rąk partnera lub byłego partnera. Według badań fundacji STER aż 87% Polek doświadczyło jakiejś formy przemocy seksualnej, a 37% spotkało się z przemocą fizyczną lub seksualną. Wiele ofiar boi się zgłosić na policję z różnych przyczyn, więc te statystyki są jeszcze bardziej przerażające. A koszty ekonomiczne przemocy domowej szacuje się na 256 miliardów euro rocznie. W moim kraju, w Polsce, funkcjonuje od 2005 roku ustawa o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Mamy procedurę „Niebieskiej Karty”, jednak dostęp do specjalistycznych placówek, takich jak schroniska, wsparcie psychologiczne i prawne, wciąż jest niewystarczający.

Koleżanki i Koledzy! Nasza odpowiedzialność nie kończy się na słowach i statystykach. Musimy działać. Ważne są zarówno zmiany legislacyjne, jak i organizowanie kampanii społecznych, takich jak kampania organizowana choćby w moim mieście, w Bielsku-Białej, gdzie jest 16 dni przeciwko przemocy kobiet, gdzie organizujemy marsze, spektakle, spotkania. A jako parlamentarzystka, matka i babcia pięciu dziewczynek, apeluję: nie bądźmy obojętne, działajmy!

Matjaž Nemeč (S&D). – Gospod predsednik! Živimo v svetu, kjer ženske gradijo našo družbo, a hkrati umirajo v svojih domovih. Vsak dan zaradi nasilja umre 140 žensk. Vsakih deset minut se zgodi femicid. Statistika je alarmanten opomin, da nam je kot družbi spodletelo. Nasilje nad ženskami je kršitev temeljnih človeških pravic in terja našo kolektivno odgovornost. Zato potrebujemo redefinicijo spolnega nasilja po modelu „samo ja pomeni ja“ na ravni celotne Evropske unije.

Slovenija je primer dobre prakse. Nasilje na podlagi spola moramo opredeliti kot kaznivo dejanje EU v skladu s členom 83 Pogodbe o delovanju Evropske unije. Pet držav članic Evropske unije še ni ratificiralo Istanbulske deklaracije. Zato pozivam Bolgarijo, Češko, Madžarsko, Litvo, Slovaško, da se postavijo na stran zaščite žensk.

Pričnimo ustvarjati družbo, ki ne bo tolerirala nobene oblike nasilja. Če citiram Kofija Anana: nasilje nad ženskami je morda najbolj sramotna kršitev človekovih pravic in morda najbolj razširjena. Ne pozna geografskih, kulturnih ali dohodkovnih meja. Dokler obstaja, ne moremo trditi, da napredujemo proti enotnosti, razvoju in miru.

Viktória Ferenc (PFE). – Tisztelt Elnök Úr! Ma van a nők elleni erőszak megszüntetésének világnapja. A világon minden harmadik nő tapasztalt már szexuális vagy fizikai erőszakot életében legalább egyszer. Ezért fontos, hogy napirenden tartsuk ezt a témát itt, az Európai Parlamentben is, és mi, képviselők hangot adjunk a sokszor hangtalan áldozatoknak.

Sok szó esik róla, hogy a nők elleni erőszak leggyakrabban a nők saját otthonában fordul elő, s talán kevesebbet beszélünk arról, hogy ezt követően a nők a köztereken és az utcákon vannak leginkább veszélyben. Gyakran utazom egyedül Európában és Európán kívül is. Utazásaim során megtapasztaltam azt a szorongást, amelyet sok nő érez, amikor sötétedés után egyedül indul útnak. A feszültséget, ahogy a zsebünkben szorítjuk a mobiltelefonunkat vagy a lépteink gyorsulását, amikor egy árnyék a hátunk mögött túl közelinek tűnik. Szerencsésnek mondhatom magam, mivel Magyarország a világ húsz legbiztonságosabb országa közé tartozik, ahol a nők sötétedés után is bátran indulhatnak útnak. Ez a biztonság azonban nem magától értetődő, hanem a magyar kormány tudatos intézkedéseinek eredménye. Az átgondolt bevándorláspolitikának és a közbiztonságot célzó folyamatos fejlesztéseknek köszönhető. Mindez más európai országok számára is iránymutató lehet a nők biztonságáért való megerősítésében.

Minden nőt megillet a biztonság, legyen ez otthon, az utcákon, a munkahelyeken vagy az internet világában.

Assita Kanko (ECR). – Mr President, Madam Commissioner, how many women and girls still undergo female genital mutilation today? How many are treated as second-rank citizens? How many are economically deprived? How many are sexually assaulted without ever seeing justice happen? Too many.

'It's time that the macho, patriarchal society that trivialises rape changes' – Gisèle Pelicot said that. Her case in France has rightly sparked deep outrage and horror. Her husband has been sentenced to 20 years in prison for years of drugging and raping her. As if that were not already unimaginable enough, during that time, he also invited more than 70 other men to rape her too.

How can someone who committed such atrocities for years ever walk free again? This man and everyone who knew did not only destroy Gisèle Pelicot's life, but also showed how deep evil can go and silence can hurt.

This is organised, repeated and cruel abuse of trust, love and humanity. Women must be protected from such monsters. After all, what is the rule of law worth if justice cannot guarantee our safety? As Gisèle Pelicot said, 'It's time that the macho, patriarchal society that trivialises rape changes.'

The new Commission must deliver on this topic. We must ensure that women can walk freely on the streets and not be afraid of the dark, that they are safe at home and not economically oppressed, that young girls never learn that their dignity is an option.

Boys and girls are equal, and violence must always be punished. No religion is above the law. Investing in the safety of all women and girls is investing in our future as a society. Our legal system must also not discriminate, regardless of colour, religion or social position of women. The only answer to injustice must be justice.

Dainius Žalimas (Renew). – Mr President, dear colleagues, today we confront an uncomfortable truth. Gender-based violence against women poisons Europe's fight for democracy and human rights.

Nowhere is this more evident than in the brutal Russian war against Ukraine, where violence, including sexual violence, is being used systematically as a weapon of war. The crimes of aggression and gender-based violence are not isolated. They are deeply rooted in the destructive ideology of the Russian world, which, inter alia, promotes discrimination against women. Regretfully, even in the EU, similarities to and traces of this ideology exist, undermining women's rights.

We have powerful instruments to combat this, such as the Istanbul Convention. Yet, it is shameful that this treaty is still not binding on all EU countries, including my own country, Lithuania. Political resistance fuelled by disinformation cannot justify our failure to act. We must ensure that every EU Member State commits to the Istanbul Convention, building a united Europe where women are safe, equal and free.

Diana Riba i Giner (Verts/ALE). – Señor presidente, señora comisaria, hoy, 25 de noviembre, tenemos que alzar la voz por todas aquellas que no tienen fuerza para hacerlo. Y no nos engañemos, las violencias machistas no tienen por qué darse en un callejón solitario, en un parque mal iluminado o en un *parking* subterráneo. Puede ser en nuestro trabajo, en nuestras clases o en nuestra propia habitación. Y el agresor no tiene por qué ser un desconocido: es nuestro jefe, nuestro compañero de clase y nuestra pareja.

Y, por si no fuera suficiente, después de la agresión, tenemos que reconstruir una vida hecha pedazos y marcada por la agresión, y nos tendremos que hacer escuchar. Y nos cuestionan, por ejemplo, y nos preguntan: «¿Qué llevabas puesto ese día?» «¿Por qué estabas allí?» «¿Qué hiciste para provocar?» ¡Basta ya!

Como dijo ya una referente, Gisèle Pelicot, «la vergüenza tiene que cambiar de lado» y es hora de preguntarles a ellos: «¿Por qué creíste que tenías derecho a hacerlo?» «¿Quién te permite actuar con esta impunidad?» «¿Dónde están las leyes que nos tienen que proteger?».

No queremos más palabras vacías ni minutos de silencio, queremos leyes que se apliquen, políticas que protejan y una sociedad que no tolere ni un solo acto más de violencia.

Έλενα Κουντουρά (The Left). – Κύριε Πρόεδρε, το μήνυμα της σημερινής Διεθνούς Ημέρας Εξάλειψης της Βίας εναντίον των Γυναίκων πρέπει να είναι ισχυρό. Μηδενική ανοχή στη βία κατά των γυναικών.

Τα επίσημα στοιχεία του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών είναι σοκαριστικά. Μόνο το 2023, ανά 10 λεπτά, μία γυναίκα έπεφτε θύμα δολοφονίας από τον σύντροφό της ή μέλος της οικογένειάς της. Στη χώρα μου, την Ελλάδα, τα πέντε τελευταία χρόνια θρηνήσαμε 106 γυναικοκτονίες.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο –εμείς εδώ– πρέπει να εξασφαλίσουμε την προστασία των θυμάτων, την πρόσβασή τους στη δικαιοσύνη, σε δομές, σε υπηρεσίες υγείας και σε εξειδικευμένη υποστήριξη. Η αλλαγή ξεκινά με την πρόληψη, την εκπαίδευση, την απαλλαγή από τα έμφυλα στερεότυπα. Χρειάζεται να ενισχύσουμε τη χρηματοδότηση για τη νομική, ιατρική και ψυχολογική υποστήριξη των θυμάτων έμφυλης βίας, να προωθήσουμε εκστρατείες ευαισθητοποίησης, να επενδύσουμε στην εκπαίδευση σε όλες τις βαθμίδες, ώστε να καλλιεργήσουμε στις νέες γενεές την αξία της ισότητας, του αλληλοσεβασμού και της μηδενικής ανοχής απέναντι στη βία.

Petras Gražulis (ESN), – Gerbiamas Pirmininke, ponai parlamentarai ir ponios parlamentarės. Klausantis šias diskusijas susidaro įspūdis, kad tik vyrai yra smurtautojai ir tik prieš moteris negalima smurtauti. Aš sakau, išvis smurtas negalimas nei prieš vaiką, nei prieš vyrą, nei prieš senolį, nei prieš net neįgalųjį. Smurtui reikia sakyti „ne“. Ir negalima jo rūšiuoti, net prieš gyvūną smurtauti negalima. Bet man labai keistai atrodo Europos Sąjunga: kada vyko Prancūzijoje bokso varžybos ir kada vyrai sumušė moteris, visa Europa džiaugiasi. Tik kur tu eini, Europa? Ko tu sieki? Juk vyrai su moterimis negali lygintis savo jėga. Tikrai, aš manau, kad mes nesikirskykime nei vyrų, nei moterų, nei vaikų, nei senelių. Smurto negali būti ir smurtui padėkime tašką įvairiausiomis priemonėmis: auklėjimo, baudžiamosiomis priemonėmis.

(Kalbėtojas sutiko atsakyti į mėlynosios kortelės klausimą)

Abir Al-Sahlani (Renew), *blue-card question*. – Thank you for this speech that did not say anything about ending the violence against women.

I just wanted you to clarify here, did you just compare animal welfare with gender-based violence?

Is that your purpose?

Petras Gražulis (ESN), *atsakymas į pakėlus mėlynąją kortelę pateiktą klausimą*. – Kad smurto bendrai negalima. Smurtas yra blogis ir su juo reikia kovoti. O pagal Jūsų man užduotą klausimą ir pagal šiandienos diskusijas atrodo, kad tik vyrai yra smurtautojai ir vyrai – didžiausias blogis. Taip nėra. Blogis yra smurtas.

Maria Walsh (PPE). – Mr President, I speak this evening with mixed emotions as we address the issue that has impacted generations of women across the EU for far too long, and that is violence against women. Like some of you in this debate, every time I speak on this growing issue, the weight of inaction grows heavier. Yet I am also immensely proud of the Parliament's landmark legislative achievement passed in this last mandate, which is a bedrock of women's safety. As former Irish MEP Frances Fitzgerald outlined, the gender-based violence legislation represents a historic milestone in our EU for women's rights.

While this legislation is progressing, violence against women has not stopped, and I think of the harrowing stories of Gisèle Pelicot in France or Nikita Hand in Ireland. And we must remember that neither person should have had to endure such horror. I think, too, of the strength of women in Poland fighting daily for their fundamental rights to autonomy, to their own bodies, and the women in the United States who watch in disbelief as individuals and public representatives show blatant disregard for their rights and dignity.

Here in this House, we strive to ensure that women's rights are upheld with unwavering conviction. But let us be honest with ourselves: our responsibility does not end with legislation. Violence against women does not appear out of nowhere. It arises from deeply rooted sexism that pervades our culture, institutions and attitudes, and it simply must end.

Heléne Fritzon (S&D). – Herr talman! En av tre kvinnor i världen utsätts för fysiskt eller sexuellt våld under sin livstid. Det är ingen nyhet, ändå gör vi inte tillräckligt för att sätta stopp för detta. *Orange Day* är därför en viktig dag då vi uppmärksammar denna våldspandemi.

EU har tagit viktiga steg framåt. Den historiskt första lagen mot mäns våld mot kvinnor, där min kollega Evin Incir var ansvarig förhandlare, är viktig. Men det räcker inte för att bekämpa detta våld. Vi behöver få en samtyckeslag på plats i hela EU som säger att sex måste ske frivilligt. Dessutom ser vi hur flickor och kvinnor utsätts för våld när det är krig. Att begå våldtäkter och sexuella övergrepp har blivit ett vapen i strid.

Vi socialdemokrater vill lägga till mäns våld mot kvinnor på listan över EU-brott. Och vi socialdemokrater tänker ta kampen och stå längst fram i ledet för att göra EU till en säker plats för alla flickor och kvinnor. Vi hör här inne att vi behöver ta fighten mot de högerextrema partierna, som sviktar när det gäller flickors och kvinnors rättigheter. Det är dags nu att vi tittar våra döttrar i ögonen och säger: "Vi gör det!" Vi tänker ta ansvar för deras säkerhet.

Elisabeth Dieringer (Pfe). – Herr Präsident, sehr geehrte Damen und Herren! Heute, am Internationalen Tag zur Beseitigung von Gewalt gegen Frauen, müssen wir eine unbequeme, aber wichtige Wahrheit aussprechen. Gewalt gegen Frauen ist keine abstrakte Statistik, sondern eine tägliche Realität, die unsere Gesellschaft zutiefst erschüttert. In den letzten Jahren haben wir eine besorgniserregende Entwicklung beobachten können. Die Zahl der Gewalttaten gegen Frauen ist gestiegen, nicht zuletzt durch Herausforderungen der Zuwanderung und sich verändernder kultureller Dynamiken. Es ist entscheidend, dass wir diese Realität offen und ehrlich diskutieren, ja, auch über die Schattenseiten der Migration sprechen.

Importierte Gewaltmuster durch unterschiedliche kulturelle Hintergründe erfordern einen differenzierten, aber klaren Blick. Integration bedeutet nicht nur räumliche Nähe, sondern das Verinnerlichen gemeinsamer Werte von Respekt und Gleichberechtigung. Ein gutes Bild ist auch: An einer Grenze wird nicht ein Kleid, ein Rucksack, ein Gepäckstück abgestellt, sondern man nimmt es mit.

Besonders besorgniserregend ist die zunehmende Gewalt unter Jugendlichen. Wir müssen in Bildung und Prävention investieren. Schulen und Familien spielen hier eine entscheidende Rolle. Die Europäische Union muss dieses Thema mit aller Konsequenz angehen. Wir brauchen besseren Opferschutz, konsequente Strafverfolgung, umfassende Präventionsprogramme. Gewalt gegen Frauen ist keine Randerscheinung. Sie ist ein Angriff auf unsere gemeinsamen humanistischen Werte. Lassen Sie uns daher gemeinsam handeln!

(Die Rednerin ist damit einverstanden, auf eine Frage nach dem Verfahren der „blauen Karte“ zu antworten.)

Anna Strolenberg (Verts/ALE), blue-card question. – I heard several times our colleagues here addressing that migrants are the problem of violence against women. Although we know, so often all the research shows, that violence is often caused by the people close to us.

The European Institute for Gender Equality shows that 70 to 80 % of all the violence against women is caused by someone close to us. And also the case in France, the Pelicot case, shows this again.

So how do you explain your logic in this?

Elisabeth Dieringer (Pfe). – Lesen Sie gerne auch die Statistiken. Ich kenne diese Aussagen nur zur Genüge, auch aus den regionalen Parlamenten. Wir haben in den Kriminalstatistiken, die auch veröffentlicht sind, durchaus gute Beweise.

Marion Maréchal (ECR). – Monsieur le Président, mes chers collègues, j'aimerais vous parler d'un pays où l'on dénombre pas moins de 125 000 femmes excisées, 200 000 femmes mariées de force et près de 180 000 personnes en situation de polygamie.

Un pays où, en une décennie seulement, la proportion de femmes musulmanes portant le voile islamique a augmenté de 50 % pour atteindre 1 million de personnes, alors que les Iraniennes luttent chaque jour pour le retirer. Un pays où des adolescentes se font tabasser à l'école pour avoir refusé de porter le voile ou pour ne pas avoir respecté le ramadan. Un pays, enfin, où une jeune fille peut, en réparation d'un prétendu «crime d'honneur», se faire séquestrer et raser les cheveux pour avoir fréquenté un garçon.

Ce pays, chers collègues, ce n'est pas l'Afghanistan, ce n'est pas le Soudan. Non, ce pays est européen: c'est mon pays, c'est la France. En France, 77 % des viols de rue élucidés à Paris ont été commis par des étrangers. Alors, dans ce Parlement européen, à l'occasion de la Journée de lutte contre les violences faites aux femmes, commençons déjà par nous soucier de la sécurité des femmes européennes, qui sont les premières victimes non seulement de l'islamisation, mais aussi de l'immigration par l'importation de cultures extra-européennes inégalitaires sur notre continent.

(L'oratrice accepte une question carton bleu)

Manon Aubry (The Left), question «carton bleu». – Madame Maréchal, en réalité – et étrangement – vous vous intéressez aux droits des femmes uniquement quand les auteurs sont étrangers ou musulmans.

Mais vous savez que les violences sexuelles ne connaissent ni religion, ni nationalité: Gérard Depardieu, Cauet, Damien Abad, PPDA, Polanski, Nicolas Bedos... Je pourrais continuer, la liste est longue. Ce sont là des Français comme vous et moi, Madame Maréchal. Et le chiffre que vous sortez, vous le savez très bien, est une *fake news*.

Alors reconnaissez-le: 90 % des auteurs de violences sexuelles sont des gens de notre entourage. On voit bien que cela voudrait dire, pour vous, de sortir de votre idéologie raciste. En effet, les auteurs de violences sexuelles sont juste des hommes, Madame Maréchal. Reconnaissez-le!

Marion Maréchal (ECR), *réponse carton bleu*. – Madame Aubry, j'imagine que vous vous félicitez de l'importation des pratiques islamistes dans notre pays, puisque les islamistes sont votre vivier de recrutement électoral préféré.

Mais, voyez-vous, les chiffres que je donne sont des chiffres officiels et vous savez pertinemment que la délinquance étrangère est sur-représentée dans tous les crimes et délits de notre pays, en particulier les violences et les crimes sexuels. Et permettez-moi de finir en ajoutant que toutes les sociétés, à toutes les époques, ont eu leur lot de «salauds» et de «mauvais».

Mais ce n'est pas une raison pour importer, comme nous le faisons, à travers l'immigration, des prédateurs supplémentaires, dont nos femmes, nos filles et nos mères sont les premières victimes.

Billy Kelleher (Renew). – Mr President, in the EU alone, almost 2 500 women are killed each year by their partners, and 1 in 3 women suffer physical or sexual violence during their lifetime – our mothers, sisters and daughters.

We want laws that protect our women and girls, and we want laws that punish perpetrators. And it should start in here. Of course, we have wild hyena cheers from the right from time to time, you know, advocating for political leaders across the world that are the very leaders that try to crush the individual rights of women and young girls, objectify them and sexualise them beyond belief. It is shameful, at times, when we listen to debates, that we don't have an honest assessment of what is happening across the globe, and certain leaders in political times do objectify, do undermine the basic rights of women, and that it is shameful and it is happening in Europe and it is happening by political parties over there who are applauding on a daily basis their leaders who are undermining the basic rights of women and girls in our society and in the European Union. It's shameful.

Anna Strolenberg (Verts/ALE). – Mr President, 98 % of the deepfake videos nowadays are pornographic videos and 99 % target women. Online gender-based violence is rapidly expanding, so if we talk about gender-based violence, we sadly must talk about online gender-based violence as well. But there are things we can do to change this.

First of all, we must hold tech companies and social media platforms accountable. We need stronger content moderation. We need to make sure that when complaints are filed, we need transparency on how they are treated, and we need to rebalance the freedom of speech and avoiding harm. And I feel strongly about this because I don't want Musk to decide what is appropriate behaviour and what is not.

But legislation alone is not enough. Online violence reflects deeper societal misogyny, sexism. Without tackling these problems, we will only apply temporary fixes for a systemic problem.

Lastly, I want to address the men in the room. I have three colleagues that I want to thank because they stood up for the women, but in general, we miss your voices. You need to stand with us to fight this fight because it is a problem for all of us.

Carolina Morace (The Left). – Signor Presidente, onorevoli colleghi, circa 50 milioni di donne europee, cioè quasi una donna su tre, come è già stato detto, ha subito violenza fisica, psicologica o sessuale. Questi numeri drammatici testimoniano la necessità di una reazione forte da parte di tutti noi.

A coloro che negano questa emergenza o sottovalutano questi fatti ricordo il sacrificio di Giulia Cecchettin e di Giulia Tramontano, due delle tante donne uccise da uomini bianchi, europei e benestanti.

Non servono solo leggi più severe: dobbiamo investire in prevenzione, nella cultura del rispetto. Dobbiamo contrastare e non negare il patriarcato. Noi dobbiamo dare il buon esempio perché non abbiamo nessuna scusa. Reagiamo perché reagire è un dovere e non un'opzione. Al collega di prima invece ricordo che nell'85 % dei casi di violenze subite dagli uomini, i carnefici sono comunque uomini.

Rosa Estaràs Ferragut (PPE). – Señor presidente, cada diez minutos una mujer es asesinada. Las cifras son devastadoras y lo malo es que la foto nunca es fija.

En mi país, no hace ni cuarenta y ocho horas que Alberto, de Sevilla, ha asesinado a su mujer, María, quien ha dejado dos niños huérfanos de 17 y 11 años; son los huérfanos número 464 y 465 desde 2013 en España. Y, hace unas horas, una menor de 15 años ha sido presuntamente asesinada por otro menor de 17 años.

Hoy es el día, como todos los días, de pensar en las víctimas. Cada muerte es evitable y debe ser evitada, hay que detectarla. La prevención, la protección y el apoyo son fundamentales. Tenemos que estar unidos para poner fin a esa atrocidad contra los derechos humanos. Se requiere para ello compromiso político y social, y no torpedearlo con dobles discursos, legislando —como hicieron en España— en beneficio de los agresores sexuales o con la hipocresía de disociar por parte de alguno —también español— la persona del personaje, o no estando a la altura de nuestros valores europeos, cuando impedimos que la violación sin consentimiento fuera un eurodelito porque se opusieron allí gobiernos como el socialista alemán o como el liberal del señor Macron. El orgullo de nuestro Partido Popular fue que todos los Gobiernos del Partido Popular apoyaron que la violación sin consentimiento fuera un eurodelito para que no hubiera ningún espacio de impunidad para los agresores.

Maria Noichl (S&D). – Herr Präsident, sehr geehrte Frau Kommissarin! Heute am 25. November, am Tag gegen Gewalt an Frauen, möchte ich die Männer ansprechen – die echten Männer. Die echten Männer sind die Männer, denen wir die Hand entgegenstrecken. Die echten Männer sind die Männer, die niemals schlagen. Die echten Männer sind die Männer, die gleichgestellte Frauen wollen, die Familienarbeit übernehmen. Die echten Männer freuen sich, wenn Frauen im Beruf erfolgreich sind. Die echten Männer verteidigen Frauen und schützen Frauen. Die echten Männer verstecken sich nicht hinter Tradition oder Religion. Die echten Männer sind Demokraten.

Wir haben aber auch die Männer, die feige sind, die schwach sind und die keine Männer sind. Die Männer, die Täter sind, die Angst haben vor selbstbewussten Frauen, die Angst davor haben, Gespräche zu führen, die Angst haben vor der sexuellen Lust der Frauen, die Angst haben und die sich hinter Religion verstecken, die sich hinter angeblicher Tradition verstecken, die Männlichkeit völlig falsch definieren und die vor allen Dingen ganz häufig nicht demokratisches, sondern eigentlich faschistisches Gedankengut haben.

Das heißt: Wir europäischen Frauen wissen, auf welche Männer wir zählen können. Es sind die Demokraten. Und wir europäischen Frauen wissen ganz genau, auf welche nicht.

Sebastian Kruijs (PflE). – Voorzitter, ik hoop dat alles inmiddels goed gaat met de vrouw die voor me sprak. Ik moet wel een beetje gniffelen om al die linkse vrouwen die voor mij hebben gesproken vandaag. Allemaal geprivilegieerde meisjes van de internationale school die zijn opgegroeid in een linkse bubbel en nog nooit een echte uitdaging in hun leven hebben meegemaakt. Met hun collectivisme en hun morele verhevenheid strijden ze vooral tegen alles wat mannelijk is. Want als je gewend bent aan privilege, dan voelt gelijkheid als onderdrukking.

Maar hun woke-agenda botst steeds vaker met de realiteit. Gendergedram biedt geen oplossing voor problemen in de wereld. In plaats van een vuist te maken tegen geweld, zijn ze vaak juist zelf de vuist van geweld in het gezicht van veel vrouwen die te maken hebben met geweld. Want ze associëren zich met de islam, terwijl dat wereldwijd de nummer één oorzaak is van geweld tegen vrouwen. En voor velen helaas ook een doodsoorzaak.

Dat ik dat hier vandaag, als man, moet mansplainen aan een stel prinsesjes, is een grove, grove schande. Want juist vandaag, op de Internationale Dag voor de Uitbanning van Geweld tegen Vrouwen, is het moment om stil te staan bij het feit dat we massaal, en ik herhaal, massaal vrouwenhaat hebben geïmporteerd. Onze grote steden zijn veiligheidsrisicogebieden voor vrouwen, zowel binnen de islam als daarbuiten. Daar moeten we ons met hand en tand tegen verzetten in plaats van het te normaliseren. Want wie voor vrouwen is, is tegen de islam.

(De spreker stemt ermee in om te antwoorden op een "blauwe kaart"-vraag)

Maria Walsh (PPE), *blue-card question*. – Good evening, colleague. I wouldn't be waving. How dare you? How dare you insult the women that represent thousands of women, our allies, who represent thousands of women across the EU?

And actually, as you were speaking, colleague, can you really stand over the fact that, in your country – the Netherlands, I believe - 33 % of women in a relationship have experienced violence by an intimate partner? In total, 17 % have experienced physical violence and 32 % have experienced psychological violence?

Can you actually stand over what you just said about us women and your own people, who sadly elected you to this Parliament that believes in democracy and equality?

Shame on you, sir. Shame on you.

Sebastian Kruis (PFE), *"blauwe kaart"-antwoord*. – Het is niet zo dat als je zo'n toon tegen me aanslaat, dat je dan meer gelijk krijgt. Laat me dat als eerste opmerken.

Het andere punt is: kijk gewoon naar wat er gebeurt in de grote steden van onze westerse democratieën. Kijk wat daar gebeurt met vrouwen. Hoe in hele steden, met tienduizenden tegelijk, vrouwen allemaal ingepakt lopen, omdat het moet van hun man. En dan komt zo iemand, hier vandaag, mij de maat nemen vanwege het feit dat ik hier opkom voor vrouwen en zeg dat we daar wat moeten aan doen.

De vrouwenonderdrukking zit geïmplementeerd binnen de islam. En dan zo'n toon tegen mij aanslaan, hier vandaag, op deze dag van geweld tegen vrouwen. Ik vind het een grove schande en daarmee laat u vrouwen ook in de kou staan.

Chiara Gemma (ECR). – Signor Presidente, onorevoli colleghi, signor Commissario, a tutte le donne vittime di violenza: smettete di fare silenzio! Dite basta al silenzio dei vostri pensieri, alla solitudine, al silenzio dopo uno schiaffo, a quello dopo una violenza o un'offesa, al silenzio delle provocazioni e delle allusioni gratuite. Dite basta al silenzio delle attese, del nodo in gola, al silenzio del coraggio.

Siate tutte libere, in armonia con la vostra dignità e audaci di fronte a questa intollerabile barbarie sociale che richiede azioni di severa, costante e concreta prevenzione. Ma richiede anche un impegno culturale ed educativo contro quella miserabile concezione dei rapporti di possesso e gelosia che legano un uomo ad una donna.

E allora educiamo i nostri figli alle relazioni sane, basate sul rispetto e l'accettazione delle differenze di cui ognuno di noi è espressione. Le tante forme di schiavitù, di mercificazione, di dolorose ferite fisiche e psicologiche ci impongono di sconfiggere questa forma di degrado che riduce la donna a puro oggetto. La violenza è una scelta: smettiamo di fare silenzio! Facciamo insieme rumore.

Lucia Yar (Renew). – Vážený pán predsedajúci, modriny skryté pod oblečením, vynútené „áno“ po rozhodnom „nie“, nechcené dotyky, nevyžiadané správy, psychické násilie. Pre milióny žien a dievčat je toto každodenná realita. A pre viac ako 85-tisíc to minulý rok bola aj posledná kapitola ich života.

Napriek tomu niektoré krajiny vrátane tej mojej – Slovenska – stále neriešia rodovo podmienené násilie tak naliehavo, ako si to tento problém a závažnosť situácie vyžaduje. Násilie sa normalizuje dokonca v slovníku a činoch politikov a verejne činných osôb, a to až natolko, že aj tí, ktorí by nás mali chrániť, pošlú psychicky týranú ženu domov k násilníkovi s tým, že pokiaľ nemá nôž v bruchu alebo aspoň modrinku, tak sa s tým nedá nič robiť. Niekoľko variácií tohto príbehu som počula minulý týždeň pri návšteve centier pre týrané ženy na východe Slovenska.

Naučili sme sa zaceliť rany na tele aj na duši, ale stále nedokážeme efektívne predchádzať násilium, ktoré ich spôsobuje. Pritom život bez násilia a strachu musí byť európsky aj slovenský štandard. Násilie vo všetkých podobách nie je prijateľné ani ospravedlniteľné. Nikdy to tak nebolo ani nebude a nesmieme to tolerovať.

Paulo Cunha (PPE). – Senhor Presidente, Colegas, 140: este é o número de mulheres que, segundo a Organização das Nações Unidas, perdem a vida diariamente às mãos daqueles que lhes são mais próximos.

Senhoras e senhores, isto representa uma morte a cada dez minutos. Na União Europeia, uma em cada três mulheres é vítima de alguma forma de violência física ou sexual, pelo menos, uma vez na sua vida.

A somar a isto, a violência contra as mulheres já não se limita ao espaço físico. O mundo digital também se tornou um palco para a violência de género. A proliferação de grupos *online* onde tudo é permitido, como vimos no caso Telegram em Portugal, caso em que 30 000 pessoas acediam a conteúdo íntimo partilhado sem consentimento, exige uma resposta firme.

A violência doméstica, o assédio sexual, o feminicídio persistem como uma sombra sobre a vida de muitas mulheres e meninas. Precisamos de fortalecer os mecanismos de proteção às vítimas, garantir o acesso à justiça e promover políticas públicas eficazes que previnam e combatam a violência em todas as suas formas.

A violência contra as mulheres não é apenas um crime, mas uma violação fundamental dos direitos humanos. Na Europa que queremos e vamos construir, não existe espaço para a violência. Não a vamos tolerar.

Alessandra Moretti (S&D). – Signor Presidente, onorevoli colleghi, non è colpa tua; non è colpa della tua gonna; non è colpa di quel bicchiere; non è colpa tua se non lo ami più, se hai un lavoro migliore del suo, se prima hai detto sì ma poi hai cambiato idea: la colpa è sempre di chi commette la violenza e la denuncia non deve essere vissuta come una vergogna.

Sto parlando ad un terzo delle donne europee. Sì, perché una su tre ha subito una qualche forma di violenza. E la violenza non è solo quella fisica o il femminicidio, che in Italia ha già registrato circa 100 vittime quest'anno. Ci sono anche la violenza psicologica, il controllo di ogni azione, la privazione di indipendenza economica: violenze che continuano ad aumentare, che nella maggioranza stanno già dentro le nostre case.

Serve una rivoluzione culturale per scardinare il patriarcato che ancora ci domina. Serve insegnare il rispetto dei corpi delle persone nelle scuole e serve che i ragazzi imparino ad accettare i no, perché la violenza è sempre quella contro il consenso.

La violenza delle donne è un problema degli uomini che devono diventare protagonisti di questa battaglia, perché una società libera dalla violenza, una società libera dalla paura è una società migliore per tutti.

Malika Sorel (Pfe). – Monsieur le Président, chers collègues, il y a le volet international, avec l'apartheid sexuel imposé aux Iraniennes ou aux Afghanes – et je tiens à saluer l'engagement de la Ligue du droit international des femmes, créée par Simone de Beauvoir –, mais il y a aussi ce qui se produit en Europe. En France, selon la Fondation des femmes, une femme est victime de viol ou de tentative de viol toutes les sept minutes. En dépit de dérapages, le mouvement #metoo constitue sans conteste un tournant pour nos sociétés. Pourtant, presque partout en Europe, nous déplorons un accroissement des violences faites aux femmes.

Pour mieux servir la cause des femmes, il nous faut avoir le courage de briser quelques tabous – j'en souligne deux. Premièrement, les mères ont un rôle décisif à jouer. C'est nous qui éduquons nos fils. Pour comprendre ce qui se joue, il suffit de lire l'ethnologue Camille Lacoste-Dujardin ou encore la psychiatre égyptienne Nawal El-Saadawi, qui s'est battue contre les mutilations génitales pratiquées par des femmes sur les filles. Désormais, ces drames se retrouvent ici, en Europe. Deuxièmement, la représentation, la surreprésentation de l'immigration. En France, j'ai travaillé pour les plus hautes autorités de l'État, et nous avons tous les chiffres. Ayons, ici, une pensée pour les victimes de la Saint-Sylvestre de 2016 à Cologne et pour la jeune Sohan, morte à l'âge de 17 ans brûlée vive dans un quartier de l'immigration.

Chers collègues, nous devons aider beaucoup plus les associations d'aide aux femmes victimes. Mais, je vous le dis, si nous persistons à agir sur les conséquences sans vraiment nous soucier des causes profondes, alors la violence continuera d'augmenter.

Lara Magoni (ECR). – Signor Presidente, onorevoli colleghi, la violenza contro le donne è una realtà tragica, che non conosce confini, che si instaura tra le mura domestiche, nelle strade, nei luoghi di lavoro.

È una piaga sociale e culturale che non ci consente di rimanere in silenzio e voltarci dall'altra parte ma ci spinge a riflettere e ad agire con ogni azione possibile, affinché il rispetto delle donne e la lotta alla violenza diventino un principio guida della nostra società.

Dietro ogni numero c'è un volto, una storia, una vita spezzata: si tratta di donne, di madri, di figlie, di persone con sogni e progetti interrotti bruscamente da parte di individui violenti.

Vorrei esprimere una preghiera per le vittime di femminicidio, senza dimenticare le donne che, in silenzio, subiscono mutilazioni genitali e violenza psicologica.

Allo stesso tempo dobbiamo guardare in faccia la realtà e, come oggi ha ricordato il nostro premier Meloni, la violenza sessuale è compiuta con un'incidenza maggiore da immigrati, per la maggior parte entrati in Italia in maniera irregolare.

Serve agire, servono pene dure e concrete. Solo insieme possiamo riuscire a costruire una società in cui ogni donna possa vivere con rispetto e sicurezza.

Jana Toom (Renew). – Mr President, dear colleagues, making mistakes is bad, being right is good. But today, in this room, I am very sorry that we were right. It would be better if we were wrong. It would be better if Parliament, demanding the criminalisation of rape, the consent-based definition of rape, was wrong. It would be better if all these stupid arguments of the blocking majority of the Council that our women are already protected turned out to be true. But today's protests in France, the Gisèle Pelicot case, speak louder than any words, and this time we are obliged to hear them.

We like to argue that Europe has to set an example on this and that. But how, for God's sake, can we set an example for someone else in the world if we are not able to even adopt legislation to protect our own citizens in our own territory? It is shameful that national selfishness, arguments about EU interference in the legal system of Member States and other nonsense have taken us so far.

The women of Europe pay a really high price for this irresponsible rhetoric. This is our duty and the duty of the new Commission and the Council to finally make Europe a safe home for every woman and girl.

Giusi Princi (PPE). – Signor Presidente, onorevoli colleghi, una donna su tre in Europa subisce violenza nel corso della propria vita: solo in Italia, da inizio anno 100 donne sono state uccise. Questo è inaccettabile! Anche la violenza online è una piaga crescente. Quanto è estesa? Non lo sappiamo. Ad oggi manca una definizione armonizzata di ciber-violenza. È ora di colmare questa lacuna.

Come PPE chiediamo una legislazione che renda il digitale un'opportunità, che migliori la direttiva sulla violenza contro le donne e la violenza domestica, da estendere a tutte le forme di abuso sessuale, inclusa la pornografia non consensuale.

Guardiamo quindi al futuro con un piano d'azione sull'intelligenza artificiale (IA). L'IA può e deve identificare segnali di violenza domestica attraverso dati raccolti da dispositivi o app di sicurezza, consentendo risposte preventive immediate., un campo in rapido sviluppo che dobbiamo regolamentare per proteggere le donne.

A tutte le vittime diciamo: non siete sole. Noi tutti siamo con voi, senza distinguo di colore politico, perché l'unico colore che oggi conta è quello della bandiera arancione che simbolicamente sventola davanti al Parlamento di Strasburgo.

È nostro dovere essere il grido di chi è stato ridotto al silenzio: alziamo il volume sui diritti e soffochiamo il rumore assordante della violenza.

Marko Vešligaj (S&D). – Poštovani predsjedavajući, 2300 žena je svake godine u Europi ubijeno od strane partnera ili bivšeg partnera.

Ponoviti ću da je svaka treća žena bila žrtva fizičkog ili psihičkog nasilja, da je svaka druga žena doživjela neki oblik seksualnog uznemiravanja.

To je danas realnost u Europi, crna i strašna realnost koja se boljim zakonima, efikasnijim mehanizmima prevencije i snažnim kaznama može i treba prevenirati.

Istanbulska konvencija, nažalost, nije zaživjela u Europi onako kako smo se nadali. Zašto? Zato što neke države članice umjesto fokusa na borbu protiv nasilja, fokus stavljaju na izmišljene neprijatelje, sakrivene u takozvanoj rodnoj ideologiji.

Ispravljajući neuspjeh implementacije Istanbulske konvencije u Europskoj uniji donijeta je nova direktiva o suzbijanju nasilja nad ženama. I taj tekst bio je na meti apsurdnih kritika. Zbog toga je, primjerice, izostavljena EU standardizacija kada govorimo o kaznenom djelu silovanja, a važno je naglasiti kako je seksualno nasilje u Europi u porastu. Statistike govore o tome da je na europskoj razini preko 230 000 slučajeva svake godine.

Odgovornost da to promijenimo je na svima nama.

Silvia Sardone (Pfe). – Signor Presidente, onorevoli colleghi, ogni giorno le cronache si riempiono di storie strazianti. Ma c'è una verità ancor più dolorosa: quando le vittime sono ragazze islamiche picchiate, abusate o persino uccise, cala un vergognoso silenzio.

Allora io mi chiedo, perché chiudete gli occhi? Perché ignorate le vite spezzate di giovani donne costrette alla violenza solo perché vogliono togliersi il velo, vogliono vivere liberamente, truccarsi o amare chi desiderano? Io trovo tutto ciò assolutamente intollerabile.

Queste ragazze gridano libertà ma trovano solo indifferenza. E la risposta della sinistra, delle femministe e persino di questa istituzione, qual è? Il silenzio, la censura. Io dico, invece, vergogna! È ora di smettere di nascondere queste atrocità per non disturbare il vostro comodo racconto di integrazione positiva.

Non si può chiudere un occhio sul problema del patriarcato islamico solo per non scontentare certe comunità. E sapete perché lo fate? Per motivi elettorali: calpestate i diritti delle donne pur di raccogliere voti ed è un comportamento indegno, indecente!

Siamo di fronte a un bivio cruciale: che Europa vogliamo costruire? Io non voglio un'Europa dove le donne siano sottomesse, dove la sharia trovi spazio, dove il velo islamico diventi il simbolo del nostro futuro! Voglio un'Europa libera, dove le donne possano vivere senza essere oppresse, senza essere ridotte a oggetti! Basta silenzi! Basta compromessi sulla pelle delle donne: è ora di alzare la voce e combattere per la loro libertà.

(L'oratrice accetta di rispondere a una domanda «cartellino blu»)

Jussi Saramo (The Left), blue-card question. – I've been quite shocked by what you said and by what the previous colleagues from your group were saying. Today we are here speaking about violence against women. All kinds of violence against women in all kinds of groups. But from your group, there was even more hatred against all the women before, and now you are talking like it is a thing that is happening for the immigrants. And I want to know what you are doing to help these people you are talking about and all the other women who are suffering from violence because you are only using this to build more hate.

Silvia Sardone (Pfe), risposta a una domanda «cartellino blu». – La ringrazio per la domanda. Guardi, che cosa faccio io? Io faccio sicuramente troppo poco ma al momento il troppo poco è rischiare la vita. Io sono sotto scorta, io vivo sotto scorta perché ho osato dire in questa plenaria, tra le altre cose, che il velo islamico non è simbolo di libertà ma di sottomissione.

Io però non ho paura e quindi, proprio perché credo in questa battaglia, continuerò a dire quello che penso, con buona pace di quelli come Lei, a cui questo discorso da fastidio, perché perdetevi voti.

Michele Picaro (ECR). – Signor Presidente, onorevoli colleghi, «la violenza contro le donne è una delle più vergognose violazioni dei diritti umani»: con queste parole di Kofi Annan richiamo l'attenzione del Parlamento europeo, perché oggi siamo chiamati a riflettere su una piaga che attraversa la nostra società, che non ha confini e non fa distinzione di classe, etnia o età. È una ferita profonda che segna non solo le vittime ma anche noi come collettività.

Ogni anno migliaia di donne in Europa e nel mondo subiscono abusi fisici, psicologici ed economici. Eppure, troppo spesso il silenzio e la paura alimentano questo ciclo di violenza. Per questo dobbiamo garantire che le leggi nazionali siano più forti, che i diritti siano tutelati e che ogni donna, in ogni angolo d'Europa, sia al sicuro.

La lotta contro la violenza sulle donne deve essere una priorità assoluta e non solo un tema di una giornata ma una battaglia quotidiana. Basta con l'elencazione del numero delle vittime: è nostro dovere, adesso, e non domani, costruire una società in cui la violenza non trovi più spazio.

Veronika Cifrová Ostrihoňová (Renew). – Vážený pán predsedajúci, o ženách, ktoré zažili násilie, sa mi nehovorí ľahko. Dokonca je náročné nazývať ich hrdinkami, a to nie preto, že by im chýbala odvaha, ale preto, že si tento osud nevybrali samé. A len málokto z nás si dokáže predstaviť dilemy, ktorým čelia. Sú to voľby, ktoré im boli nanútené.

Málokedy cítim hnev, ale cítim ho vtedy, keď sa niekto snaží ženám v náročných situáciách zobrať priestor, keď zľahčuje to, čo sa im stalo, ich prežívanie. Považujem to za našu úlohu, nás politikov a političiek, aby sme sa v takýchto prípadoch vždy ozvali, aby sme sa neustále dozvedávali. Nedovolím a nedovolíme, aby ženy museli znášať nehorázne útoky vo verejnom priestore od ľudí, ktorí nemajú najmenšie tušenie o tom, ako sa správať, a premeškali príležitosť mlčať.

Dnes však chcem hovoriť aj o pomoci a ceste von. Pretože cesta existuje. Ktokoľvek to dnes potrebuje počuť: nie ste samé. Zveriť sa pomáha. Počúvame vás a záleží nám na vás.

Zala Tomašič (PPE). – Gospod predsednik! Nasilje nad ženskami. Priznam, da je to tema, o kateri nisem razmišljala velik del svojega življenja. In to zato, ker mi ni bilo treba. In to bi morala biti realnost vsake punčke, vsake ženske. Nobena ženska ne bi smela biti žrtev nasilja. In mednarodni dan, ki opozarja na to problematiko, je po eni strani prav, da ga imamo. Moramo govoriti o tem. Nasilje nad ženskami ne sme biti tabu. Po drugi strani je pa žalostno, da ga moramo imeti. Saj ta problematika sploh ne bi smela obstajati.

Ampak realnost je realnost. In realnost je, da je bila ena od treh žensk v povprečju žrtev nasilja. Realnost je, da vsakih 10 minut partner ali družinski član ubije žensko. Realnost je, da se večina nasilja nad ženskami zgodi za zaprtimi vrati in da pravih števil in statistik sploh nimamo. Ja, realnost je tudi to, da v nekaterih državah trenutna oblast izvaja nasilje nad ženskami. In to ni prav. Ni prav, da se ženske ne morejo same odločiti. Ni prav, da same ne smejo zapustiti države.

Ampak ne samo danes. Pogumne ženske, tako v teh državah kot tudi pogumne ženske povsod, ki zbirajo ali so že zbrale pogum, da o tem spregovorijo, moramo podpreti in poslati jasno sporočilo, da nasilje je nedopustno.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – Señor presidente, señora comisaria, en todas las constituciones de los Estados miembros se prohíbe la discriminación por razón de sexo, como la prohíbe la Carta de los Derechos Fundamentales de la Unión Europea. Y, sin embargo, no hace falta ser jurista para saber que lo que en realidad se está prohibiendo es la discriminación contra la mujer y, sobre todo, su versión más ominosa, que es la violencia criminal que asesina a mujeres por el solo hecho de serlo. De acuerdo con las Naciones Unidas, son 52 000 cada año; por tanto, una víctima cada diez minutos, trágicamente, de un hombre que resulta ser su conocido o su allegado.

Y el Parlamento Europeo ha hecho cuanto ha estado en su mano para poner en vigor, por fin, una Directiva contra la violencia de género que supere las distancias entre las legislaciones de los Estados miembros. Porque los hay que son pioneros y, en cambio, los hay que están muy atrasados en este compromiso contra esta violencia estructural que sacude a toda Europa y a todas las sociedades históricamente conocidas. Pero el compromiso no estará completo hasta que no determinemos que el delito de violación y de agresión sexual en toda la Unión Europea tiene como base, precisamente, el consentimiento, y entendamos que la erradicación de la violencia contra las mujeres es una cuestión de derechos humanos.

Anne-Sophie Frigout (Pfe). – Monsieur le Président, chers collègues, il y a quelques jours, à Châlons-en-Champagne, en France, une femme a perdu un œil et un doigt lors d'une agression d'une barbarie sans nom. Ce n'est pas un fait isolé car, malheureusement, les femmes subissent cet ensauvagement grandissant dans de nombreux pays européens. Et vous êtes aussi nombreux, ici, à fermer les yeux.

Vous fermez les yeux sur l'insécurité croissante dans nos villes. Vous fermez les yeux sur toutes ces femmes qui n'osent plus sortir seules le soir. Vous fermez les yeux sur toutes ces jeunes femmes qui enfilent des survêtements par-dessus leur jupe pour éviter de se faire harceler dans les transports en commun ou dans la rue. Vous fermez les yeux sur l'islamisme qui gangrène nos sociétés et méprise les droits des femmes en propageant une idéologie d'intimidation et de soumission. Vous fermez les yeux sur ces libertés piétinées, sur ces vies brisées.

Il serait temps que l'Union européenne s'intéresse à toutes ces femmes dont la vie bascule du jour au lendemain parce qu'elles auront croisé sur leur chemin un multirécidiviste, dont la place était normalement en prison, ou un homme qui n'avait rien à faire sur le sol européen. Cette injustice n'est tout simplement plus supportable. Alors agissez, ou demeurez complices.

Dan Barna (Renew). – Domnule președinte, importanța acestei dezbateri de astăzi este atât de mare, încât îmi este greu să găsec cuvintele să o descriu. Din toate statisticile legate de România și violența împotriva femeilor, am ales una tristă și dureroasă. Anul acesta, între 1 și 15 iulie, deci în doar două săptămâni, 6 843 de femei au apelat la linia telefonică dedicată victimelor violenței domestice. Doar 57 au fost apoi de acord să sesizeze poliția.

Stigma asociată violenței împotriva femeilor este cel mai mare obstacol pe care trebuie să-l depășim. Când vorbim de violență domestică, sexuală sau verbală, acest flagel trebuie să dispară din societatea noastră și vreau să-mi exprim respectul și admirația față de candidata USR la alegerile prezidențiale, Elena Lasconi. Proaspăt ajunsă, acum doar câteva ore, în turul al doilea, Elena s-a luptat cu o campanie misogină și mizerabilă. O femeie președintă ar putea fi semnalul schimbării profunde în România.

Jagna Marczałajtis-Walczak (PPE). – Panie Przewodniczący! Szanowni Państwo! Koleżanki i Koledzy! Międzynarodowy Dzień Eliminacji Przemocy wobec Kobiet to jest ten dzień, kiedy powinniśmy przypomnieć, ale przede wszystkim upomnieć się również o kobiety, o dziewczynki, które doświadczają przemocy również w sporcie. Tak, w sporcie, który na co dzień kojarzy się nam z chwałą, zwycięstwem, pozytywnymi emocjami. Sport to zdrowie, ale również sport to ta ciemna strona – to przemoc. Przemoc fizyczna, psychiczna, seksualna. Przemoc również tam jest obecna, właśnie w świecie sportu. Nie możemy ignorować tego problemu.

Przemoc wobec kobiet w sporcie nie jest kwestią indywidualnych przypadków. Dlatego wprowadzając odpowiednie przepisy unijne czy krajowe, musimy wspólnie działać na rzecz eliminacji przemocy i dyskryminacji w sporcie. Musimy stworzyć środowisko, w którym każda zawodniczka będzie się czuła bezpieczna, wspierana i szanowana zarówno na treningu, na zawodach, jak i poza nimi. Jakie rozwiązania są potrzebne? Kompleksowe wsparcie dla ofiar, ochrona prawna i zapewnienie mechanizmów jej egzekwowania, szkolenia, edukacja i budowanie świadomości, że ten problem istnieje.

Bardzo proszę, Szanowni Państwo Parlamentarzyści, abyśmy się tu co roku nie spotykali i tylko rozmawiali, ale abyśmy również podjęli działania. Bardzo proszę Komisję Europejską, aby przedstawiła nam konkretne działania w tym temacie.

Julie Rechagneux (Pfe). – Monsieur le Président, le 9 novembre, à Bordeaux, en France, une jeune femme de 18 ans a reçu un coup de couteau dans le dos, alors qu'elle entamait un jogging. L'auteur des faits est un Camerounais sans domicile fixe de 23 ans, déjà connu au traitement des antécédents judiciaires pour avoir étranglé une jeune femme en 2023.

Peu après l'agression, une autre femme s'est présentée au commissariat et a accusé le même individu de lui avoir imposé des attouchements sexuels. Aller courir, prendre les transports en commun tôt le matin pour aller travailler, sortir le soir avec des amies: tous ces actes qui étaient anodins, tous ces actes du quotidien ne peuvent plus être pratiqués librement par les Françaises, qui ont peur de vivre exactement la même chose que ces jeunes femmes.

Et tout cela parce qu'ici, des politiques irresponsables choisissent d'ouvrir grandes les portes de notre pays. Les étrangers sont sur-représentés dans les agressions sexuelles commises en France. Pendant combien de temps encore va-t-on laisser les Françaises aux mains de ces prédateurs? Il est temps de se réveiller et de cesser d'importer sur notre sol des hommes qui n'ont pas la même conception que la nôtre des droits et des libertés des femmes.

Oihane Agirregoitia Martínez (Renew). – Señor presidente, hoy, 25 de noviembre, quiero denunciar que la extrema derecha y los negacionistas llenan plataformas digitales, espacios institucionales y las calles con mensajes y actuaciones intolerables que calan en algunos estratos de la sociedad y que ponen en riesgo logros colectivos en esta materia.

Hace unos minutos veíamos cómo se comparaba el bienestar de las mujeres con el bienestar animal. Con todos mis respetos al bienestar animal, le voy a recordar que este Parlamento aprobaba este año la primera Directiva europea que establece unos mínimos y tipifica como delito cuestiones como la mutilación genital femenina, el matrimonio forzado o el acoso.

Y cada cual en nuestras regiones llevamos años trabajando con movimientos feministas y con la sociedad para avanzar en algo tan estratégico y diferencial como la igualdad de género y la lucha contra cualquier tipo de violencia hacia las mujeres.

No dejemos que esos mensajes calen en nuestros hijos e hijas. No dejemos que les hagan dudar. Combatamos estos discursos de odio con política de calidad, con colaboración institucional y social, con presencia en las plataformas digitales, haciendo hincapié en la Carta de los Derechos Fundamentales y atravesando fronteras. Sigamos siendo esa sociedad que no tolera ningún tipo de violencia contra las mujeres. No hay excusa para el abuso.

Regina Doherty (PPE). – Mr President, today we have to confront the harsh truth that violence against women is at global epidemic levels. It doesn't respect borders, class or race. Every day, women are harassed, beaten, assaulted and simply killed because of the fact that they are a woman. And it's not just a woman's issue; it's a human rights crisis at this stage.

As a fellow Irish woman, I shouldn't know the names Jessica Bowes, Natasha O'Brien or Nikita Hand, or the countless other brave Irish women who seek justice through our court systems, having faced physical, domestic or sexual violence. And we watch them as women in solidarity as they are dragged through what feels like a cruel, degrading system, rather than the victims that they actually are, all the while being judged by the public opinion as well as their peers in court.

So we have to act now. Governments have to prioritise prevention at the root causes: misogyny, inequality and poverty. Education must teach respect, consent and equality to break the toxic mindsets that are underlying in our communities and we need stronger laws and enforcement. Too often we see mitigating circumstances and allow men to walk free with suspended sentences, and, finally, we need to support survivors. And that is non-negotiable. Shelters, counselling, legal aid – they are not luxuries; they are lifelines that women need.

Eszter Lakos (PPE). – Tisztelt Elnök Úr! Egy kézjelet szeretnék Önöknek megmutatni. Miért fontos ez? Augusztusban Magyarországon egy különleges eset történt, amely rávilágít arra, hogyan menthet meg egy egyszerű gesztus egy életet. Egy fiatal nő bántalmazásra utaló kézjellel kért segítséget egy ruhabolt eladójától, és a figyelmes eladó felismerte a kézjelet. A nő összeszedte a bátorságát, hogy némán jelezzen, miközben az őt bántalmazó férfi jelen volt. A kézjel mindössze 3 egyszerű mozdulatból áll, és elég volt ahhoz, hogy a bolt eladója értesítse a hatóságokat, akik kimentették a nőt szorult helyzetéből. Ez az eset hangsúlyozza, hogy a megelőzés és az érzékenyítés kulcsfontosságú.

Az EU 2024-ben új jogszabályokat fogadott el, amelyek szigorítják a nemi alapú erőszakot mind az online, mind az offline térben. Ez a szabályozás fontos lépés, de az igazi változást a mindennapi figyelem és a támogatás hozhatja. Az otthonnak a szeretet, a gondoskodás és a biztonság helyszínének kell lennie, és mindannyian felelősek vagyunk azért, hogy ezt biztosítsuk.

VORSITZ: KATARINA BARLEY

Vizepräsidentin

Spontane Wortmeldungen

Nikolina Brnjac (PPE). – Poštovana predsjedavajuća, danas obilježavamo Međunarodni dan borbe protiv nasilja nad ženama, dan koji nas podsjeća na strašnu stvarnost u kojima žive milijuni žena diljem svijeta, uključujući i Europsku uniju.

Svaka treća žena na globalnoj razini doživjela je fizičko ili seksualno nasilje. U Europskoj uniji situacija nije ništa bolja. U različitim državama članicama između 57 % i 12 % žena prijavilo je nasilje tijekom života.

Ovi podaci ukazuju na prepreke u prijavljivanju koje naglašavaju važnost u osnaživanju žena i podizanju svijesti. Ovo nije samo statistika, to su životi cijelih obitelji, obilježeni nasiljem, diskriminacijom i sustavnom nepravdom.

Europski parlament pokazao je odlučnost u suočavanju s ovim problemom kroz donošenje zakonodavstva poput Direktive o suzbijanju nasilja nad ženama iz 2024. i ratifikaciju Istanbulske konvencije. No, pred nama je još puno posla. Moramo osigurati strogu provedbu zakona u Europskoj uniji i dostupno financiranje programa koji podržavaju žrtve.

Nasilje nad ženama nije osobni problem. To je društvena rana koja zahtjeva našu hitnu i kolektivnu akciju.

Marit Maij (S&D). – Voorzitter, iedere vrouw kent wel een vrouw die geweld heeft meegemaakt, een andere vrouw of ze heeft het zelf meegemaakt. Een op de drie vrouwen in Europa maakt geweld tegen vrouwen en seksueel geweld mee. En dat zijn 75 miljoen vrouwen. Maar slechts een op de acht doet daar aangifte van. Waarom is dat? Dat tekent ook de manier waarop wij in de samenleving daarmee omgaan. Want we stellen vrouwen de vraag: “Heb je nee gezegd? Waarom ging je niet eerder weg? Heb je er niet zelf aanleiding toe gegeven?” En daarmee verplaatsen we de verantwoordelijkheid naar het slachtoffer en niet naar de dader.

Als we willen dat geweld tegen vrouwen in Europa wordt uitgebannen, dan moeten we daar wat aan doen! We moeten luisteren naar de meisjes en de vrouwen die het meemaken. We moeten ervoor zorgen dat in onze wetgeving consent de basis wordt voor de wettelijke definitie van seksueel geweld. We moeten organisaties die vrouwen helpen en steunen, blijven ondersteunen om te zorgen dat we hier ons over kunnen blijven uitspreken en er een einde komt aan geweld tegen vrouwen.

Sebastian Tynkkynen (ECR). – Arvoisa puhemies, kun puhumme naisiin kohdistuvasta väkivallasta, on äärimmäisen tärkeää tunnistaa, missä päin maailmaa (*sanat eivät kuulu*).

Vaikka Euroopassa väkivallan kitkemiseksi pitää tehdä enemmän, on yksittäiselle naiselle silti lottovoitto syntyä Eurooppaan. Euroopassa ei ole hyväksyttyä silpoa tyttöjä, piestä naisia rangaistuksena tottelemattomuudesta tai sääntöjen noudattamatta jättämisestä eikä käyttää raiskausta oikeudellisesti pätevänä kostotoimena. Monissa muissa maissa näin on, ikävä kyllä, ja näistä maista on viimeisen kymmenen vuoden aikana tullut siirtolaisvyörynä ihmisiä Eurooppaan.

Vaarana on, että 20 vuoden päästä Eurooppa ei olekaan sellainen naisten oikeuksien turvasatama kuin nyt. Siksi meidän pitää puolustaa meidän eurooppalaisia arvojamme sekä kulttuuriamme. Sanotaan tiukka ei Euroopan islamisaatiolle ja sharia-lain tyrkyttäjille.

Ana Miranda Paz (Verts/ALE). – Senhora Presidente, a violência machista tem muitas formas. Nas ruas, nos trabalhos, nos centros educativos, nos lares, na imprensa. Também na política. A violência machista tem de ser combatida com leis, com meios, com recursos, com apoio educativo.

O 25 de novembro é o Dia Internacional da Eliminação da Violência contra as Mulheres. E senhores e senhoras da extrema-direita: o vosso negacionismo ataca, o vosso negacionismo e ódio atacam, a vossa impunidade ataca. Esse ódio, fundamentalmente, ataca os direitos de nós, as mulheres. Essa impunidade do patriarcado que vocês defendem aqui neste Parlamento e que é não ter vergonha depois dos assassinatos que há em toda a Europa.

A violência machista mata. E é por isso que hoje apoio todas as manifestações que há no meu país, a Galiza, e em toda a Europa contra a violência machista.

João Oliveira (The Left). – A luta por uma vida livre de exploração, discriminação e desigualdades é uma luta milenar do ser humano. Mas o reconhecimento dos direitos das mulheres faz parte apenas da história recente e, em muitos casos, ainda hoje é apenas uma proclamação sem consequência concreta na vida das mulheres.

Violência doméstica e no namoro, prostituição, violência sexual, discriminação e assédio nos locais de trabalho, negação de direitos sexuais e reprodutivos são algumas das formas de violência sobre as mulheres que continuam a marcar a nossa realidade. Elas são uma das expressões mais cruéis de uma sociedade desigual, que não permite a todos os seres humanos uma realização plena.

É preciso que os direitos das mulheres estejam na lei e na realidade da vida, incluindo a igualdade no trabalho, na família e na sociedade. Denunciar a violência contra as mulheres e exigir políticas para que ela seja erradicada são tarefas urgentes. Erradicar a violência sobre as mulheres é um combate pela democracia.

Lukas Sieper (NI). – Frau Präsidentin, liebe Mitmenschen! Ein jeder Akt der Gewalt gegen eine Frau nimmt ihr einen Teil ihrer Würde. Früher, im dunklen Mittelalter, wurden Frauen rechtlich gesehen nicht als Menschen betrachtet, sondern als Objekt unter der Kontrolle ihres Vaters, Bruders oder Ehemanns. Bis vor einem Vierteljahrhundert gab es in weiten Teilen Europas keine Gesetze, um Frauen vor der regelmäßig speziell gegen ihre Würde gerichteten Gewalt zu schützen. Italien änderte dies erst 2001, Deutschland 2002, Polen 2005.

Und heute? Heute kenne ich von jeder meiner Freundinnen Geschichten über Übergriffe, erleben 30 % der Frauen weltweit Gewalt in einer Partnerschaft, und heute sehen wir unzählige Kolleginnen vor gerechter Wut beben. Ich selbst habe nie Gewalt gegen eine Frau verübt, aber auch ich habe zu meiner Schande Grenzen überschritten. Dieser Tag ist eine Mahnung für Täter, Unbeteiligte und Opfer gleichermaßen, auf dass wir bis in einem Jahr die Gewalt gegen Frauen weiter reduziert haben.

Nina Carberry (PPE). – Madam President, the figures on violence against women are staggering. We have to remember that behind each and every one of these statistics, there are mothers, there are daughters, wives and sisters, each one deserving dignity and respect and to feel safe, especially in their own home.

I want to acknowledge the work of former MEP Frances Fitzgerald and our Minister for Justice, Helen McEntee. Their leadership and dedication have been instrumental in advancing the fight against violence towards women, both in Ireland and in Europe. I also want to applaud organisations like Meath Women's Refuge and *Teach Tearmainn* in Kildare, who provide vital support to those who need it.

However, we cannot stop here. The work is far from finished. We must continue to fight for those whose voices have not been heard yet. In five years from now, I hope we can look back on significant progress made and one day proudly proclaim that Europe is one of the first continents in the world to eradicate violence against women.

Maria Grapini (S&D). – Doamnă președintă, doamnă comisară, stimați colegi, sigur că dezbatem, este o zi importantă, Ziua internațională pentru combaterea violenței împotriva femeilor. Dar oare progresăm? În fiecare an, analizăm acest lucru. În țară sunt foarte multe organizații neguvernamentale, în toate statele, care analizează, dar progresăm?

Avem nevoie nu numai de statistici, ci și de măsuri. Și iată, am să spun trei concrete. Trebuie să mergem la pachet cu educație uniformă pentru combaterea violenței încă din școli în toate statele membre, pentru că da, avem libertatea de mișcare.

Trebuie să mergem cu bani dedicați pentru adăposturi, pentru că femeile care suportă violența în familie nu au unde să se ducă, cel puțin în statele mai noi membre în Uniunea Europeană, din Est, nu avem suficiente adăposturi și degeaba le lăsăm acolo. De aceea nici n-au curajul să spună.

Și sigur că mai avem o problemă cu nivelul pedepselor. Pedepsa este foarte mică, stă o lună-două, pleacă. Femeile, sunt expuse mai departe. Da, doamna comisară, aș vrea până la anul să avem o statistică a ceea ce s-a întâmplat cu măsurile pe care le-am luat pentru combaterea violenței.

(Ende der spontanen Wortmeldungen)

Die Präsidentin. – Die Aussprache ist geschlossen.

Schriftliche Erklärungen (Artikel 178)

Laura Ballarín Cereza (S&D), por escrito. – El juicio a Dominique Pelicot —y a otros cincuenta hombres más— por drogar a su esposa para violarla durante casi diez años, en pleno siglo XXI en el corazón de Europa, muestra lo extendida que está la cultura de la violación. Los y las socialistas lideramos el apoyo a una acción europea eficaz para acabar con la violencia de género, como lo hicimos en España con esa Ley contra la violencia de género que cumple veinte años este 2024.

El 25 de noviembre es el Día Internacional de la Eliminación de la Violencia contra la Mujer, pero, al igual que todos los días, reclamamos que hay que redoblar los esfuerzos para erradicar la violencia de género. Debemos superar la falta de voluntad política para incluir la ausencia de consentimiento en el delito de violación, puesto que la base jurídica está ya en la norma sobre la explotación sexual de mujeres y niñas. Y, por otra parte, instamos a la implantación efectiva de la Directiva aprobada este año y a la creación del eurodelito específico.

José Cepeda (S&D), por escrito. – El juicio a Dominique Pelicot —y a otros cincuenta hombres más— por drogar a su esposa para violarla durante casi diez años, en pleno siglo XXI en el corazón de Europa, muestra lo extendida que está la cultura de la violación. Los y las socialistas lideramos el apoyo a una acción europea eficaz para acabar con la violencia de género, como lo hicimos en España con esa Ley contra la violencia de género que cumple veinte años este 2024.

El 25 de noviembre es el Día Internacional de la Eliminación de la Violencia contra la Mujer, pero, al igual que todos los días, reclamamos que hay que redoblar los esfuerzos para erradicar la violencia de género. Debemos superar la falta de voluntad política para incluir la ausencia de consentimiento en el delito de violación, puesto que la base jurídica está ya en la norma sobre la explotación sexual de mujeres y niñas. Y, por otra parte, instamos a la implantación efectiva de la Directiva aprobada este año y a la creación del eurodelito específico.

Caterina Chinnici (PPE), per iscritto. – La violenza contro le donne, solo perché donne, è una delle più gravi violazioni dei diritti umani.

In Europa (è ormai un dato consolidato) una donna su tre ha subito, nel corso della propria vita, una qualche forma di violenza: fisica, psicologica, sessuale, economica e oggi, e sempre più spesso, violenza online, fino alla forma di violenza più estrema, il femminicidio!

È il momento di dire basta! È il momento di un impegno più incisivo!

La lotta contro ogni forma di violenza e abusi nei confronti di donne e ragazze deve essere un impegno prioritario nell'azione politica europea. L'Unione deve essere un modello di azione concreta: occorre completare la prima direttiva sulla lotta alla violenza contro le donne e alla violenza domestica con l'adozione di una definizione comune di stupro incentrata sul consenso, ma occorre anche agire sul piano della prevenzione per realizzare un cambiamento culturale, volto concretamente al riconoscimento dell'uguaglianza e al rispetto della dignità delle donne!

Vasile Dîncu (S&D), în scris. – Ziua internațională pentru eliminarea violenței împotriva femeilor, marcată pe 25 noiembrie, este un prilej de reflecție asupra unei probleme globale care afectează milioane de femei și fete. Violența de gen este o încălcare gravă a drepturilor omului, care nu cunoaște granițe sociale, culturale sau economice. Statisticile sunt alarmante: una din trei femei din UE a fost victima unei forme de violență fizică sau sexuală. Aceste cifre nu sunt doar statistici, ci reprezintă vieți distruse, familii afectate și comunități vulnerabile.

Uniunea trebuie să consolideze legislația europeană prin politici eficiente și de educație care să promoveze respectul și egalitatea de gen, să susțină statele membre în combaterea violenței domestice și să asigure protecția și sprijinul necesar pentru victime. Totodată, trebuie să investim în educație și campanii de conștientizare care să descurajeze comportamentele abuzive și să promoveze egalitatea de gen.

Fac apel la toate statele membre să ratifice Convenția de la Istanbul și să adopte măsuri mai stricte împotriva agresorilor. Uniunea noastră trebuie să fie un exemplu de solidaritate și protecție pentru toate femeile.

Combaterea violenței împotriva femeilor necesită implicarea tuturor: autorități, organizații, comunități și cetățeni. Doar printr-un efort comun putem crea o lume în care fiecare femeie și fată să trăiască în siguranță, demnitate și respect.

Sandra Gómez López (S&D), *por escrito*. – El juicio a Dominique Pelicot —y a otros cincuenta hombres más— por drogar a su esposa para violarla durante casi diez años, en pleno siglo XXI en el corazón de Europa, muestra lo extendida que está la cultura de la violación. Los y las socialistas lideramos el apoyo a una acción europea eficaz para acabar con la violencia de género, como lo hicimos en España con esa Ley contra la violencia de género que cumple veinte años este 2024.

El 25 de noviembre es el Día Internacional de la Eliminación de la Violencia contra la Mujer, pero, al igual que todos los días, reclamamos que hay que redoblar los esfuerzos para erradicar la violencia de género. Debemos superar la falta de voluntad política para incluir la ausencia de consentimiento en el delito de violación, puesto que la base jurídica está ya en la norma sobre la explotación sexual de mujeres y niñas. Y, por otra parte, instamos a la implantación efectiva de la Directiva aprobada este año y a la creación del eurodelito específico.

Nacho Sánchez Amor (S&D), *por escrito*. – El juicio a Dominique Pelicot —y a otros cincuenta hombres más— por drogar a su esposa para violarla durante casi diez años, en pleno siglo XXI en el corazón de Europa, muestra lo extendida que está la cultura de la violación. Los y las socialistas lideramos el apoyo a una acción europea eficaz para acabar con la violencia de género, como lo hicimos en España con esa Ley contra la violencia de género que cumple veinte años este 2024.

El 25 de noviembre es el Día Internacional de la Eliminación de la Violencia contra la Mujer, pero, al igual que todos los días, reclamamos que hay que redoblar los esfuerzos para erradicar la violencia de género. Debemos superar la falta de voluntad política para incluir la ausencia de consentimiento en el delito de violación, puesto que la base jurídica está ya en la norma sobre la explotación sexual de mujeres y niñas. Y, por otra parte, instamos a la implantación efectiva de la Directiva aprobada este año y a la creación del eurodelito específico.

Christine Schneider (PPE), *schriftlich*. – Gewalt gegen Frauen stellt eine gravierende Menschenrechtsverletzung dar. Dazu gehören körperliche und sexuelle Gewalt, aber auch psychische und emotionale Gewalt. Eine von drei Frauen in der EU hat in ihrem Leben geschlechtsspezifische Gewalt erlebt. Zwischen 2014 und 2024 hat sich der Prozentsatz von Frauen zwischen 18 und 74 Jahren, die geschlechtsspezifische Gewalt erlebt haben, kaum verbessert. Weltweit wird alle 10 Minuten ein Mädchen oder eine Frau von einem Partner oder Familienangehörigen getötet. Nur eines von acht Opfern meldet Fälle von geschlechtsspezifischer Gewalt bei der Polizei. Dies verdeutlicht die Dringlichkeit, Gewalt gegen Frauen offen zu thematisieren und das Stigma zu entfernen. Es ist unsere Verantwortung, eine Gesellschaft zu schaffen, in welcher Frauen und Mädchen frei von physischer, psychischer oder sexueller Gewalt leben können. Hierfür ist eine Sensibilisierung der Gesellschaft notwendig. Zudem müssen frühzeitig Präventionsmaßnahmen getroffen, Betroffenen Schutz gewährt und die Täter konsequent zur Verantwortung gezogen werden. Frauen und Mädchen sollen sich sicher fühlen können – überall und zu jeder Zeit.

Rosa Serrano Sierra (S&D), *por escrito*. – El juicio a Dominique Pelicot —y a otros cincuenta hombres más— por drogar a su esposa para violarla durante casi diez años, en pleno siglo XXI en el corazón de Europa, muestra lo extendida que está la cultura de la violación. Los y las socialistas lideramos el apoyo a una acción europea eficaz para acabar con la violencia de género, como lo hicimos en España con esa Ley contra la violencia de género que cumple veinte años este 2024.

El 25 de noviembre es el Día Internacional de la Eliminación de la Violencia contra la Mujer, pero, al igual que todos los días, reclamamos que hay que redoblar los esfuerzos para erradicar la violencia de género. Debemos superar la falta de voluntad política para incluir la ausencia de consentimiento en el delito de violación, puesto que la base jurídica está ya en la norma sobre la explotación sexual de mujeres y niñas. Y, por otra parte, instamos a la implantación efectiva de la Directiva aprobada este año y a la creación del eurodelito específico.

Μαρία Ζαχαρία (NI), γραπτώς. – Σήμερα στέκομαι μπροστά σας με θλίψη και οργή γιατί κάθε 10 λεπτά μία γυναίκα δολοφονείται παγκοσμίως. Το θέμα των γυναικοκτονιών, της έμφυλης βίας, της ενδοοικογενειακής βίας, των έμφυλων διακρίσεων είναι εδώ, μπροστά στα μάτια μας, καθημερινά. Και αφορά όλους μας!

Στην Ελλάδα, ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης συνεχίζει να αγνοεί τη φωνή των θυμάτων βίας, τις κραυγές των οικογενειών τους, τις 30 επίμονες προσπάθειες του κόμματός μας, της Προέδρου μας Ζωής Κωνσταντοπούλου, να φέρει το ζήτημα των γυναικοκτονιών στη βουλή για συζήτηση.

Πάνω από 200 γυναίκες έχουν δολοφονηθεί από το 2010. Φέτος 13 γυναίκες και ο κατάλογος συνεχίζει να αυξάνεται. 12.459 περιστατικά ενδοοικογενειακής βίας στο πρώτο 7μηνο του 2024, 7.467 συλλήψεις, δηλαδή 70 κακοποιητές την μέρα!

Αλλά ο κ. Μητσοτάκης αρνείται. Ναι, αρνείται! Αρνείται να αναγνωρίσει το αυτονόητο: ότι οι γυναικοκτονίες έχουν εμφυλοκίνητρο!

18 κράτη στην Ε.Ε. έχουν ορίσει επίσημο φορέα καταγραφής γυναικοκτονιών. Η Ελλάδα όχι! Γιατί;

Ζητάω να προχωρήσουμε στην ποινικοποίηση της γυναικοκτονίας ως αυτοτελούς κακούργηματος σε όλα τα κράτη-μέλη.

Δεν θα σωπάσουμε μέχρι να δικαιωθούν όλες οι γυναίκες που χάθηκαν, όλες οι γυναίκες που φοβούνται, όλες οι γυναίκες που διεκδικούν το δικαίωμά τους να ζουν ελεύθερες και ασφαλείς με ίσες ευκαιρίες και αμοιβές.

12. Rezultatul summitului liderilor G20 (dezbatere)

Die Präsidentin. – Als nächster Punkt der Tagesordnung folgt die Aussprache über die Erklärung der Kommission zu den Ergebnissen des Gipfeltreffens der Staats- und Regierungschefs der G20 [2024/2939(RSP)].

Margaritis Schinas, Vice-President of the Commission. – *Danke schön, Frau Präsidentin!* Honourable members, as I am the first member of the European Commission to take the floor today, on this day and every day, let me reiterate our stance against violence targeting women and our commitment to eradicating it. Gender stereotypes and violence against women are still, unfortunately, a too common reality. Women's rights equal human rights. And this is the essence of our societies and our democracies. One of the main pillars of our European way of life.

Let me now switch to the subject matter of this debate, the outcome of the G20 Leaders' Summit.

As you know, presidents von der Leyen and Michel represented the European Union. President Lula has put a special emphasis on fighting inequalities under this Brazilian presidency, and this was reflected in the official launch of the Global Alliance against Hunger and Poverty. The European Union, together with 82 countries and organisations, proudly joined this alliance as a founding member. With the aim of reducing global inequalities, G20 leaders also agreed to engage cooperatively to ensure the taxing of ultra-high-net-worth individuals, but this according to the principle and the respect of tax sovereignty of all states. The president highlighted our commitment as the European Union to make the fight against poverty a priority, and this was reflected in our first ever anti-poverty strategy. But let me remind you, and through you Europeans, that the European Union and our Member States remain the largest global provider of development aid, contributing collectively around EUR 90.59 billion last year.

Another focus of the summit was obviously climate change and energy transition. Together with others, the European Union wanted to send a strong signal on our increased ambition to the COP29 negotiations, including the transition away from fossil fuels and our commitment to absolute emission-reduction targets. This was, however, unfortunately not possible. Instead, G20 leaders reaffirmed their commitment to the outcome of the global stocktake from last year's COP28. And ahead of next year's COP30 in Belém, the EU will support Brazil in ensuring a more ambitious outcome.

Another subject of the summit was gender equality. That also, unfortunately, proved to be contentious. Similar discussions occurred during the Parliamentary 20 meeting a few weeks ago. And as the European Union, we remain fully committed to promote gender equality and women's empowerment.

Another key topic for Brazil is the reform of global governance. The call to action, adopted in September, was one of Brazil's deliverables in calling for reform of the United Nations and of the international financial institutions. Leaders endorsed this G20 roadmap in the reform of the multilateral development banks, and encouraged the IMF and the World Bank to support vulnerable countries that face liquidity challenges.

Honourable Members, obviously, as you could imagine, geopolitics and the current turbulent situation in geopolitics clearly overshadowed the G20 summit once again. Compared with the previous two leader summits, the escalation in the Middle East has significantly changed the dynamics. That's why the leaders' declaration covers first general principles and then separate paragraphs on the Middle East and Ukraine using the New Delhi declaration and relevant UN Security Council language as references.

We, as the European Union, would have certainly liked to obtain more ambitious language on Ukraine. The language contains key asks for the EU, such as the respect of the UN Charter, human suffering, the need for a just and durable peace. The President condemned, notably, the involvement of North Korea in the war in Ukraine, and as regards Gaza, President von der Leyen also called for a ceasefire and the immediate release of hostages, and the end of the suffering of the Palestinian people, as well as the need for a two-state solution.

So there you go. This was the result. Rather a mixed result, but I am sure you would understand that with Russia around the table and the overall geopolitical dynamics in this group, this was as much as possible to have achieved.

Lídia Pereira, *em nome do Grupo PPE*. – Caros Colegas, em 2024 há no mundo 733 milhões de pessoas malnutridas. Em 2024, há no mundo 2 mil milhões de pessoas sem acesso a água potável. Em 2024, há no mundo 3,5 mil milhões de pessoas sem acesso a saneamento básico.

O futuro é a nossa causa comum. As conclusões da reunião do G20 e o acordo deste fim de semana na COP 29 mostram bem que as notícias diárias sobre o fim do multilateralismo foram manifestamente exageradas. A prioridade do desenvolvimento sustentável, a muito necessária transição energética e a ação climática são também provas de que, mesmo em circunstâncias geopolíticas difíceis, o esforço coletivo das nações com o futuro do planeta fazem eco nas preocupações dos líderes mundiais.

A criação da Aliança Global contra a Fome e a Pobreza, a *Task Force* para a Mobilização Global contra as Alterações Climáticas provam que temos de conciliar a proteção do ambiente e o combate à pobreza. Estas iniciativas são exemplo da capacidade das nações de se unirem em torno de causas comuns. E o futuro é a nossa causa comum.

A nós, como líderes políticos, cabe-nos muito mais do que tomar decisões. Temos de promover o diálogo, confiar e ouvir a ciência, ouvir as comunidades, ouvir as pessoas, envolver as pessoas. Como líderes políticos, temos a responsabilidade de garantir que ninguém é deixado para trás. Como líderes políticos, temos de, em conjunto, trabalhar para resolver os problemas das pessoas.

Juntos, com cooperação e ambição, podemos transformar aspirações em realidade e garantir que não falhamos às futuras gerações. Porque o futuro é a nossa causa comum.

Kathleen Van Brempt, *on behalf of the S&D Group*. – Madam President, Mr Commissioner, in the world of Trump, Putin, Xi Jinping, the G20 in Rio was presented with a very clear choice: work together for a safer, fairer, rule-based world, or let inequalities and conflict grow furthermore. For the S&D, the answer is crystal clear – we need a strong, rules-based international community to fight global inequalities, climate change and rising aggression.

That is why the so-long-called 'billionaire tax' is so important. Wealth is more concentrated than ever, and it's time for the super-rich to contribute to the fair share. We can invest then in housing, education, healthcare for everybody in the world.

Dear colleagues, there is still a long work ahead of us. Today, only 70 % of the SDG targets are on track and some are even backward. This should alarm us, and it means that we especially in the EU must step up our efforts to achieve the SDGs by 2030.

So, colleagues, let me be crystal clear – the time of doubt is over. We must act decisively. And as you said, Commissioner, the declaration was what we could get. But it remains words, and what we need is action: enforce fair taxation, fight climate change and make the world a much more just world for everybody.

Julien Leonardelli, *au nom du groupe PflE*. – Madame la Présidente, à l'issue du sommet du G20 qui s'est déroulé au Brésil, nous ne pouvons que déplorer la lâcheté des différents représentants européens concernant la signature d'un accord de libre-échange entre l'Union européenne et les pays du Mercosur. Une fois encore, plutôt que d'accepter de regarder la réalité des problèmes qui se posent en Europe, les uns et les autres se sont accordés pour mettre la poussière sous le tapis.

Sur ce sujet comme sur tant d'autres, que dire de l'attitude lamentable des centristes européens qui, non sans cynisme, appellent aujourd'hui à s'opposer à cet accord, qu'ils ont pourtant toujours soutenu? À l'image de votre mentor Emmanuel Macron, vous êtes nés avant la honte, surtout lorsque l'on sait que vous négociez déjà avec l'Uruguay afin d'anticiper un rejet de l'accord avec le Mercosur.

Nous le disons avec gravité: si cet accord commercial est ratifié, alors l'agriculture française et européenne ne survivra pas face à la concurrence déloyale que représente un tel afflux de poulets dopés aux antibiotiques, de maïs traité à l'atrazine, de bœuf issu de la déforestation.

La révolte légitime du monde agricole démontre que plus personne n'est dupe sur les intentions réelles de l'Union européenne en matière d'agriculture. Face à la concurrence des produits sud-américains qui ne respectent ni la nature ni l'éthique des travailleurs, face à l'hypocrisie des prétendus écologistes qui pensent pouvoir contrebalancer le bilan carbone d'un porte-conteneur par l'achat d'un vélo, nous, élus du Rassemblement national en France, serons toujours aux côtés des agriculteurs français.

Stefano Cavedagna, *a nome del gruppo ECR*. – Signora Presidente, onorevoli colleghi, la presidenza del G20 di Rio de Janeiro ha affrontato temi cari all'Italia e anche a noi conservatori, rispetto ai quali abbiamo soluzioni molto chiare per il nostro continente. Tra questi, ovviamente, il tema della lotta alla fame e alla povertà, la riforma della governance globale, la transizione energetica ed ecologica.

Grande è il lavoro che sta svolgendo infatti il governo italiano – il governo Meloni – in particolare con le scelte presenti e future sul Piano Mattei per combattere la fame e la povertà nel mondo. Bisogna investire assieme in quella che noi qui in Europa abbiamo definito un sistema alimentare sostenibile.

E infine, la transizione energetica. Siamo contrari a quelle che abbiamo chiamato vere e proprie follie ecologiste che sull'altare della transizione ecologica danneggiano le famiglie e le imprese. Vogliamo invece un approccio pragmatico, che preveda la valorizzazione dei biocarburanti e del nucleare da fusione.

Siamo contrari alla desertificazione economica e alla decrescita felice, che piace a una certa sinistra in quest'Aula, rispetto alla quale invece opponiamo un sistema di crescita concreto per le famiglie e per le imprese.

Barry Andrews, *on behalf of the Renew Group*. – Madam President, Mr Commissioner, colleagues, the final communiqué of the G20 summit was surprising in some ways. The establishment of the Global Hunger Alliance was very welcome. The dedication to the implementation of the Sustainable Development Goals and the commitment to ending poverty and ending hunger was quite surprising to me.

It made me wonder how comfortable EU Member States really would be with signing up to this rededication to traditional development aid.

Let's not forget that the EU Member States and the Commission are slashing aid budgets. They are turning their back on traditional development principles and they are diverting aid budgets to migration management.

So why does the Global South, under its leadership, dedicate itself to these traditional development goals?

It's not because they want to access greater critical raw materials. It's not because they want to address the root causes of migration. They do it because it's right. It is right to be horrified that 700 million people went to bed hungry in 2023, when we have enough food for everybody.

So I very much hope that the Commission and Member States take careful note of the importance of this declaration.

Marie Toussaint, *au nom du groupe Verts/ALE*. – Madame la Présidente, chers collègues, la pauvreté est un choix politique, l'éradiquer aussi. Alors faisons en sorte qu'à l'heure des choix l'Union européenne préfère l'humanité à la cupidité. La moitié de la population mondiale souffre aujourd'hui de la faim, de l'absence de soins, d'un avenir incertain. Alors, bien sûr, ce n'est pas pareil, mais l'Europe n'est pas épargnée, avec près de 23 % de la population exposée au risque de pauvreté et d'exclusion sociale, c'est-à-dire 118 millions de citoyennes et de citoyens.

Et je veux rappeler ici que les plus pauvres sont systématiquement victimes de violences institutionnelles multiples, une xénophobie d'État à l'échelle mondiale. Malgré les souffrances endurées par les populations, nous n'avons pas fait, Monsieur le Commissaire, de la lutte contre la pauvreté une priorité politique. Ce n'est pas encore le cas, ce n'est pas vrai! Les fortunes des cinq plus grands milliardaires mondiaux ont plus que doublé depuis le début de cette décennie, pendant que 60 % de l'humanité est devenue plus pauvre encore. C'est ce que nous a rappelé Lula. Et en fait, ces plus riches sont aussi les plus pollués.

Alors nous pouvons agir, il est temps! Pour la première fois, le G20 s'est engagé à une taxe mondiale sur les ultrariches. Mais nous ne pouvons pas en rester aux grands discours, ce serait insupportable. Donc l'Europe, Monsieur le Commissaire, doit encourager ce choix et œuvrer à sa mise en œuvre. Taxer les grandes fortunes est une nécessité pour répondre aux besoins colossaux, mais c'est aussi un impératif humain, économique, climatique et démocratique.

Pasquale Tridico, *a nome del gruppo The Left*. – Signora Presidente, onorevoli colleghi, la tecnologia ha trasformato radicalmente l'economia globale, ridefinendo il modo in cui le imprese operano e interagiscono nei mercati. Tuttavia, ha anche contribuito ad ampliare le disuguaglianze economiche, concentrando ricchezze e potere senza precedenti nelle mani di pochi.

Questo cambiamento ha evidenziato le lacune strutturali dei nostri sistemi fiscali, con asimmetrie normative che risultano inadatte ad affrontare le sfide di un'economia sempre più digitale e globalizzata.

La dichiarazione dei leader del G20 riuniti a Rio rappresenta un passo significativo verso un sistema fiscale più equo, impegnato a garantire che i grandi patrimoni vengano adeguatamente tassati. Oggi più che mai il mondo ha bisogno di un sistema multilaterale forte ed efficace, capace di adottare politiche fiscali che rispondano ai nuovi paradigmi tecnologici.

Dobbiamo porci alla guida di questo cambiamento, come Europa, promuovendo equità, riducendo le disuguaglianze e garantendo le risorse essenziali per le priorità fondamentali come l'istruzione, la sanità e l'azione climatica.

La nuova Commissione e la nuova presidenza G20 del Sud Africa devono agire con ambizione e coraggio. Per l'Europa rinunciare a questa opportunità significherebbe abdicare al ruolo di leadership globale che l'Europa è chiamata a rivendicare.

Alexander Sell, *im Namen der ESN-Fraktion*. – Frau Präsidentin! Europa will die Welt belehren – interessiert aber niemanden. Das haben wir beim G20-Gipfel in Rio gesehen und auch beim Klimagipfel in Baku. Nur unser Geld ist immer noch gern gesehen. 150 Milliarden Euro hat Frau von der Leyen in Rio für Klimaschutz in Afrika versprochen. Aber trotzdem wollen afrikanische Staaten von Klimaideologie nichts wissen. Wohlstand, Industrie, Fortschritt – das sind die Ziele der Menschen in Äthiopien, Kenia oder Nigeria. Das sollten auch unsere Ziele sein, aber Frau von der Leyen und ihre CDU sehen das anders: Verzicht statt Wohlstand, Windräder statt Kraftwerke, Armut statt Wirtschaftswunder. Diese Politik schadet unseren Ländern. Die hohen Energiepreise zerstören unsere Industrie, Gewinne bei Volkswagen, BMW oder Mercedes brechen ein, tausende Familien werden ihrer Existenzgrundlage beraubt.

Dabei wird aber nicht nur die Wirtschaft, sondern auch unsere Natur zerstört. In Hessen wird gerade der Reinhardswald planiert; der Wald, der die Gebrüder Grimm zu ihren Märchen inspiriert hat, soll Windrädern weichen. Es ist ein wirtschaftlicher und kultureller Selbstmord. In Brasilien wollen sie den Regenwald retten. Bei uns lassen sie die letzten verbliebenen Wälder abholzen. Das ist das Ergebnis grüner Klimapolitik.

CDU und Grüne behaupten immer, Deutschland müsse mit gutem Beispiel vorangehen. Die Konferenzen in Baku oder Rio haben aber gezeigt: Deutschland geht voran, es folgt aber niemand. Ich freue mich deshalb über die Ergebnisse von Rio und Baku: Die Welt lässt sich nicht mehr von deutschen Geisterfahrern belehren. Wir erleben den Beginn eines neuen Zeitalters. Das haben auch die Wahlen in Amerika gezeigt. Wir brauchen mehr Elon Musk, weniger Ursula von der Leyen. Mehr Mut, weniger Zukunftsangst. Mehr Freiheit, weniger Bürokratie. Das ist das Erfolgsrezept für die Zukunft. Das grüne Spießertum aber muss dahin, wo es hingehört – auf den Müllhaufen der Geschichte.

Davor Ivo Stier (PPE). – Madam President, let me start by praising Brazil for the leadership it has shown by launching the Global Alliance Against Hunger and Poverty. It addresses the SDG one and SDG two, the most urgent ones, and that should be acknowledged and supported.

Having said that, I regret that the G20 failed to address all the causes of poverty. They did address some of them, like inequalities, like the Commissioner has mentioned, but they did not address, for example, the lack of good governance.

As a former rapporteur of this House for the 2030 agenda, we worked hard to include that SDG 16. They missed to address the lack of good governance as a cause of poverty. And they had a good example, unfortunately, of that situation in the vicinity, in the neighbourhood, in Venezuela, a country very rich in oil but unfortunately poor due to the mismanagement of the regime of Nicolás Maduro.

Why that was not mentioned? Well, because Russia and China are supporting Nicolás Maduro. They did not want to have this mentioned at the G20 in Rio. But I believe that that was necessary because here we saw all the hypocrisy of these countries that say that they are caring about the interests of the citizens of the Global South, but what they are really doing is to support a dictator to stay in power against the will of his own people.

So I believe that the leaders in Rio should have addressed the situation in Venezuela. I regret that they did not.

Brando Benifei (S&D). – Signora Presidente, onorevoli colleghi, le conclusioni del vertice G20 sono state deludenti: un accordo al ribasso che riflette la difficoltà di collaborare su un'agenda globale per il cambiamento climatico, gli investimenti per la transizione e la cooperazione allo sviluppo.

Il testo risulta debole riguardo alle crisi internazionali, come la guerra in Ucraina e in Medio Oriente. Mancano impegni concreti su una tassa globale sui multimiliardari e sulla riforma della governance mondiale per ricostruire un sistema multilaterale efficace. Anche la COP29 di Baku non è stata all'altezza della sfida, nonostante l'accordo in extremis raggiunto.

Questi sviluppi obbligano l'Unione europea a rilanciare in maniera netta il suo impegno verso gli obiettivi della transizione ecologica, lavorando a trovare tutte le risorse necessarie e sostenendo i settori economici più influenzati.

Non possiamo accettare i discorsi minimizzanti di leader della destra, come ad esempio Giorgia Meloni: ciò rischia di tradursi concretamente in un minore impegno su obiettivi che sono invece sempre più urgenti, se vogliamo dare un futuro al nostro pianeta e quindi anche alle nuove generazioni.

Dunque, per tutti questi impegni serve una rinnovata leadership europea che possa trovare accordi a livello internazionale, che facciano dei passi in più rispetto a quanto ottenuto in questo *summit*, che poteva fare di più e per questo dovremo continuare a lavorare.

Fernand Kartheiser (ECR). – Madame la Présidente, la déclaration finale du G20 à Rio de Janeiro témoigne de la diminution impressionnante de l'influence diplomatique de l'Occident sur les affaires mondiales. Certains passages, comme, en particulier, celui sur l'Ukraine ou encore celui sur le Moyen-Orient, démontrent que, parmi les pays qui représentent la plus importante partie de l'économie mondiale, les thèses américaines et européennes sur ces guerres ne sont pas acceptées.

Le contraste avec le récent sommet des pays BRICS à Kazan est d'autant plus parlant. Alors que les BRICS ont un projet politique, le G20 semble déjà appartenir à une autre époque, à une ère dans laquelle l'administration américaine et la plupart des États européens n'avaient pas encore choisi de préférer la guerre à la diplomatie et de précipiter, de ce fait, leur marginalisation.

Si nous voulons regagner quelque influence dans le monde, il faut mettre fin à la guerre en négociant la paix.

Engin Eroglu (Renew). – Frau Präsidentin, sehr geehrter Herr Kommissar! Eine sehr wichtige Aussprache, die wir heute zum G20-Gipfel haben, und ich habe Ihren Ausführungen sehr gut zugehört. Wir hätten vielleicht eine Diskussion gebraucht, bevor Sie als Vertreter der Europäischen Union dorthin gereist sind. Denn die Analyse, dass wir über globale Armut reden, ist vollkommen richtig. Auch in der Europäischen Union sind es tatsächlich 21 % der Menschen, die in den 27 Mitgliedstaaten von Armut bedroht sind.

Die Lösung, Herr Kommissar, die Sie hier andeuten und preisen, dass es sozusagen die richtige Entscheidung war, jetzt sich darauf zu einigen, die sehr reichen Menschen besser zu besteuern, und dann ist das Armutsproblem auf der Welt gelöst – das ist, glaube ich, der falsche Ansatz. Ich glaube, wir brauchen mehr Bildung, mehr Bildung, mehr Bildung und am Ende mehr gute Arbeitsplätze mit guten Löhnen, damit die Menschen aus der Armut herauskommen. Das sind die richtigen Ansätze. Steuererhöhungen, Herr Kommissar, führen nicht dazu, glaube ich, dass die Menschen aus der Armut herauskommen.

Lena Schilling (Verts/ALE). – Frau Präsidentin! Zunächst: Sie, Kollege Sell, sind ein gutes Beispiel dafür, warum wir immer wieder scheitern. Es sind Rechtspopulisten, Nationalisten und diejenigen, die internationale Abkommen, die Solidarität und Gemeinschaft nachhaltig schädigen. Wir müssen schon feststellen: 2024 – und wir stecken inmitten von Krisen der Ungerechtigkeit zwischen den wenigen, die profitieren, und den ganz vielen, die dafür zahlen müssen. Und auch die Klimakrise, über die Sie so gerne schimpfen, macht diese Ungleichheit nur noch größer.

Ja, die Klimakrise ist eine soziale Frage unserer Zeit. Wir wissen, dass der CO2-Fußabdruck der reichsten 10 % zehnmal so groß ist wie der der ärmsten 50 % weltweit. Jeff Bezos hat mit seinem elfminütigen Flug ins All so viele Emissionen verursacht wie die ärmste Milliarde der Menschheit in ihrem ganzen Leben. Und wir wissen auch, wer diejenigen sind, die die Klimakrise am Ende des Tages trifft: Es sind die Menschen, die am wenigsten dazu beigetragen haben, die heute schon unter Hungersnöten, unter Dürren, unter Fluten leiden. Und ja, es sind diejenigen, die jetzt gerade die Rechnung dafür zahlen. Und dem müssen wir entgegenstehen. Wir müssen ganz klar die Verursachenden endlich zur Verantwortung ziehen. Und wir brauchen Solidarität und Zusammenarbeit und nicht Hass und Hetze.

Jussi Saramo (The Left). – Madam President, I want to thank President Lula for his leadership and priorities. We really need effective taxation of the super-rich to pay the education mentioned here. We need measures to alleviate poverty. We need a ceasefire in Gaza. We need to reform the United Nations Security Council. All things the world needs desperately. Things that the EU and the West have not been interested in or even been against.

The world sees our double standards when we support the genocide in Palestine. The world knows we demand things from the poorer countries that we are not ready to do ourselves.

There was also huge disappointment; support for Ukraine looks to be weakening. And failure to demand transition away from fossil fuels, although people are dying because of climate change in Valencia, Bosnia, Poland, Czechia, not to mention poor countries.

We need to wake. We need to unite with Brazil and all the countries wanting to build a better world.

Leire Pajín (S&D). – Señora presidenta, la Cumbre de los Líderes del G20, celebrada en Río de Janeiro, nos ha dejado una sensación agridulce.

Por un lado, queremos poner en valor una declaración conjunta y con elementos positivos, algo que muchos no se esperaban. Pero, por otro lado, vemos —con pesar— cómo cada vez es más difícil llegar a acuerdos globales en el ámbito multilateral, donde necesitamos más multilateralismo que nunca.

Pero esta cumbre nos ha dejado varias lecciones a la Unión Europea. La primera es que un país como Brasil, un país emergente, ha colocado en el corazón de la agenda global la necesidad de luchar, sin excusas, contra la pobreza, contra el hambre, contra la desigualdad. Y esto ocurre en un momento en el que, en esta casa, hay tentaciones de dar marcha atrás en el cambio climático y la conservación de la naturaleza.

Necesitamos más ambición en el cumplimiento de los objetivos de desarrollo sostenible (ODS). Necesitamos seguir luchando, sin excusas, contra el cambio climático; porque después de la CP29 en Bakú no podemos permitirnos ni más excusas ni más retrasos. La CP30 será nuestra última oportunidad, será la hora de la verdad, y ahí la Unión Europea tendrá que estar a la altura.

Bruno Gonçalves (S&D). – Senhora Presidente, Colegas, estima-se que hoje 1 % da população mundial seja detentora de mais de 40 % da riqueza mundial. Neste quadro de brutais desigualdades, os chefes de Estado do G20 reconheceram finalmente que precisamos de soluções conjuntas para taxar as fortunas dos maiores multimilionários.

É um momento histórico e a Europa tem de liderar pelo exemplo, mostrar às pessoas que existe um caminho justo para ter serviços públicos de qualidade e com profissionais bem pagos, sem que o esforço continue a cair sobre as classes médias, que já não conseguem pagar mais impostos nem suportar mais aumentos.

Chegou a hora de construir uma grande maioria que nos permita avançar. Aos nossos colegas da direita, pergunto se estão prontos para assumir a responsabilidade e contribuir para uma solução europeia. E à Comissão, pergunto: quando é que avança com uma proposta concreta? Há anos que o nosso grupo defende a taxa sobre as grandes riquezas, não porque precisamos de financiar o Estado Social, mas porque é uma questão de justiça fiscal com todos os cidadãos.

E, ao contrário do que dizia o deputado da extrema-direita, nós não precisamos só de mais Elon Musks, nós precisamos de mais Elon Musks a pagar impostos.

Spontane Wortmeldungen

Maria Grapini (S&D). – Doamnă președintă, domnule comisar, este foarte bine că ne-ați informat cu privire la rezultatul summitului G20 și este foarte bine că s-a discutat un subiect pe care și noi aici îl discutăm frecvent – cum să combatem sărăcia? Pentru că, da, global există populații în sărăcie, dar și la noi, în Uniunea Europeană, avem de la copii în sărăcie până la persoane adulte, persoane în vârstă. E bine că s-a ajuns la un acord, dar când îl aplicăm?

Despre această taxare, care este controversată, unii spun că nu trebuie să taxăm bogăția, alții spun „Ba da, trebuie să o taxăm”. Eu cred că trebuie justiție socială. Eu cred că trebuie să vedem și cum se fac aceste bogății, pentru că de foarte multe ori bogăția se acumulează prin evaziune, prin nerespectarea regulilor și de aceea trebuie să găsim soluții. Și ați spus, domnule comisar, că Uniunea Europeană este cel mai mare contributor. Dacă este cel mai mare contributor, atunci trebuie să și impună niște reguli în piața globală, în lumea globală, în economia globală.

Sebastian Tynkkynen (ECR). – Arvoisa puhemies, maailman mahtimaat kokoontuivat jälleen kerran pyöreän pöydän ääreen G20-kokouksessaan. Kokous keskittyi seuraavan moton ympärille: oikeudenmukainen maailma ja kestävä maapallo.

Tämä oli härski näytös. Kokoukseen osallistui nimittäin maita, jotka edustavat kaikkea muuta kuin sitä, mistä olivat keskustelemassa. Onko kokoukseen osallistunut Venäjä huolissaan oikeudenmukaisuudesta, kun se kuluneen vuorokauden aikana on tehnyt yli 1 500 iskua Ukrainaan? Onko Kiina huolissaan oikeudenmukaisuudesta, kun se vainoo uiguureja ja demokratia-aktivisteja? Entä onko Saudi-Arabia oikea maa keskustelemaan oikeudenmukaisuudesta, kun siellä naiset saivat vasta jokunen vuosi sitten oikeuden ajaa edes autoa? Nämä maat eivät ole rakentamassa oikeudenmukaista maailmaa. Tämä on sanottava ääneen: ne ovat uhka sille.

Vytenis Povilas Andriukaitis (S&D). – Gerbiama posėdžio pirmininke, gerbiamas kolega komisare, šiandien, manau, iš tiesų mes galime įvertinti, kad G20 dokumentas yra kompromisinis, nėra abejonės, nes multilateralizme, deja, tenka pripažinti kompromisus. Aišku, kad akcentai į karą, į karus, į Rusijos agresiją prieš Ukrainą yra silpni. Akcentai į humanitarinę katastrofą Gazoje irgi yra silpni. Tačiau reikia pasakyti, kad akcentai į tai, kad reikia apmokestinti turtinuosius, kad reikia įvesti klimato kaitos mokesčius, kad reikia daugiau skirti dėmesio tam, kad pajamos atsirasų, nes tie, kurie kalba apie švietimą, turi suprasti, kad švietimui reikalingi viešieji finansai. Norint gauti viešųjų finansų trečiosioms šalims, šiandien reikia apmokestinti turtingesnius. Ir čia visiškai taip pat reikia pasakyti, kad Europos Sąjungai reikia suteikti daugiau kompetencijų, kad ji būtų žymiai stipresnė klimato kaitos kontekste, turėtų daugiau galių. Tai galime padaryti tik mes.

(Ende der spontanen Wortmeldungen)

Margaritis Schinas, Vice-President of the Commission. – Madam President, honourable Members, this debate today clearly illustrated the geopolitical and economic importance and relevance of the G20. But at the same time, it also highlighted its complexity.

Our ambition is to showcase that the G20 is and can remain an effective forum that addresses the global challenges. It can provide solutions, while taking into account the interests of the Global South, and go beyond the rather simplistic concept of 'the West against the rest'. It's not an easy thing, but it's possible.

As a European Union, we will always stand ready to further support also our African partners, the African Union, in their participation. Now, the incoming G20 presidency by South Africa is another opportunity for the EU to fully support the overarching themes – solidarity, equality and sustainability – also, the priorities focusing on inclusive growth, food security and artificial intelligence. These issues are at the heart of the global agenda.

We look forward to working together also on a just energy transition and local value creation, where we could build on the work carried out by the experts in the UN Panel on Critical Energy Transition Minerals, co-chaired by South Africa and the European Commission.

In concluding this debate, on behalf of the Commission, let me assure you of two things. First, Europe will continue to defend a rules-based, multilateral world, a rules-based multilateral order, not a power-based world.

And secondly, our values and political priorities will always project us as a force of good. This was the case in Rio. It will be the case in South Africa. We will continue to fight for a better world. We will be a beacon of light in a world that sounds and looks darker and darker.

Die Präsidentin. – Die Aussprache ist geschlossen.

Schriftliche Erklärungen (Artikel 178)

Tomasz Froelich (ESN), schriftlich. – Europa will alle belehren. Aber niemand hört Europa mehr zu. Denn die Welt wandelt sich: Ökonomisch, technologisch, geopolitisch. Und wir hinken immer weiter hinterher: Wir wollen das Klima retten, richten aber durch grüne Deindustrialisierung nur unseren eigenen Kontinent zugrunde. Die anderen machen da nicht mit: Der globale Süden erachtet unsere grünen Belehrungen als Neokolonialismus: Diese Länder waren arm. Sie sind ehrgeizig. Und sie wollen Wohlstand. Diesen Wohlstand wollen sie sich nicht von uns wegeregulieren lassen. Die USA wiederum werden unter Trump absehbar aus dem Pariser Klima-Abkommen aussteigen. Grüne Politik muss man sich leisten können. Doch selbst die USA können das nicht mehr.

Im Klartext: Wir sind mit unserem Kurs weltweit isoliert. Wir schneiden uns ins eigene Fleisch: Statt Wohlstand und Souveränität gibt's Armut und Abhängigkeit. Wir machen uns zum Gespött der Welt. Innovation, Industrie und interessenorientierte Beziehungen zur restlichen Welt – das ist das, was wir brauchen! Was wir nicht brauchen, ist falsch verstandene „Global Governance“, Wertemperialismus und Klimahysterie. Es wird Zeit, dass Europa endlich aufwacht!

13. Rezultatul Conferinței ONU privind biodiversitatea 2024, care a avut loc la Cali, Columbia (COP16) (dezbatere)

Die Präsidentin. – Als nächster Punkt der Tagesordnung folgt die Aussprache über die Erklärung der Kommission zu den Ergebnissen der UN-Biodiversitätskonferenz 2024 (COP 16) in Cali (Kolumbien) [2024/2909(RSP)].

Margaritis Schinas, Vice-President of the Commission. – Madam President, honourable Members, yes, we continue to be in the remit of multilateralism. The climate COP29 in Baku has just finished and considering the challenges we are still facing, your support in raising awareness around this issue is fundamental.

The biodiversity COP16 in Cali in Colombia was overall a positive step.

Let me first of all, thank this House and the European Parliament delegation led by honourable César Luena, for your support and engagement in the process.

Two years ago, COP15 adopted the coming Montreal Global Diversity Framework, a historical milestone for nature, and COP16 demonstrated commitment to this implementation. In the run up, 44 parties adopted revised national biodiversity strategies, 119 parties submitted their national targets and many more are currently working on this. We have good traction.

COP16 was the biggest biodiversity COP to date, with 23 000 registered participants and 85 participants at the venue, on site. Almost 1 million people visited the vibrant green zone for the wider public in downtown Cali, and this also resonates with Colombia's ambition to make this COP '*la COP de la gente*', the people's COP. With its launch of the coalition for the peace with nature, which we as the European Union have proudly joined.

Let me take the opportunity of this debate to highlight certain key decisions taken in Cali.

First, the COP adopted a new programme of work for matters relating to indigenous peoples and local communities, and strengthened the institutional setup for their engagement. The COP also recognised the role and contributions by people of African descent, and this recognition is also a historical milestone.

COP 16 also agreed on modalities for sharing the benefits from the use of digital-sequence information – DSI – on genetic resources, including a Cali fund to be fed by contributions from companies that use genetic data.

The COP established a network of regional centres for scientific and technical cooperation, and we in the EU will host one of them. For further support to parties. UNEP and the Commission are now establishing a global knowledge support service for biodiversity.

The COP agreed the procedures for describing ecologically or biologically significant marine areas. This will be a major input for implementing the new Treaty on Biodiversity beyond national jurisdictions.

These were important outcomes and there were others also that mattered. Decisions concerning health, mainstreaming biodiversity across sectors, invasive alien species and last but not least, climate change, stating the interdependence with biodiversity loss and the need for synergy and collaboration.

Also decided to hold the next biodiversity COP in 2026 in Armenia.

We, as a Union, with the support of the European Parliament delegation and our Member States, made a strong contribution to all these results and it also proved extremely important that we walk the talk ourselves.

The Nature Restoration Law and many other instruments under the European Green Deal are crucial for our credibility. And this is the moment to prove this.

Honourable Members, while progress was made, we also have to be clear that there was no agreement on financing. Most donor countries, including the EU, could not agree on the terms and conditions for potentially establishing a new instrument as a follow-up to the fund that was decided in COP15. The assessment by the EU and our Member States was that the text proposed as a compromise in the early hours of 2 November would almost inevitably result in a new fund based on official development aid. And in the very last, or rather, early hours of the very last day, many parties had already left the meeting and, as a result, there was no longer a quorum for adopting any further decision.

We expect the COP to resume early next year, and we are ready to continue the discussions and engage constructively in future negotiations.

Many elements of the outstanding decisions were acceptable to us, notably as part of a package. We are hopeful that we will be able to bridge the remaining issues, including for monitoring framework and solid procedures for review of implementation at COP17 and COP19.

Overall, the Cali COP demonstrated momentum. Now we need to keep this momentum by continuing implementing our commitments at national and international level. I trust this House will continue to support this important process.

Sérgio Humberto, *em nome do Grupo PPE*. – Senhora Presidente, Caros Colegas, um cumprimento especial ao Luena, ao Miguel, a todos aqueles que participámos na COP16. A nossa comitiva da ENVI, à Dora, à Heiki. Foi um gosto estar em Cali, na Colômbia, para participar na COP16. Foram negociações difíceis, desafiantes, mas vale a pena destacar uma conquista que já devia ter acontecido há muito tempo: a criação do Fundo de Cali para o financiamento de projetos de biodiversidade de forma justa e a importância dada aos povos indígenas e comunidades locais, que vão passar a ser representados de forma permanente e direta.

Uma líder indígena, que participou na sessão de encerramento, disse e cito: «Não queremos apenas ser incluídos. Queremos fazer parte das decisões e das soluções». Em Portugal, tal como em muitos dos vossos países, alguns de nós têm por hábito ouvir as pessoas mais velhas, carregadas de sabedoria. E também porque a voz da experiência, a voz de quem cuida e está habituado a cuidar deve ter uma palavra a dizer sobre a situação desafiante que enfrentamos.

26 % dos cidadãos europeus veem a biodiversidade como uma prioridade. Infelizmente, na COP 16 faltou chegar a um acordo sobre o financiamento para apoiar as ambições da estrutura global de biodiversidade de Montreal.

Precisamos de envolver as grandes economias, as economias emergentes neste compromisso, especialmente as grandes poluidoras, como a Índia, e quem ainda não faz parte, como os Estados Unidos da América. Temos a coragem e a sabedoria de encontrar soluções que preservem a biodiversidade; de lutar por uma natureza próspera, que nos permita um amanhã sustentável para nós, para os nossos filhos e para os nossos netos.

Quem nos elege quer que assumamos a nossa responsabilidade. Esta é uma decisão de todos nós.

César Luena, *en nombre del Grupo S&D*. – Señora presidenta, creo que se está destacando aquí la importancia de estos espacios multilaterales —en el debate anterior sobre el G20 también lo hacían— y creo que es muy relevante que lo sigamos haciendo y, también, que reconozcamos los esfuerzos del Gobierno colombiano —como ha hecho el comisario— porque fue todo un éxito su organización.

Quiero destacar la labor de la Comisión, de su jefa, de la directora general Florika Fink-Hooijer, pero, comisario Schinas, yo eché en falta en Cali a alguna comisaria, a algún comisario o al vicepresidente Šeřčovič, porque en un momento, en un contexto, donde nuestra credibilidad está a la baja —y está a la baja porque el principal grupo de la Cámara está cuestionando siempre el Pacto Verde Europeo—, creo que habría sido importante que hubiéramos tenido la participación al máximo nivel.

Me ha alegrado, por cierto, escucharle que la Ley de Restauración de la Naturaleza tiene que ser una tarjeta de presentación de la Unión Europea. Dígaselo estos días, que lo va a ver, al señor Weber, a ver si, de una vez, ya le entra en la cabeza.

Bueno, problemas que hemos tenido: los planes nacionales de biodiversidad; casi no se han presentado planes antes de esta CP. Eso es un problema también de credibilidad. Y la financiación —lo ha dicho el comisario—, 200 000 millones que dijimos en Canadá, pero no hemos hecho lo suficiente. A nosotros los socialistas nos da igual cómo, si en un nuevo fondo o en el Fondo Mundial para el Medio Ambiente, pero hay que movilizar los recursos necesarios. Y se ha destacado aquí el Fondo de Cali para el reparto equitativo de los beneficios de los recursos genéticos y también la participación, el protagonismo, de las comunidades indígenas. Eso ha sido fundamental. Esos han sido los grandes éxitos de Cali.

En todo caso, es un balance optimista, pero tenemos que consolidar —como Unión Europea— nuestra posición de credibilidad, de coherencia, de diálogo con otros actores. Nos ha costado entendernos con los países africanos, por ejemplo, señor comisario. Y sobre todo de coherencia y de participación en la financiación. Ese es el gran reto, el gran debate, que vamos a tener dentro de dos años en la siguiente CP y a la tenemos que llegar con los deberes ya hechos y preparados.

Barbara Bonte, *namens de Pfe-Fractie*. – Voorzitter, boeren hebben belang bij biodiversiteit, maar de huidige biodiversiteitsstrategie van de Europese Unie dreigt onze landbouwers ernstig te treffen. Dit wil ik in het licht van de biodiversiteitsconferentie toch nog eens benadrukken.

Het verplicht herstellen van 20 % van de Europese natuurgebieden raakt vooral onze boeren. Zij dreigen een groot deel van hun land te verliezen aan nieuwe natuurprojecten. Voor veel landbouwers betekent dit niet alleen minder beschikbare landbouwgrond, dit betekent ook strengere regels voor het gebruik van hun eigen land. Dit kan leiden tot aanzienlijke beperkingen in gewasproductie, tot zelfs de onteigening van grond. Hiermee gaan veel kosten en grote onzekerheden gepaard en deze maken het bijna onmogelijk voor veel boeren om hun bedrijf voort te zetten.

En dit terwijl de landbouwsector al kampt met stijgende kosten en een toenemende druk om duurzamer te gaan produceren. Boeren voelen zich in de steek gelaten door een beleid dat van bovenaf wordt opgelegd, zonder hun inspanningen en hun kennis serieus te nemen. Boeren zijn de beste beheerders en bewaarders van de natuur. Daarom mogen we boeren niet wegpesten met allerlei ondoordachte maatregelen. Als we de biodiversiteit willen beschermen, maar moeten we hen juist ondersteunen. Laat de landbouwers dus niet de prijs betalen voor een strategie die beter uitgevoerd kan worden met hen in plaats van tegen hen.

Michele Picaro, *a nome del gruppo ECR*. – Signora Presidente, onorevoli colleghi, la COP16, che si è svolta a Cali dal 28 al 31 ottobre scorso, pur rappresentando un'importante occasione di confronto fra le nazioni per affrontare le sfide legate ai cambiamenti climatici, è stata caratterizzata da divisioni interne tra i partecipanti, con posizioni molto divergenti sui temi cruciali per il finanziamento, per la transizione energetica, e la responsabilità dei Paesi sviluppati, tali da terminare con una sospensione delle negoziazioni.

Il mio intervento, in qualità di membro del gruppo ECR, ha sottolineato l'importanza di soluzioni concrete e pratiche per la lotta contro il cambiamento climatico. Nello specifico, abbiamo sostenuto la necessità di un impegno globale ma anche di un equilibrio tra le politiche ambientali e lo sviluppo economico, specialmente per le economie emergenti che necessitano di un supporto maggiore per adottare tecnologie verdi e sostenibili.

Per questo, sebbene l'interruzione della conferenza rappresenti una battuta d'arresto, è fondamentale continuare a lavorare insieme per trovare soluzioni pratiche e condivise, senza rinunciare alla speranza di un impegno concreto da parte di tutte le nazioni.

Michal Wiezik, za skupinu Renew. – Vážená pani predsedajúca, COP 16 sa niesol na základe motta „mier s prírodou“. V čase, kedy zaznamenávame 73-percentný pokles populácií voľne žijúcich druhov a na ochranu prírody nám chýba 700 miliárd eur ročne, je ten výsledok taký akýsi nijaký. A je to preto, lebo šampióni v ochrane prírody zlyhali. Sme nimi my. Namiesto toho, aby sme rozvíjali mier s prírodou, vyhlásili sme jej otvorenú vojnu. Oslabili a takmer sme neschválili nariadenie o obnove prírody, odložili a takmer znefunkčnili nariadenie o odlesňovaní. Chystáme sa znižovať ochranu vlka a bojím sa, že pri tomto druhu to neskončí. Na vlne populizmu sa tu buduje protiprírodná pravicová koalícia s extrémistami. Chceme, aby svet chránil biodiverzitu, no zároveň sa tvárimo, že nás sa to netýka. Je to hrubá ignorácia naliehavosti biodiverzitetnej krízy.

Je taká skladba a príde mi na tento moment veľmi trefná. „Les v plameňoch, fauna sa flambuje, nikoho to netankuje, nikto nič, tak to je, na Titanicu sa stále tancuje.“ V histórii ľudstva žiadna spoločnosť nezahynila kvôli tomu, že chránila svoju prírodu. Naopak, zabíjala ignorancia, neudržateľnosť a deštrukcia. A nikto z nás nemá mandát na to, aby tu z toho robil Titanic.

Jutta Paulus, im Namen der Verts/ALE-Fraktion. – Frau Präsidentin, Herr Kommissar, meine Damen und Herren! Manchmal denke ich, wir verhalten uns wie ein Kleinkind am Computer. So ein Kleinkind am PC haut auf der Tastatur rum und löscht dabei fröhlich Dateien. Das 47. Urlaubsfoto – geschenkt, das Hochzeitsbild – schon bitterer, die Systemdateien – eine absolute Katastrophe. Aber genauso rücksichtslos gehen wir mit unserer Natur um. Wir rotten unbekümmert immer mehr Arten aus – und auch wir wissen nicht, welche systemrelevant sind. Heute schauen wir zurück auf die Biodiversitätskonferenz in Cali und auch auf die Klimakonferenz in Baku, denn beide endeten ohne nennenswerte Fortschritte bei den *nature-based solutions*, bei den naturbasierten Lösungen, die wir so dringend benötigen und die uns bei beiden großen ökologischen Krisen helfen.

Meine Damen und Herren, das ist eigentlich ein Skandal. Denn *business as usual* bedeutet aktives Löschen, das Vernichten von Arten, von Ökosystemen, von Mooren, von Wäldern, von Korallenriffen, von allem, was unser eigenes Überleben garantiert. Aussterben ist das Endgültigste, was man auf diesem Planeten tun kann. Es gibt keine Reset-Cluster und keine Cloud, die uns retten kann. Die Artenvielfalt ist das Betriebssystem unseres Lebens. Sie gibt uns sauberes Wasser, fruchtbare Böden, Luft, die wir atmen können. Ohne sie stehen wir da wie der PC ohne Strom. Deshalb muss die EU hier vorgehen, mit dem Green Deal auf Kurs bleiben und international Druck machen. Und die Glaubwürdigkeit? Die beginnt hier. Deswegen brauchen wir ein starkes Klimaanpassungsgesetz, das unsere beste Verbündete, die Natur, in den Mittelpunkt stellt. Das ist keine Ideologie, das ist Wissenschaft. Es geht um nichts Geringeres als unser Überleben. Der Planet kommt auch wunderbar ohne uns aus.

Jonas Sjöstedt, för The Left gruppen. – Fru talman! Kommissionär Schinas inledde den här debatten med att uttrycka sin entusiasm inför resultatet i Cali. Jag delar inte den entusiasmen; jag menar att resultatet var en besvikelse och att EU tyvärr bidrog till den besvikelsen.

Den nödvändiga utlovade finansieringen från de rika länderna räckte inte till. Väldigt många länder, även många EU-länder, hade inte gjort de strategier och planer som arbetet bygger på. Och i samband med att förhandlingarna inleddes i Cali så meddelade EU-kommissionen att man ska skjuta upp lagstiftningen om avskogning – den lagstiftning som är så viktig både för klimat och för biodiversitet. Det krävs mer än så om EU ska vara pådrivande i att försöka mota den allvarliga kris vi har för biologisk mångfald och det omfattande globala utdöendet av arter.

Men visst hände det också bra saker i Cali: Där togs beslut om nya former för att ge urfolk och lokalsamhällen inflytande över politiken. Mycket välkommet, men för det får vi tacka framför allt det colombianska ordförandeskapet, inte Europeiska unionen.

Sander Smit (PPE). – Voorzitter, de VN-biodiversiteitsconferentie werd op zaterdag 2 november afgesloten zonder overeenstemming. Een vroege uittocht van afgevaardigden liet deze VN-conferentie achter zonder quorum voor besluitvorming.

De erkenning van inheemse volkeren en traditionele milieukennis bij toekomstige beslissingen over internationaal natuurbehoud, dat allemaal verdient steun. De erkenning van de grote waarde van biodiversiteit voor innovatie op het gebied van biotechnologie en medicijnen, geheel terecht.

Waar echter in dit halfroond niet over gesproken wordt, is het verlies aan biodiversiteit en natuur in derde landen buiten de Europese Unie: in de regenwouden van Zuid-Amerika, in Azië en in Afrika. Juist door het verjagen van onze productieve Nederlandse en Europese boeren en tuinders door een onuitvoerbaar groen, Europees en nog bijkomend nationaal beleid. Ontbossing en verlies van biodiversiteit in de genoemde continenten zijn het hier verzwegen gevolg.

Voorzitter, commissaris, we hebben voor het behoud van de wereldwijde biodiversiteit meer voedselproductie op het Europese platteland, meer jonge boeren en tuinders, meer inzet van onze bestaande Europese landbouwgrond voor duurzame voedselproductie nodig. Niet minder, maar meer voedselproductie. Geen doorgeschoten Green Deal op ons Europese platteland, maar een Europese Farmers Deal.

Chloé Ridel (S&D). – Madame la Présidente, depuis 1970, la biodiversité mondiale s'est effondrée de 68 %. Sur la terre, près d'une espèce d'arbre sur trois est menacée d'extinction. Les populations de vertébrés sauvages déclinent de manière extrêmement forte et l'activité humaine a dégradé plus de 70 % des glaciers. L'effondrement de la biodiversité est une crise existentielle pour l'humanité. Nous dépendons d'elle pour nous nourrir, pour fabriquer nos médicaments, pour nous émerveiller aussi.

La première COP sur la biodiversité a eu lieu en 1994. Nous voilà seize COP plus tard, en 2024, avec tout un tas de nouveaux objectifs à respecter d'ici 2030. L'un de ces objectifs était de mobiliser 200 milliards de dollars par an pour la sauvegarde de la biodiversité. C'était l'objectif essentiel de cette COP, à Cali, et à la clôture du sommet, début novembre, seul 0,4 milliard de dollars avait été récolté sur un total de 200. Oui, 0,4, un chiffre que je dois mettre en miroir avec le fait que, quelques jours plus tard, conséquence de l'élection de Donald Trump, la fortune d'Elon Musk bondissait de 41 milliards de dollars, une envolée comparable à l'ensemble des plus grandes fortunes de la planète au même instant.

Nous vivons par et dans la nature: si nous ne vivons pas en harmonie avec elle, nous périrons avec elle.

Anne-Sophie Frigout (Pfe). – Madame la Présidente, chers collègues, à quoi bon parler de biodiversité si nous signons des accords comme celui avec le Mercosur qui la piétinent?

Alors que nous proclamons haut et fort notre volonté commune de protéger la biodiversité à la COP 16, certains pays s'apprentent à signer un traité qui va non seulement sacrifier nos agriculteurs sur l'autel de la concurrence déloyale, mais aussi accélérer la déforestation massive, notamment en Amazonie. Pour augmenter leurs exportations agricoles vers l'Europe, les pays concernés, notamment le Brésil, vont raser des milliers d'hectares de forêts pour les transformer en champs, détruisant des écosystèmes uniques et accélérant le changement climatique: une aberration quand on sait combien certaines espèces animales qui vivent dans ces milieux fragiles sont menacées.

Comment pouvons-nous prétendre défendre l'environnement tout en signant un accord qui le menace directement?

Preuve de votre hypocrisie, s'il en fallait, vous prenez des décisions absurdes, comme l'interdiction des moteurs thermiques en 2035, soi-disant pour des raisons écologiques, tout en signant un accord avec le Mercosur qui va augmenter les émissions de gaz à effet de serre. Agissons avec cohérence pour nos agriculteurs, pour protéger la biodiversité: refusons le Mercosur!

Yvan Verougstraete (Renew). – Madame la Présidente, Monsieur le Commissaire, chers collègues, le constat des experts est sans appel: les terres, les mers et les êtres vivants qu'elles abritent sont menacés. Il est temps de «faire la paix» avec la nature pour éviter une facture sans remboursement possible.

Après l'adoption du cadre mondial de la biodiversité lors de la COP 15, l'objectif de la COP 16 était de passer des promesses à l'action, mais, malgré certaines avancées, les gouvernements ne sont pas parvenus à matérialiser cette ambition, ni à s'engager pour mobiliser les moyens financiers nécessaires pour y arriver. Triste spectacle que de voir la COP suspendue par manque de gouvernement dans la salle. Triste et pourtant révélateur.

Que ce soit au niveau européen ou au niveau international, face aux efforts à consentir ici, aujourd'hui, de plus en plus de citoyens et de politiques préfèrent détourner le regard, espérant peut-être que cela fera disparaître l'obstacle. Pourtant, agir en matière de biodiversité ou lutter contre le réchauffement, ce n'est pas être généreux, ou un luxe: c'est juste être responsable.

Changer est toujours difficile, mais l'inaction serait fatale. C'est pour cela qu'il faut continuer à se battre avec autant de pragmatisme que de volonté, jour après jour, pour lutter contre l'aveuglement de certains, y compris au sein de ce Parlement.

Pär Holmgren (Verts/ALE). – Fru talman! Det togs en del steg framåt under COP16-mötet i Cali. Det enskilt viktigaste – för min del i alla fall – var det tydliga erkännandet av urfolkens nyckelroll i de här processerna. Men de här små stegen räcker inte. Vi måste ta stora kliv framåt nu. Vi vet till exempel att juridiskt bindande mål och avtal krävs för att verkligen ställa länder till svars.

Och när det gäller pengar: På förra COP-mötet, två år tidigare, var vi överens om att vi varje år ska satsa 200 miljarder dollar för att skydda naturen. Bara hälften av de pengarna ligger på bordet nu för i år.

Den biologiska mångfalden är verkligen grunden för klimatet, för matförsörjningen och faktiskt för livet på den här planeten. När vi nu inte lyckades komma överens och leverera på COP-mötet så är det ännu viktigare att vi här i EU tar ett tydligt ledarskap och gör allt vad som står i vår makt för att skydda naturen.

Ruth Firmenich (NI). – Frau Präsidentin! 20 Milliarden Dollar jährlich sollen ab nächstem Jahr in den Schutz der Artenvielfalt fließen. Gerade mal 2 % dieser Summe wurden beim UN-Gipfel eingesammelt. Die Frage der Finanzierung ist ungelöst. Auch die EU beklagt angeblichen Geldmangel und lehnt neue verbindliche Mittel ab. Stattdessen wurde ein Fonds für Unternehmen geschaffen, die Profit mit der Pflanzenvielfalt machen. Doch wie soll mit freiwilligen Zahlungen genug Geld zusammenkommen?

Wenn es um Krieg geht, sind die EU- und NATO-Länder spendabler. 1,3 Billionen Dollar gaben die NATO-Staaten letztes Jahr für Rüstung aus. Die Unterstützung der Ukraine hat das Motto „So lange wie nötig“. Bis jetzt kostete dies allein Deutschland mehr als 40 Milliarden Euro. Wäre es nicht sinnvoller, auf Diplomatie zu setzen, damit die Waffen endlich schweigen? Die Abermilliarden, die für Tod und Zerstörung verschleudert werden, wären besser im Schutz unserer Lebensgrundlagen investiert, statt mit dem Einsatz weitreichender Waffen gegen die Atommacht Russland einen Weltkrieg zu riskieren.

Manuela Ripa (PPE). – Frau Präsidentin! Beim Klimawandel geht es darum, wie die Menschheit auf der Erde überlebt. Beim Artenschutz geht es darum, ob sie das überhaupt kann. Deshalb hieß der Leitspruch der 16. Weltnaturkonferenz „Frieden mit der Natur“. Dabei gilt es jedoch festzustellen: Derzeit herrscht Krieg gegen die Natur. Umwelt und Arten gehen in atemberaubendem Tempo zugrunde. Wir sind auch international weit davon entfernt, die festgesetzten Ziele zum Schutz der Natur zu erreichen. Wir Menschen rühmen uns zwar als Krönung der Schöpfung, versagen aber nach wie vor dabei, diese zu bewahren. Der Schaden an der Biodiversität ist nicht zu reparieren. Technologische Lösungen wird es nicht geben. Dafür sind Ökosysteme zu komplex. Was weg ist, ist weg!

Deswegen ist es von so herausragender Bedeutung, dass wir Menschen wieder in Vorrangkategorien denken. Wir müssen die Bewahrung und Herstellung von Naturlebensräumen wichtiger stellen als anderes. Sie haben Priorität. Denn eine intakte Natur auf dieser Welt ist gerade auch für uns Industriestaaten, für unseren Wohlstand und für unser Wohlbefinden existenziell. Immerhin wurde in Kolumbien vereinbart, den Natur- und Klimaschutz besser zu verbinden. Hier sind Synergien wichtig, auch zur nächsten Klimakonferenz in Brasilien. In der EU sind jetzt aber besonders die Mitgliedstaaten gefragt, ihre Hausaufgaben zu machen, indem sie nun umgehend das Gesetz zur Wiederherstellung der Natur umsetzen, um bis 2025 ehrgeizige Klimapläne vorzulegen. Nach dem Verhandeln ist nun Handeln gefragt.

Günther Sidl (S&D). – Frau Präsidentin, Herr Vizepräsident, werde Kolleginnen und Kollegen! Inzwischen müsste allen klar sein, dass es um unsere natürlichen Ressourcen nicht gut bestellt ist. Das gilt für unser Klima, das gilt für die Gesundheit unserer Böden und Gewässer, und das gilt für den Bestand der Arten. Deshalb hätte die COP 16 in Kolumbien ein echter Meilenstein sein müssen, um diesen Negativtrend endlich aufzuhalten. Einmal mehr ist die Finanzierungsfrage aber ungelöst geblieben. Solange bei Subventionen oder Handelsabkommen nicht zuerst auf den Umweltschutz geachtet wird, wird sich nichts ändern.

Genau hier muss unser gemeinsames Europa vorangehen und sich auch der globalen Verantwortung stellen. Wir müssen die Welt nicht retten und wir werden die Welt nicht retten, wenn wir uns hier in Europa zum Umweltschutzmeister und -weltmeister erklären, aber die Augen davor verschließen, was unsere Politik in anderen Teilen der Welt verursacht.

Maria Ohisalo (Verts/ALE). – Madam President, Commissioner Schinas, when I left Montreal 2 years ago as a minister, the spirits were really high. After really long negotiations, the historical Kunming-Montreal agreement was really there. We did it. But since then, the optimism has been overshadowed by the lack of progress in implementing this important framework. A dedicated global financing instrument for biodiversity is still missing.

The political guidelines for the next Commission highlight efficient implementation of the EU's biodiversity commitments, including the Kunming-Montreal agreement. However, we have just seen watering down of the Deforestation Regulation, lost opportunity with the COP16 and the lack of real, concrete ambition in the Commission's guidelines regarding nature.

The climate and biodiversity crises are entwined. We have lost the luxury of time in tackling these crises a long time ago. So my question for the Commission is: how will the Commission ensure that the EU is fulfilling its global commitments to stop biodiversity loss?

Christel Schaldemose (S&D). – Fru formand! Biodiversiteten er truet overalt på kloden, og vi taler om den sjette massedød. Det er sådan, at de problemer, vi har for biodiversiteten, er menneskeskabte, og derfor er det også en mulighed, at vi kan gøre noget ved det. Vi mennesker skal løse problemerne, og heldigvis er det også sådan, at vi har de her multilaterale fora, hvor vi kan i fællesskab på kloden prøve at gøre en indsats. Og biodiversitets-COP'erne er jo en del af det, og på nogle områder var det jo fint, det der skete i Columbia. Men desværre er der alt for lidt handling, hvis vi skal nå i mål, hvis vi skal redde naturen. Derfor synes jeg, at det er utrolig vigtigt, at vi i EU går foran og viser vejen. Så kan vi også bedre insistere på, at andre skal gøre noget. Og i Europa kan vi jo for eksempel kigge på Danmark, hvor det er lykkedes os at lave en aftale mellem landbruget og miljøorganisationerne og parlamenterne for at sikre, at vi skal have betydelig mere natur. Og vi skal skære ned på det, der ødelægger naturen. Europa kan gøre en forskel. Vi skal gå foran.

Σάκης Αρναούτογλου (S&D). – Κυρία Πρόεδρε, η 16η Διάσκεψη για τη Βιοποικιλότητα στην Κολομβία αποτέλεσε κρίσιμο σταθμό για την προστασία του φυσικού μας κόσμου. Παρά τις σημαντικές συμφωνίες –όπως η δημιουργία του «Ταμείου του Cali»–, η αποτυχία επίτευξης συμφωνίας για κρίσιμη χρηματοδότηση της προστασίας της φύσης παραμένει ανησυχητική.

Πρόσφατα, η Ελληνική Ορνιθολογική Εταιρεία μάς ενημέρωσε για την εξαφάνιση του παρυδάτιου πτηνού Λεπτομούτα. Αυτή η εξαφάνιση πτηνού –που είναι η πρώτη γνωστή παγκοσμίως στην ηπειρωτική Ευρώπη, τη βόρεια Αφρική και τη δυτική Ασία– είναι σκληρή υπενθύμιση ότι η φύση βρίσκεται πραγματικά σε κρίση. Τα οικοσυστήματα καταρρέουν και είδη εξαφανίζονται με ραγδαίο ρυθμό.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, ως ηγετική δύναμη, έχει ευθύνη να ενισχύσει τη δράση της για την εφαρμογή του παγκόσμιου πλαισίου για τη βιοποικιλότητα. Η φύση είναι η κοινή μας κληρονομιά. Δεν έχουμε χρόνο για καθυστερήσεις. Η προστασία της απαιτεί συνεργασία, επενδύσεις και πολιτική βούληση.

Δεν μπορούμε να επιτρέψουμε σε άλλα είδη να έχουν την ίδια μοίρα. Η προστασία της βιοποικιλότητας είναι η εγγύηση –το ξέρετε πάρα πολύ καλά όλοι– για το μέλλον μας.

PRESIDE: JAVI LÓPEZ

Vicepresidente

Solicitudes incidentales de uso de la palabra («catch the eye»)

Sebastian Tynkkynen (ECR). – Arvoisa puhemies, jokaisella valtiolla on vastuu ja velvollisuus suojella luontoa. Me haluamme luovuttaa lapsillemme paremman maailman, kuin mikä meille on perintönä annettu. Mutta kyse on paljon muustakin kuin luonnon monimuotoisuudesta. Meillä on voinut satoja vuosia sitten olla vihreämpi maapallo, mutta hyvinvointi kaukana siitä, mitä se tällä hetkellä on. Myös sitä pitää vaalia.

Huomaamme, että Eurooppa jää taloudessa muista jälkeen. Ei se lapsiamme lohduta, jos heille annetaan perintönä taantunut maanosa, jossa he voivat sanoa, että Eurooppa oli muuten kymmenen vuotta sitten aiemmin hiilineutraali kuin joku toinen. No mitä meidän sitten pitää tehdä luonnon vaalimisen lisäksi? Meidän pitää samalla puolustaa eurooppalaista teollisuutta, puolustaa meidän luonnonvarojemme järkevää hyödyntämistä ja ylipäätään puolustaa eurooppalaista elämäntapaa. Se on työtä tulevien eurooppalaisten lasten puolesta.

João Oliveira (The Left). – Senhor Presidente, os números da perda de biodiversidade atingem hoje ritmos que os especialistas consideram sem precedentes no período da história da humanidade. Não basta o anúncio de metas para travar esta tendência, nomeadamente em protocolos internacionais. Aliás, a União Europeia conhece bem o fracasso dessa abordagem, gorados os objetivos de travar a perda de biodiversidade nos territórios dos seus Estados-Membros até 2020.

Esta COP16 tornou evidente que, para lá de metas, são necessários os meios que possibilitem o desenvolvimento de políticas que permitam satisfazer as necessidades sociais no quadro de uma relação harmoniosa e sustentável entre o ser humano e a natureza.

Em boa hora, propusemos o reforço do orçamento da União Europeia neste domínio. Lamentavelmente, foi aqui rejeitado. A par dos meios, a preservação da biodiversidade, a recuperação de ecossistemas carece de uma profunda mudança do paradigma produtivo, respondendo, em primeiro lugar, aos interesses dos povos, que as políticas da UE continuam a negar.

(Fin de las intervenciones con arreglo al procedimiento de solicitud incidental de uso de la palabra («catch the eye»))

Margaritis Schinas, Vice-President of the Commission. – Mr President, honourable Members, your questions on this debate clearly demonstrate the importance of continuing work on the swift, full and efficient implementation of the Kunming-Montreal Global Biodiversity Framework. This is the only way to tackle the interdependent and concurrent global crisis of biodiversity loss, climate change, pollution and land degradation.

Let us be very clear and frank: we did not leave Cali with everything we wanted. We did not obtain all the desired outcomes, but we should also be able to appreciate many good and important results. Now we need to keep momentum by continuing the implementation at national and international levels, by working towards agreeing on the outstanding COP16 commitments and decisions.

And let me take this opportunity to underline that the European Union will continue discussing with other parties on all remaining and pending issues, including, of course, the cardinal issue of mobilisation of resources, where we didn't make it in Cali.

El presidente. – Se cierra el debate.

14. Condamnarea declarației unilaterale ilegale de independență a entității separatiste din Cipru și a tuturor eforturilor de a o legitima și reafirmarea necesității solidarității europene - 41 de ani mai târziu (dezbateri)

El presidente. – El punto siguiente en el orden del día es el debate a partir de la declaración de la Comisión sobre la condena de la declaración unilateral ilegal de independencia de la entidad secesionista en Chipre y de todos los esfuerzos para legitimarla y la reafirmación de la necesidad de una solidaridad europea – 41 años después [2024/2938(RSP)].

Margaritis Schinas, Vice-President of the Commission. – Mr President, I will speak in English in my opening statement and in my mother tongue in the closing.

The European Commission position on the issue at stake has always been clear and consistent. It has been repeated time and time over the years. And let me take this opportunity tonight to repeat it again: we follow international law. We follow the relevant UN Security Council resolutions. We recognise the Republic of Cyprus as the only legitimate Government of Cyprus, and we condemn any violation of the republic's territorial integrity.

The European Union has repeatedly expressed our solidarity to the Republic of Cyprus. We remain fully committed to a comprehensive settlement. This settlement must be based on the UN framework, based on a bi-zonal, bi-communal Federation with political equality based on the founding values of our European Union. The settlement in Cyprus is a European issue. It is a key issue for the European Union.

In April this year, the EU leaders emphasised the importance of this question for the overall EU-Türkiye relationship. We, as the European Commission, are ready to play our role in supporting the UN-led process. This UN-led process is now gaining momentum at all stages and with all appropriate means at our disposal, we will be there.

One of the means to help to facilitate the process is, of course, the EU Aid Programme for the Turkish Cypriot community. Between 2006 and this year, the Commission has allocated EUR 727 million to this programme. This money goes to promoting the socio-economic development of the Turkish Cypriot community, to financing confidence-building measures, to supporting civil society actions to promoting EU values and standards – overall aiming to prepare the Turkish Cypriot community for their adaptation to the EU *acquis*.

Let me be very clear: this assistance does not imply the recognition of any public authority in Cyprus other than the Government of the Republic of Cyprus. On the contrary, the clear and explicit goal is to facilitate the reunification of the island. We will also monitor the implementation of the EU Green Line Regulation, which is a crucial element of the Cypriot Accession Treaty. This regulation enables people, goods and services to cross the Green Line from the Turkish Cypriot community to the areas under the effective control of the Government of the Republic.

The EU have supported the work of the UN Secretary-General's Personal Envoy on Cyprus, and we will continue to support her in all the UN-led efforts. Now, we encourage the leaders to build on the discussions held at the informal dinner in New York on 15 October – hosted by Secretary-General Guterres – and to work on further steps, including the opening of new crossing points between the two communities and to create conditions conducive to the resumption of settlement talks.

In conclusion, it is clear that we need a fair, comprehensive and viable settlement in Cyprus and we need it as soon as possible. This settlement would not be only highly beneficial for Cyprus and its citizens. It will be central for the security and stability in the Eastern Mediterranean and excellent for the European Union's internal dynamics. We really hope that in today's discussion and debate, we can contribute further to this, laying the groundwork for further important steps in this direction.

Λουκάς Φουρλάς, *εξ ονόματος της ομάδας PPE*. – Κύριε Πρόεδρε, επιτρέψτε μου να είμαι λίγο έντονος απόψε. 41 χρόνια από την παράνομη ανακήρυξη του ψευδοκράτους, 50 χρόνια από την τουρκική εισβολή, και η Ευρώπη δείχνει ανίκανη να προασπείσει ουσιαστικά την Κύπρο, αλλά και τις ίδιες τις αρχές και αξίες. Πόσο ακόμη θα επιτρέπουμε να κυριαρχούν τα συμφέροντα, θυσιάζοντας την Κύπρο στον βωμό της τουρκικής προκλητικότητας; Από λόγια χορτάσαμε.

Ας είμαστε ξεκάθαροι. Όταν παραβιάστηκε το διεθνές δίκαιο στην Ουκρανία, η αντίδραση της Ευρώπης ήταν άμεση, ομόφωνη και σκληρή. Και ορθώς αντιδράσαμε με κυρώσεις, με αποφασιστικότητα και –κυρίως– με ενότητα. Όταν, όμως, η Τουρκία παραβιάζει κάθε κανόνα στη Μεσόγειο, εισβάλλει, κατέχει και υποστηρίζει μια αποσχιστική οντότητα στα εδάφη ενός κράτους μέλους, η Ευρώπη επιλέγει την εκκωφαντική σιωπή και την απλή φραστική καταδίκη. Γιατί; Επειδή φοβάται; Επειδή κάποιιοι υπολογίζουν τα συμφέροντά τους με την Τουρκία; Επειδή κάποιιοι στην Ένωση θεωρούν την Κύπρο μικρή, ασήμαντη και αναλώσιμη; Αυτό, αγαπητοί συνάδελφοι, είναι απαράδεκτο.

Η Ευρώπη δείχνει καθημερινά ότι εφαρμόζει δύο μέτρα και δύο σταθμά. Κλείνει τα μάτια στη συνεχιζόμενη τουρκική κατοχή. Αφήνει τις απειλές και τις προκλήσεις να συνεχίζονται χωρίς συνέπειες. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, έχουμε και ηγέτες όπως ο πρωθυπουργός της Ουγγαρίας, ο κύριος Όρμπαν, ο οποίος προεδρεύει της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να προβαίνει σε ενέργειες αναβάθμισης του ψευδοκράτους. Αρκετά πια.

Η Ευρώπη έχει αποτύχει να σταθεί στο ύψος της ιστορίας της, να προστατεύσει τα ίδια της τα σύνορα και να υπερασπιστεί τα μέλη της. Η αλληλεγγύη δεν είναι σύνθημα, είναι πράξη. Είτε στεκόμαστε αλληλέγγυοι στην Κύπρο και στα ιδανικά της ελευθερίας και της δικαιοσύνης, είτε η Ευρωπαϊκή Ένωση παραδίδεται στις ορέξεις της Άγκυρας και του κάθε Ερντογάν.

Εμείς στην Κύπρο, έστω και μόνοι μας, δεν θα σταματήσουμε να υπερασπιζόμαστε αρχές και να διεκδικούμε το δίκαιο. Απλά τα πράγματα.

Κώστας Μαυρίδης, *εξ ονόματος της ομάδας S&D*. – Κύριε Πρόεδρε, στον τίτλο της σημερινής συζήτησης, που είναι η καταδίκη της παράνομης μονομερούς ανακήρυξης της αποσχιστικής οντότητας στην Κύπρο, απουσιάζει μια λέξη. Την αποσχιστική οντότητα την έφτιαξε η Τουρκία. Η Τουρκία δημιούργησε το ψευδοκράτος. Η Τουρκία το χρηματοδοτεί, το στηρίζει. Η Τουρκία μέχρι σήμερα διατηρεί κατοχικά στρατεύματα σε ένα κράτος-δήθεν στην Κύπρο μαριονέτα.

Το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ αποφάσισε οριστικά ότι πρόκειται για παράνομη οντότητα και κάλεσε όλα τα κράτη να αποφεύγουν ενέργειες που δυνατόν να συνιστούν άμεσα ή έμμεσα αναγνώριση του. Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων αποφάσισε ότι πρόκειται για υποτελή διοίκηση στην Τουρκία, χωρίς οποιαδήποτε νομιμότητα. Αλλά εδώ, στο κοινό μας σπίτι, αποφεύγουμε να βάλουμε τη λέξη «Τουρκία».

Στο κατεχόμενο μέρος της Κύπρου δεν υπάρχει τουρκοκύπριος ηγέτης, κύριε Σχοινά. Υπάρχει κατοχικός ηγέτης, υποτελής στην Τουρκία. Και επειδή υπάρχουν φωνές στο κατεχόμενο μέρος της Κύπρου, φωνές απελευθέρωσης και ευρωπαϊκές, η Τουρκία μετέφερε εκατοντάδες χιλιάδες εποίκους από την τουρκική ενδοχώρα. Αυτό το έγκλημα του εθνικισμού βρίσκεται ενώπιον του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου, χωρίς ποτέ να προχωρήσει εδώ και δέκα χρόνια.

Το δίκαιο θα επικρατήσει μια μέρα, και θα θυμόμαστε όχι μόνο τα εγκλήματα, αλλά και τους φίλους στην οικογένειά μας που σίπησαν στην κρίσιμη ώρα.

Γεάδης Γεάδης, *εξ ονόματος της ομάδας ECR*. – Κύριε Πρόεδρε, οφείλω να ευχαριστήσω όλες τις πολιτικές δυνάμεις για την ομόφωνη στήριξη της πρωτοβουλίας μου για τη σημερινή συζήτηση και εσάς, κύριε Σχοινά, για την αποδοχή.

50 χρόνια από την τούρκικη εισβολή, 41 χρόνια από τις προσπάθειες της Τουρκίας να νομιμοποιήσει τα εγκλήματα εις βάρος της Κύπρου. Έτσι πρέπει να βρίσκει την Ευρώπη –ενωμένη απέναντι στον τουρκικό επεκτατισμό. Επειδή το διεθνές δίκαιο, οι αρχές και οι αξίες που προσβέυει η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν μπορούν να τύχουν εκπτώσεων, τα μηνύματά μας πρέπει να είναι σαφή. Καταγγελία της τουρκικής εισβολής και συνεχιζόμενης κατοχής της Κυπριακής Δημοκρατίας. Καταδίκη του παράνομου αποσχιστικού μορφώματος στην κατεχόμενη Κύπρο.

Η απελευθέρωση της Κύπρου αποτελεί μονόδρομο για ολόκληρο το ευρωπαϊκό οικοδόμημα. Να φράξουμε μαζί τον δρόμο αναβάθμισης του ψευδοκράτους. Καμία λύση δεν πρέπει να γίνει αποδεκτή που θα νομιμοποιεί την παράνομη διχοτόμηση του νησιού, είτε με τη δημιουργία δύο κρατών είτε στη βάση ομοσπονδίας δύο ζωνών.

Αγαπητοί συνάδελφοι, η Ευρώπη δεν πρέπει να μείνει άλλο αμέτοχη. Η Τουρκία, ένα κράτος με ποινικό μητρώο, πρέπει να αντιμετωπιστεί επιτέλους ως εισβολέας και κατακτητής ευρωπαϊκών εδαφών και όχι ως εταίρος. Είναι αναγκαίο να επιβάλουμε αυστηρές κυρώσεις και εμπάργκο πώλησης όπλων από όλες τις ευρωπαϊκές χώρες, και όχι, κύριε Σχοινά, να δίνουμε επιπλέον χρηματοδότηση. Ας κατανοήσουμε ότι οι κύπριοι πολίτες δεν είναι τρίτης διαλογής. Απαιτούν να απολαμβάνουν τα ίδια δικαιώματα με κάθε άλλο ευρωπαϊκό πολίτη –να ζουν ελεύθεροι στην ίδια τους την πατρίδα.

Reinier Van Lanschot, *on behalf of the Verts/ALE Group*. – Mr President, one nation, but two currencies: the euro and the Turkish lira. The euro was chosen, but the lira was imposed. It's the reality for Cypriots. Ever since the Turkish invasion of Northern Cyprus, a wall has arisen, dividing not just the country, but families, friendships and futures.

I stand here as a member of Volt, the pan-European movement, but today, more specifically, as the voice of Volt Cyprus. We are bringing the Greek and Turkish communities together at the political level, because we believe we can build bridges and mutual understanding. The time for mere condemnation is over. It is time to focus on what unites the people of Cyprus: their home, their values and aspirations for the future.

We've seen in Berlin how walls can fall. In Ireland, how peace can prevail. And together as Europeans we can realise a bi-zonal, bi-communal Federation, a united Cyprus in a united Europe.

Γιώργος Γεωργίου, εξ ονόματος της ομάδας *The Left*. – Κύριε Πρόεδρε, όπως είναι γνωστό, στις 15 του Νοέμβρη του 1983 η τουρκοκυπριακή ηγεσία με επικεφαλής τον Ραούφ Ντενκτάς ανακήρυξαν το ψευδοκράτος στην Κύπρο ως επιστέγασμα της διχοτομικής πολιτικής της Τουρκίας.

Πρόκειται για μια ενέργεια που συνεχίζει μέχρι σήμερα να παραβιάζει κάθε αρχή του διεθνούς δικαίου. Στην Κύπρο δεν υπάρχουν ούτε δύο κράτη, ούτε δύο λαοί. Στην Κύπρο υπάρχουν Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι που υποφέρουν εδώ και χρόνια από τις ίδιες αιτίες –από τον τουρκικό κατοχικό στρατό, τον εποικισμό και την αποστέρηση βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων για όλο τον λαό μας.

Εμείς απαιτούμε να καταργηθεί και η κατοχή, αλλά να σταματήσει και το status quo. Επιμένουμε στη λύση του Κυπριακού –μια λύση διζωνικής δικαιοδικής ομοσπονδίας με πολιτική ισότητα– και στην επανένωση της Κύπρου και του λαού της. Μόνον έτσι καταργείται το ψευδοκράτος. Όχι με φωνασκίες. Αλλιώς, οδηγούμαστε στον εφιάλτη της διχοτόμησης, με όλα τα δεινά που μπορεί να επιφέρει αυτή σε Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους.

50 χρόνια κατοχής, κύριε Πρόεδρε, είναι πάρα πολλά. Ο λαός μας, τα παιδιά μας, απαιτούν ένα ειρηνικό μέλλον. Εμείς, ως Αριστερά στην Κύπρο, αυτόν τον αγώνα θα τον συνεχίσουμε ως το τέλος.

Sebastião Bugalho (PPE). – Senhor Presidente, caros amigos, Senhor Comissário Schinas, o primeiro colega que conheci neste Parlamento é cipriota. Está nesta sala. A primeira pergunta que esse meu colega me fez foi: «Já foste a Chipre?». Eu respondi-lhe que não e ele perguntou outra vez: «Já és casado?». Eu disse-lhe que ainda não e ele prontamente me disse: «Então vem passar a lua de mel a Chipre».

Para mim, Chipre é essa cumplicidade única entre patriotismo e companheirismo, entre abertura ao outro, sem nunca esquecer quem somos. A Europa tem muito que aprender com a solidariedade cipriota, porque não há solidariedade mais sábia do que a daqueles que sofrem.

E meus amigos, Chipre sofre há demasiado tempo. Invadidos há 50 anos, permanentemente ocupados há 41, os cipriotas são o único Estado da União Europeia privado do seu próprio território e é importante que seja claro: quem for incapaz de o reconhecer não pode fazer parte desta União.

Este Parlamento lamenta que em 2024 haja netos que não podem conhecer a casa onde cresceram os seus avós e filhos que já não acreditam em ver paz no tempo de vida dos seus pais. Cabe-nos a nós fazer mais por isso.

Há 50 anos, Portugal reencontrou a democracia. 50 anos depois, é tempo de Chipre reencontrar as suas casas. Contra a instrumentalização de refugiados, contra a ocupação ilegal de território, contra a violação do direito internacional, a Europa está ao lado de Chipre, porque a Europa está sempre ao lado dos europeus.

Γιάννης Μανιάτης (S&D). – Κύριε Πρόεδρε, φέτος συμπληρώθηκαν 50 χρόνια από τη βάρβαρη και παράνομη εισβολή της Τουρκίας στην Κύπρο, καθώς και 41 χρόνια από την ανακήρυξη του ψευδοκράτους στα κατεχόμενα –του 37% της έκτασης της Κύπρου.

Η Τουρκία, ενώ είναι υπό ένταξη κράτος, συνεχίζει να μην αναγνωρίζει την Κυπριακή Δημοκρατία και να μην εφαρμόζει το Πρωτόκολλο της Αγκυρας, εμποδίζοντας την πλήρη εφαρμογή της τελωνειακής ένωσης. Τα τελευταία, μάλιστα, χρόνια ο πρόεδρος Ερντογάν έχει εγκαταλείψει ακόμη και τα προσχήματα, μιλώντας ανοικτά ότι η μόνη λύση είναι η αποδοχή των τετελεσμένων της εισβολής και η αναγνώριση του ψευδοκράτους. Η αρχή έγινε με το άνοιγμα της περικλειστής περιοχής της Αμμοχώστου και των Βαρωσίων.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση και η διεθνής κοινότητα πρέπει να πιέσουν επιτέλους την Τουρκία για το αυτονόητο: να σεβαστεί το διεθνές δίκαιο, να αποσύρει τα στρατεύματα κατοχής και τους εποίκους και να συμφωνήσει σε μια λύση στη βάση των ψηφισμάτων του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, χωρίς εγγυήσεις και ξένα στρατεύματα.

Carlo Fidanza (ECR). – Signor Presidente, onorevoli colleghi, signor Commissario, da 50 anni Cipro vive una dolorosa divisione causata dall'invasione turca del 1974, con la secessione unilaterale e illegale delle aree occupate, la scomparsa di molte persone e l'attacco alle chiese ortodosse distrutte o vandalizzate o trasformate in moschee o in strutture militari.

Questa divisione non è una questione locale: rappresenta una grave violazione del diritto internazionale, una minaccia per la stabilità regionale, una sfida alla capacità dell'Europa di affrontare la strumentalizzazione dei flussi migratori. Inoltre, le azioni provocatorie e le minacce militari della Turchia nella zona economica esclusiva cipriota sono un grave attacco ai diritti sovrani di uno Stato membro e minano la sicurezza energetica dell'intero Mediterraneo orientale.

Per tutte queste ragioni, l'Unione europea non può voltarsi dall'altra parte, nemmeno quando si rapporta con la Turchia e le sue presunte aspirazioni europee. L'Unione europea deve sostenere fermamente la Repubblica di Cipro fino alla fine dell'illegalità e fino al pieno ripristino della sua sovranità sui territori occupati.

Fidias Panayiotou (NI). – Mr President, my country, Cyprus, has two communities: Greek Cypriots and Turkish Cypriots. Both communities made mistakes in the past that led us where we are now in a completely divided country. It's been 41 years since the illegal declaration of independence by the Turkish Cypriots in Northern Cyprus. I condemn this act and any attempts to legalise it, to legitimise it.

After years of negotiation between Turkish Cypriots, Greek Cypriots, Turkey, Greece and the UK, today, 95 % of the solution to the problem has already been agreed, but the negotiations have stagnated. I ask the European Union to strengthen its efforts to encourage Turkey to join the negotiations and put an end to this long-lasting problem.

Εμμανουήλ Κεφαλογιάννης (PPE). – Κύριε Πρόεδρε, 41 χρόνια μετά, η Ευρώπη των αρχών και των αξιών, η Ευρώπη της δημοκρατίας, η Ευρώπη της ειρήνης απέτυχε να δώσει λύση σε ένα δράμα ενός πλήρους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης – της Δημοκρατίας της Κύπρου.

41 χρόνια πριν, η Τουρκία προχώρησε στην ανακήρυξη του ψευδοκράτους της Βόρειας Κύπρου. 41 χρόνια τώρα, ο Οργανισμός των Ηνωμένων Εθνών με τις αποφάσεις του 541 του 1983 και 550 του 1984 στο Συμβούλιο Ασφαλείας καταδίκασε την παράνομη αυτή πράξη και κάλεσε όλα τα κράτη μέλη του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών να σεβαστούν την κυριαρχία και την εδαφική ακεραιότητα της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Σήμερα, 41 χρόνια μετά, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με την ίδια απροκάλυπτη, ωμή παραβίαση του διεθνούς δικαίου. 41 χρόνια μετά, η Τουρκία, παρά τις υποχρεώσεις της έναντι της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εμμένει στην άρνησή της να αναγνωρίσει την Κυπριακή Δημοκρατία. 50 χρόνια τώρα, η μισή Κύπρος τελεί υπό στρατιωτική κατοχή και παραμένει ακρωτηριασμένη.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οι ευθύνες μας είναι τεράστιες για αυτή τη συνεχιζόμενη ανείπωτη τραγωδία του κυπριακού λαού.

Nicolas Bay (ECR). – Monsieur le Président, il y a 50 ans, lors de l'opération Attila, les forces turques envahissaient Chypre, privant cet État souverain de 37 % de son territoire, provoquant la mort de plus de 1 000 Européens, la disparition de 1 600 autres et le déplacement de près de 200 000 civils. Ce sont 50 années d'occupation, 50 années de souffrance pour les Chypriotes; 50 années d'impunité pour le régime autoritaire du sultan Erdoğan et 50 années d'humiliation pour l'Union européenne, incapable de défendre l'île d'Aphrodite.

Nous parlons pourtant de l'occupation d'un État membre. L'Union, si prompte à donner des leçons à la terre entière, se trouve soudain inapte à protéger les siens. Pire encore, comme si la souffrance des Chypriotes ne comptait pas, l'Union européenne a même envisagé d'intégrer son agresseur, la Turquie, et d'en faire un État membre. N'oublions pas non plus le chantage aux migrants, les agressions contre la Grèce, l'agitation de la diaspora turque et de l'islamisme sur notre sol. Le processus d'adhésion de la Turquie doit être officiellement et définitivement arrêté: elle n'est européenne ni par sa culture, ni par son histoire, ni par sa géographie.

Nous ne devons jamais accepter le fait accompli de l'occupation turque. Luttons tous ensemble pour la libération de Chypre. La Turquie islamiste doit rester hors d'Europe.

Κώστας Παπαδάκης (NI). – Κύριε Πρόεδρε, πενήντα χρόνια πια το έγκλημα εισβολής, κατοχής από την Τουρκία στο 37% των εδαφών της Κυπριακής Δημοκρατίας, με συνενόχους ΝΑΤΟ, ΗΠΑ και Ευρωπαϊκή Ένωση, της οποίας η Κύπρος είναι κράτος μέλος.

Χώρα που συνθλίβεται στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς ως ευρωατλαντικό προγεφύρωμα, βρετανικές νατοϊκές βάσεις ορμητήριο ιμπεριαλιστικών πολέμων, επικίνδυνες πολιτικο-στρατιωτικές συμφωνίες με τις Ηνωμένες Πολιτείες και ΝΑΤΟποίηση του νησιού. Στις συνθήκες αυτές διαιωνίζεται η κατοχή, η μεθόδευση αναγνώρισης του ψευδοκράτους, η προώθηση της διχοτόμησης.

Οι ευθύνες κυπριακής και ελληνικής κυβέρνησης μεγάλες, έφτασαν να στηρίζουν το κατοχικό Ισραήλ που καταδικάζει σε γενοκτονία τον παλαιστινιακό λαό. Οι απαράδεκτοι συμβιβασμοί με την Τουρκία για την συνεκμετάλλευση σε Αιγαίο και ανατολική Μεσόγειο και η συνομοσπονδιακή λύση δύο συνιστώντων κρατών οδηγούν σε νέες περιπέτειες.

Αλληλεγγύη στον κυπριακό λαό και αγώνας ενάντια σε κάθε διχοτομική λύση. Κύπρος ανεξάρτητη, ενιαία. Ένα, όχι δύο κράτη, με μία και μόνη κυριαρχία, ιθαγένεια και διεθνή προσωπικότητα. Χωρίς ξένες βάσεις και στρατεύματα, χωρίς ξένους εγγυητές και προστάτες. Κοινή πατρίδα Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, με τον λαό νοικοκύρη στον τόπο του.

Μιχάλης Χατζηπαντέλα (PPE). – Κύριε Πρόεδρε, στέκομαι σήμερα ενώπιόν σας ως ελληνοκύπριος ευρωβουλευτής και επιζών πολέμου. Πριν από 50 χρόνια, στην τουρκική εισβολή, ήμουν ένα εκτοπισμένο βρέφος 40 ημερών. Σήμερα, ενώ μπορώ να μετακινούμαι ελεύθερα στα 27 κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν μπορώ να ζήσω στο σπίτι μου στην Αμμόχωστο. Το θέμα των αγνοουμένων μας είναι ακόμα μια ανοικτή πληγή.

Η διεθνής κοινότητα οφείλει να καταδικάσει κάθε προσπάθεια νομιμοποίησης της παράνομης αποσχιστικής οντότητας, όπως αποφάσισε το Συμβούλιο Ασφαλείας του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών. Η Κυπριακή Δημοκρατία είναι μία και κυρίαρχη.

Το Κυπριακό είναι και ευρωπαϊκό πρόβλημα. Θέλουμε και απαιτούμε την πλήρη στήριξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Γιατί η παραβίαση του διεθνούς δικαίου στην Ουκρανία προκαλεί αντίδραση, ενώ για την Κύπρο επικρατεί σιωπή; Γιατί οι εκτοπισμένοι μας δεν έχουν λάβει αποζημιώσεις από ευρωπαϊκούς πόρους;

Δημήτρης Τσιόδρας (PPE). – Κύριε Πρόεδρε, η αυτοανακήρυξη του ψευδοκράτους στη Βόρεια Κύπρο υπήρξε μια ανοικτή πρόκληση στη διεθνή νομιμότητα. Η συνέχιση της ύπαρξής της αποτελεί μια ανοικτή πληγή στο σώμα της Ευρώπης. Η Ευρώπη δεν μπορεί και δεν πρέπει να συνηθίσει σε αυτή τη βάρβαρη παρανομία που συνεχίζεται δεκαετίες τώρα σε δικό της έδαφος, στο έδαφος ενός κράτους μέλους της. Η ευρωπαϊκή αλληλεγγύη προς την Κύπρο οφείλει να είναι απόλυτη, πλήρης, διαρκής και ενεργή μέχρι τη δικαίωσή της. Πρέπει η Ευρώπη να σταματήσει να κάνει τα στραβά μάτια.

Η παράνομη αποσχιστική οντότητα που ανακήρυξε τον εαυτό της σε κράτος και ζητά με θράσος την αναγνώριση της από τη διεθνή κοινότητα δεν έχει καμία αυθύπαρκτη υπόσταση. Είναι μια μεταμφίεση του κατοχικού καθεστώτος που έχει επιβληθεί στο βόρειο τμήμα της Κύπρου και βασίζει την ύπαρξή της στα τουρκικά στρατεύματα εισβολής και κατοχής.

Η άρνησή μας να αποδεχθούμε τα τετελεσμένα της τουρκικής εισβολής και κατοχής στην Κύπρο στέλνει και ένα μήνυμα σε αυτούς που επιδιώκουν τον αναθεωρητισμό και την αλλαγή συνόρων σήμερα. Αγαπητοί συνάδελφοι, η κατοχή ευρωπαϊκού εδάφους είναι μια πρόκληση για την ίδια την Ένωσή μας, για την ίδια την Ευρώπη, και ως τέτοια πρέπει να αντιμετωπίζεται.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση οφείλει να ασκήσει όλη την επιρροή της για την επίτευξη λύσης στη βάση των αποφάσεων του ΟΗΕ. Η κατοχή και η διχοτόμηση της Κύπρου πρέπει να τελειώσει.

Reinhold Lopatka (PPE). – Mr Predisent, dear colleagues, I asked to take the floor, because for me, the Turkish occupation of Cyprus is like the Russian occupation of Ukraine. Of course, the scale is smaller, but the legal implications are the same. A gross violation of international law.

Russia's consulate on the Turkish side shows that this issue is an international one. It is not only an issue of Cyprus, and therefore it is our obligation to support the unity of Cyprus. It is our duty to keep this important European topic high on our agenda. We must never forget that the unilateral declaration of the independence of the so-called Turkish Republic of Northern Cyprus constitutes a severe violation of international law, which undermines Cyprus sovereignty.

As European parliamentarians, we must oppose any attempts to legitimise the TRNC. It is our duty of each of our Members of this Parliament to condemn this illegal occupation.

Solicitudes incidentales de uso de la palabra («catch the eye»)

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – Señor presidente, señor comisario Schinas, hace 41 años que tuvo lugar la ocupación ilegal de una parte del territorio del que hoy es felizmente un Estado miembro de la Unión Europea: Chipre.

La Unión Europea nunca ha reconocido esa entidad turcochipriota en el norte de Chipre y apoya todas las acciones de las Naciones Unidas para producir la reintegración territorial de Chipre y su reunificación, de la que pende, por cierto, la reintegración del Parlamento chipriota y de la representación bicomunitaria de Chipre en este mismo Parlamento Europeo.

Pero en la legislatura 2014-2019 tuve el honor de ser el ponente permanente para el programa de identificación de personas desaparecidas —2 800: 1 600 en Chipre, en la parte grecochipriota, y el resto en la parte turcochipriota— y este es un ejemplo significativo de contribución europea a la reintegración y a la cooperación bicomunitaria.

Para que la Unión Europea pueda cumplir su trabajo, no solamente basta con condenar la ocupación ilegal de Chipre, sino que debe ser significativa en su política exterior y en su diplomacia para ayudar, efectivamente, a la superación definitiva del problema.

Sebastian Tynkkynen (ECR). – Arvoisa puhemies, 50 vuotta sitten vihamielisen valtion eli Turkin hyökkäys johti Kyprokseen pohjoisosien miehitykseen, joka jatkuu edelleen. Kuulostaako tämä tutulta? Tätä samaa yritetään tälläkin hetkellä Euroopassa, kun Venäjän hyökkäys pyrkii siirtelemään valtioiden rajoja mielensä mukaan.

Ratkaisevaa ei ole se, miten kauan jokin alue on ollut laittomasti miehittettynä. Siitä ei siltikään tule vieraan valtion omaisuutta, aivan kuten Ukrainan Luhansk, Donetsk tai Krimin niemimaa eivät kuulu Venäjälle, niin ei myöskään Pohjois-Kypros kuulu Turkille. Se ei tätä muuta, onko miehitys tapahtunut kaksi vaiko 50 vuotta sitten. Vuosien vieriminen ei saa passivoida meitä pisteeseen, jossa unohdamme miehittäjien rikokset. Emme unohda Ukrainaa, joten älkäämme unohtako myöskään Kyprosta.

(Fin de las intervenciones con arreglo al procedimiento de solicitud incidental de uso de la palabra («catch the eye»))

Μαργαρίτης Σχοινιάς, Αντιπρόεδρος της Επιτροπής. – Κύριε Πρόεδρε, εκείνον τον Νοέμβριο του 1983 ήμουν είκοσι ενός χρονών και θυμάμαι σαν να ήταν χτες ότι ήμουν στη διαδήλωση των ελλαδικών και κυπρίων φοιτητών στη Θεσσαλονίκη, που πορευτήκαμε προς το τουρκικό προξενείο για να διαμαρτυρηθούμε για την ανακήρυξη του ψευδοκράτους. Ποιος θα μου το έλεγε ότι 41 χρόνια μετά, ως αντιπρόεδρος της Επιτροπής, θα είχα την τιμή από αυτό το βήμα να το καταγγείλω και επίσημα στο όνομα της Ευρώπης –και μάλιστα σε μια ειδική για μένα προσωπική στιγμή, μιας και είναι η τελευταία φορά που παίρνω τον λόγο στην Ολομέλεια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου με την ιδιότητά μου του μέλους του Κολεγίου.

Αυτοί που πριν 41 χρόνια επέλεξαν αυτήν την αυθαίρετη, την παράνομη απόφαση της ανακήρυξης του ψευδοκράτους ως τάχα κρατικής οντότητας νομίζω ότι πρέπει να βρουν λίγο χρόνο να σκεφτούν το τι πέτυχαν με αυτή την απόφαση. Το τι πέτυχαν είναι μάλλον προφανές: πέτυχαν να επικυρώσουν, και μάλιστα σε παγκόσμιο επίπεδο, την απομόνωσή τους και την επικύρωση μιας παρανομίας που είχε ήδη ξεκινήσει με την εισβολή το 1974· αυτό πέτυχαν.

Το τι πέτυχε η Δημοκρατία της Κύπρου είναι επίσης προφανές. Η Κύπρος είναι πια αναπόσπαστο μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ευρωζώνης. Η Κύπρος είναι πανίσχυρη. Είναι στην καρδιά των ευρωπαϊκών αλλά και των διεθνών εξελίξεων, σε μια γεωπολιτικά ευαίσθητη περιοχή. Και η Κύπρος θέλουμε μια μέρα να είναι ένα επανενωμένο κράτος, βασισμένο σε αυτά που αντιπροσωπεύει η Ευρώπη, στις αξίες για τις οποίες αγωνιζόμαστε όλοι, παντού στην Ευρώπη. Ένα επανενωμένο κράτος, μέλος της Ευρωζώνης και της Ευρώπης, που πρέπει να λειτουργεί αποτελεσματικά και λειτουργικά σύμφωνα με το κοινοτικό κεκτημένο από την πρώτη μέρα. Αυτό θέλουμε να δούμε και για αυτό δουλεύουμε.

Φυσικά, η διαδικασία είναι κάτω από την αιγίδα των Ηνωμένων Εθνών. Φυσικά, ο λόγος μας και ο ρόλος μας δεν μπορεί παρά να είναι επικουρικός. Αλλά πρέπει να σας πω ότι θα είναι καταλυτικός. Χωρίς την Ευρώπη δεν θα υπάρξει μια τέτοια προοπτική. Με την Ευρώπη, επιταχύνονται καταλυτικά οι όποιες προοπτικές και νομίζω ότι αυτό καθίσταται ολοένα και πιο σαφές. Κατέστη σαφές σήμερα από αυτήν τη συζήτησή σας. Και όποιοι βαυκαλίζονται ακόμα ότι μπορεί τάχα μου να προκύψει κάποιου είδους διευθέτηση μέσω δύο κρατών ή δύο ενοτήτων, μάλλον δεν έχουν μιλήσει με κανέναν στην Ευρώπη. Γιατί με όποιον και να μιλήσουν στην Ευρώπη, θα διαπιστώσουν ότι αυτό το πράγμα δεν στέκεται πουθενά, σε καμία βάση –ούτε πολιτικά, ούτε κοινωνικά, ούτε οικονομικά, ούτε νομικά, ούτε στη βάση του διεθνούς δικαίου.

Είναι, λοιπόν, μια σημαντική στιγμή, μια στιγμή όπου το σπίτι αυτό της ευρωπαϊκής δημοκρατίας αίρεται στο ύψος των περιστάσεων, όπου λέμε δυνατά τα αυτονόητα. Το μέλλον της Κύπρου δεν μπορεί παρά να είναι ευρωπαϊκό –και θα είναι ευρωπαϊκό. Τα τείχη και τα οδοφράγματα ανήκουν στο παρελθόν. Το μέλλον ανήκει στην ευρωπαϊκή Κύπρο.

El presidente. – Vicepresidente Schinas, aprovecho —ya que ha dicho que es su última intervención— para agradecerle todos estos años de dedicación, trabajo y compromiso con esta institución, con el Parlamento Europeo, como comisario europeo.

Con esto se cierra el debate.

15. Intervenții de un minut privind chestiuni politice importante

El presidente. – El punto siguiente en el orden del día son las intervenciones de un minuto sobre asuntos de importancia política.

Δημήτρης Τσιόδρας (PPE). – Κύριε Πρόεδρε, όταν μιλήσεις με κάποιον μικρομεσαίο επιχειρηματία, ένα από τα πρώτα πράγματα που σου λέει είναι: «Κάντε κάτι με τη γραφειοκρατία!». Είναι τεράστιο το γραφειοκρατικό και ρυθμιστικό βάρος που καλούμαστε να διαχειριστούμε καθημερινά. Από το 2018 έως το 2022 προστέθηκαν 5.422 σελίδες νομοθεσίας και 850 νέες υποχρεώσεις για τις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις. Η παραγωγή ρυθμίσεων γίνεται με τόσο γρήγορους ρυθμούς, ώστε με δυσκολία κάποια επιχείρηση μπορεί να την παρακολουθήσει. Είναι ένας νομοθετικός λαβύρινθος με πολλές επικαλύψεις διατάξεων.

Σημαντικοί πόροι που θα μπορούσαν να πάνε στην ανάπτυξη ξοδεύονται, προκειμένου μια επιχείρηση να μπορεί να ανταποκριθεί στον λαβύρινθο των ρυθμίσεων που καλείται να διαχειριστεί. Ειδικά για τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις, το βάρος αυτό είναι ακόμα μεγαλύτερο. Πρέπει να τελειώνουμε με τα λόγια και να δράσουμε άμεσα. Χρειαζόμαστε γενναία μείωση των διοικητικών βαρών.

Η Επιτροπή έχει δεσμευθεί για τη μείωση της γραφειοκρατίας και των υποχρεώσεων υποβολής ετήσιων εκθέσεων κατά 25%. Δεν φτάνει, δεν είναι αρκετό. Πρέπει να πάμε ακόμα παραπέρα, ειδικά για τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Μόνο έτσι θα κάνουμε τη ζωή των επιχειρήσεων πιο εύκολη, την ήπειρό μας πιο ανταγωνιστική και το εισόδημα των...

(Ο Πρόεδρος αφαιρεί τον λόγο από τον ομιλητή)

Цветелина Пенкова (S&D). – Уважаеми г-н Председател, уважаеми г-н Комисар, националните ядрени регулатори са най-важният елемент за безопасността на атомните ни централи. В Европа има 100 работещи реактора в 12 държави, а качеството на контролните ни органи е това, което осигурява сигурността на системата.

Недопустимо е в България висококвалифицирани експерти, които са посветили десетилетия на обучение и професионална квалификация, да получават стартова заплата от 800 евро. Не може професионалисти, които работят във високорискова среда, да нямат осигурена застраховка живот в случай на злополука. Освен адекватно заплащане, те имат нужда от задължителна застраховка и допълнително здравно осигуряване.

Ако не се вземат навремени и конкретни мерки, ще възникнат сериозни кадрови проблеми. Това може да застраши националната сигурност и безопасността на ядрено-енергийния сектор в България. 800 евро. Нима енергийната сигурност на България, региона и цяла Европа струва толкова малко? Длъжни сме да защитим хората, които се борят за нашата сигурност.

Tiago Moreira de Sá (PFE). – Senhor Presidente, a vitória esmagadora de Donald Trump na recente eleição nos Estados Unidos é uma rutura histórica quase tão profunda quanto a queda do Muro de Berlim ou o fim da União Soviética. Nascida da força de um movimento popular mais vasto, esta eleição habita os corações e as mentes do povo americano e também do europeu.

A Europa enfrenta agora uma escolha: sujeitar as relações transatlânticas a ideologias ultrapassadas e aos interesses político-partidários ou erguer-se com dignidade, alinhando-se com esta mudança irreversível e aproveitando esta oportunidade.

Lamentavelmente, o que vemos nas reações no Parlamento e na Comissão, nos partidos à nossa esquerda, incluindo parte do PPE, é uma total incapacidade de compreender este momento histórico, persistindo nas críticas e ofensas a Donald Trump e nos processos contra Elon Musk. Sejam claros: deste modo, serão vocês, e não Trump, a acabar com a NATO.

Vocês deviam ser os primeiros a lembrar o alerta de Gore Vidal no seu livro *Empire*. Quando a história começa a mover-se debaixo dos nossos pés, temos de apanhar boleia ou somos abalroados por ela.

Șerban Dimitrie Sturdza (ECR). – Domnule președinte, dragi colegi, infrastructura critică a unui stat trebuie protejată, nu vândută. Din păcate însă, politicienii români care s-au perindat prin funcții de conducere ale statului nu au înțeles că țara noastră nu trebuie prăduită. Încă de la căderea comunismului, România a cedat o mare parte din resursele sale naturale, fapt care a dus în cele din urmă la o explozie a prețului la gaze, energie electrică și chiar și la apă.

Vorbim astăzi despre concesionarea lacurilor de acumulare pentru dezvoltarea capacităților de stocare a energiei în România. Da, avem nevoie de un cadru legislativ care să stimuleze atât obținerea energiei din mai multe surse, precum și investițiile, pentru că acest lucru contribuie la securitatea energetică a țării, dar statul trebuie să păstreze controlul strategic asupra exploataării acestora. Energia nu trebuie să devină strict monopolul privaților preocupați de profit. Este nevoie de investiții strategice și corespunzătoare, nu să ne predăm țara străinilor.

Jana Toom (Renew). – Mr President, colleagues, I could not imagine, even in a nightmare, that some day I would talk in this House about problems with the rule of law in my home country, Estonia, but here I am.

A few months before local elections, the ruling coalition will urgently change the constitution, taking away the right to vote in local elections from more than 70 000 permanent residents, under the pretext of ensuring security. We are talking about citizens of Russia and Belarus. These people are not newcomers. They have lived in the country for three decades. They pay taxes. Every third, according to a recent study, is ready to defend Estonia with weapons in hand. This is a lot because other 40% are old people. Moreover, according to the Estonian Internal Security Service, there is no reason to assert that these people pose any kind of threat. Thus, we are dealing with a purely political decision that has nothing to do with the stated arguments. The principle of rule of law excludes an urgent change of the laws on the eve of elections, especially under farfetched pretexts.

So please take this intervention as an early warning. I will definitely bring it to the attention of the newly appointed Commission. Europe just cannot afford another violation of the rule of law, one of the cornerstones of European democracy.

Vicent Marzà Ibáñez (Verts/ALE). – Señor presidente, señorías, ¿cómo se explican que una persona, cada vez que tenga que viajar, deba comprar dos billetes? ¿Cómo se explican que eso les pase a decenas de miles de personas que tienen visión reducida y que tienen que pagar un billete para la persona que les acompaña cada vez que tienen que viajar?

¿Cómo se explican ustedes, por ejemplo, que un ministro haya puesto una multa de 180 millones a las aerolíneas por cobrar de forma indebida las maletas de mano y que el resto de ministros no lo hayan hecho, cuando existe claramente una normativa que impide que se cobre por esa maleta de mano?

¿O cómo se explican ustedes que haya intermediarios que son buenos para cobrar un viaje, pero luego no son buenos para devolver el dinero cuando ese viaje no se ha realizado?

Miren, hay incontables hechos que afectan a los derechos de los viajeros en la Unión, y su regulación y aplicación es absolutamente insuficiente. Por eso les animo, y ya les digo que vamos a batallar para que todos estos derechos estén de verdad garantizados, que no haya esas ilegalidades y que, de verdad, aquel intermediario que cobra por un viaje devuelva el dinero si el viaje no se ha realizado; que las personas que tienen movilidad reducida o que no tienen una visión del 100 % no tengan que pagar dos billetes cada vez que viajan y que todas y todos estemos bien informados y se nos devuelva nuestro dinero cuando hay retrasos o cancelaciones.

Alexander Jungbluth (ESN). – Herr Präsident! Neuesten Erkenntnissen zufolge sollen mehrere Ukrainer mit besten Verbindungen in höchste Armee- und Geheimdienstkreise für den Anschlag auf Nordstream 2 verantwortlich sein. Wir Deutsche, die Milliarden an Hilfsleistungen für die Ukraine zahlen, werden von den Verdächtigen auch noch verhöhnt. In einem Gespräch mit dem linken Magazin *Der Spiegel* wird der Anschlag auf die Energieversorgung von den mutmaßlichen ukrainischen Drahtziehern als Segen für Deutschland bezeichnet.

Doch jene, die Deutschland verhöhnen, sitzen auch in unseren Reihen. Denn während in diesem Hause darüber diskutiert wird, angeblich die kritische Infrastruktur gegen Russland verteidigen zu müssen, rechtfertigt die CDU den Anschlag auf Nordstream. Der CDU-Abgeordnete Michael Gahler hält den Anschlag der Ukraine sogar für legitim. Was für ein Irrsinn! Wer – wie es die CDU in diesem Hause offensichtlich tut – das Interesse der Ukraine über das Interesse Deutschlands stellt, der ist der tatsächliche Gegner Deutschlands.

Rima Hassan (The Left). – Monsieur le Président, quelle valeur ont réellement les engagements des États parties aux textes internationaux si leur application dépend uniquement de la volonté des chefs d'États?

Les déclarations de l'Allemagne et la Hongrie exprimant le refus de coopérer avec la CPI, depuis qu'elle a émis des mandats d'arrêt contre les dirigeants israéliens, entraînent des conséquences graves sur la crédibilité du système de justice internationale. Les États parties au Statut de Rome ont une obligation légale de coopérer pleinement avec la Cour pénale internationale et d'exécuter ses mandats d'arrêt, comme cela a été rappelé par M. Borrell.

Ces mandats d'arrêt sont une avancée historique pour la justice internationale et les droits du peuple palestinien, mais ils ne suffisent pas. Les Palestiniens et les Palestiniennes ne peuvent plus attendre. Les États membres de l'Union européenne doivent instaurer un embargo total sur les armes à destination d'Israël et suspendre immédiatement l'accord d'association UE-Israël. Il en va de la crédibilité politique des institutions européennes.

Je veux terminer par un appel à la solidarité avec le plus vieux prisonnier politique d'Europe, injustement détenu depuis 41 ans par la France, Georges Ibrahim Abdallah. Je me joins à tous les appels demandant sa libération immédiate.

Diego Solier (NI). – Señor presidente, hoy me gustaría compartir con ustedes la situación que hay en Valencia, a 25 de noviembre, en la zona afectada. Por cierto, ¿saben cuánta agua o cuánto llovió el 29 de octubre en Paiporta? ¿Saben cuánta agua se desembalsó, por ejemplo, del embalse de Forata? ¿Se avisó a las autoridades del desembalse de esa agua? ¿De quién dependen estas infraestructuras, futura comisaria Ribera?

Pues la situación en Valencia sigue poco más o menos igual: hay lodo, hay coches, hay barro, hay garajes inundados. Y, no sé, ¿alguien le ha dado órdenes a la UME, señora ministra Robles, para que no ayude a los vecinos en sus garajes? ¿Tiene Tragsa algún interés en alargar la situación para sacar tajada de los presupuestos asignados a la recuperación de las zonas afectadas? Porque parece que empieza a haber más interés en el negocio que realmente en ayudar a recuperar las poblaciones.

El próximo fin de semana volveremos voluntarios a ayudar a los vecinos y esperamos colaboración por parte de las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado y que no entorpezcan la labor de los voluntarios.

Sander Smit (PPE). – Voorzitter, "Biodiversiteit, jacht en platteland". Dat is de naam van een van de oudste en waardevolste intergroepen in ons Parlement, die al sinds 1985 bestaat. We moeten ons de komende vijf jaar harder gaan maken voor een beter Europees beleid op het gebied van biodiversiteit, jacht en platteland.

Platteland, goed wildbeheer en behoud van natuur staan hoog op de agenda van burgers. Tot die burgers behoren ook boeren, jagers, grondbezitters, bewoners van landgoederen en inwoners van ons platteland. Het tijdiger dan de andere Europese instellingen signaleren van de wolvenproblematiek, de onrust op het platteland en de kansen en knelpunten van het Europees landbouwbeleid, dat was een belangrijk punt van de intergroep. Boeren, jagers, tuinders, landgoederen, landeigenaren en bosbeheerders hebben een cruciale rol voor het platteland in Nederland en in Europa.

Biodiversiteit, jacht en platteland, ze horen bij elkaar. Houden wij ze bij elkaar in de komende vijf jaar? Steun deze intergroep en ook die voor het behoud van onze duurzame Europese veehouderij.

Johan Danielsson (S&D). – Herr talman! *Black week, black Friday* och julhandeln; vi går nu in i Europas största shoppingmånad. Med anledning av det skulle jag vilja lyfta två förkrossande rapporter som fackförbundet Handels har släppt om arbetsituationen för sina medlemmar.

Inte nog med att tre av tio butiksanställda i Sverige får en lön under fattigdomsgränsen, allt fler känner också en växande oro för hot, våld eller andra brott på arbetsplatsen. Så här ska ingen behöva ha det på jobbet.

Medlemsländerna måste se till att i sin arbetsmiljölagstiftning tydliggöra att arbetsplatserna också ska vara fria från hot och våld och förtydliga arbetsgivarens ansvar när våldet kommer från en tredje part, i det här fallet kunden. Länder som inte agerar i tillräcklig utsträckning, såsom mitt hemland Sverige, måste få påbackning från EU-systemet. Att göra ingenting kan aldrig, aldrig någonsin, vara ett alternativ.

Marie Dauchy (PfE). – Monsieur le Président, demain matin, la Coordination rurale viendra manifester devant les portes de ce Parlement, comme tant d'agriculteurs partout en France. Encore une fois, vous refuserez d'écouter, de comprendre et de remettre en question votre idéologie mortifère: celle du libre-échange à tout prix, qui étouffe nos agriculteurs, ruine nos territoires et sacrifie nos souverainetés.

Pourtant, ma famille politique dénonce depuis des années les traités, comme le Mercosur, qui ne font que nous appauvrir. Si vous ne nous écoutez toujours pas, écoutez au moins la souffrance de nos agriculteurs qui se donnent la mort tous les deux jours. Et par pitié: n'ajoutez pas à votre surdité l'outrance de faire passer votre texte par la force.

Cessez de tuer nos agriculteurs, ces gardiens de nos territoires, ces artisans de notre identité, cette richesse inestimable pour la France. Écoutez-les enfin, car ils sont l'âme vivante de notre pays.

Sebastian Tynkkynen (ECR). – Mr President, the Government of Finland has temporarily decided to cease all development aid to Somalia. It is a consequence for refusing to take back their citizens who are designated to be returned. To my country, I say: 'way to go, Finland!'

This decision should serve as a model for the migration policies for the entire EU. And why? Because we are pumping billions of euros all over the world through development aid, and at the same time we have over 1.3 million people illegally residing within the borders of the EU. We are simply being used. An easy way to stop this is to say: 'if you refuse to take back your citizens, we refuse to give you money'.

Elena Yoncheva (Renew). – Mr President, dear colleagues, how can you possibly turn a blind eye to the humanitarian crisis in Yemen? With more than 18 million Yemenis facing food insecurity and 4.5 million displaced, we cannot afford to remain silent. The urgency of the situation calls for our immediate actions, especially for the most vulnerable: women and children.

Imagine the children suffering from malnutrition and a lack of urgent medical treatment. Consider the women who want to protect their loved ones.

The European Union has a crucial role to play. We take the lead in offering humanitarian aid that prioritises the medical treatment of those in desperate need. We must generate EU initiatives that deliver immediate medical assistance, restore hope and rebuild lives. Together, we can make a profound difference in the lives of Yemeni people.

Nicolae Ștefănuță (Verts/ALE). – Domnule președinte, România s-a trezit cu un șoc de dimineață. Alegerile dezbină și uneori dezbină copiii de părinți. Fiecare stă pe telefonul lui și fiecare are politica lui, în loc să se întâlnească în bucătărie, să vorbească unii cu alții.

Dragi români, indiferent că l-ați votat pe candidatul Georgescu, eu vă înțeleg nemulțumirea. Vă înțeleg supărarea. Știu că ați fost neuziți prea mult timp. Însă trebuie să învățăm că dezbinarea nu face bine, iar acesta este un candidat care dezbină, care îndeamnă la ură și la dezbinare și la o perspectivă și un viitor pentru România care nu sunt europene.

Pe 8 decembrie, vă rog să nu îl votați pe acest candidat care își dorește dezbinarea. Învățăturile pe care el le vinde nu sunt ale iubirii, sunt ale urii. Îmi doresc să văd poduri între generații. Îmi doresc să văd copiii reuniți cu părinții și în politică.

João Oliveira (The Left). – Senhor Presidente, aumento geral dos salários e pensões; valorização das carreiras e condições de trabalho; reforço do investimento público na habitação e na capacidade de resposta dos serviços públicos, na saúde, na educação, na segurança social e na cultura; apoio aos setores produtivos e ao desenvolvimento científico e tecnológico; uma política de justiça fiscal com o alívio dos impostos sobre o trabalho e a tributação efetiva dos grupos económicos e das grandes fortunas.

Estas são algumas das reivindicações que os trabalhadores e o povo português levam à rua no próximo dia 29 de Novembro, numa grande ação que foi convocada pela CGTP Intersindical Nacional contra o Orçamento do Estado, que o Governo do PSD e do CDS vai fazer aprovar, com o apoio do Partido Socialista e dos partidos à sua direita.

Esta é uma resposta que os trabalhadores portugueses estão a dar a uma política que não serve os seus interesses, que não serve o desenvolvimento do país, que não dá resposta a nenhum problema nacional, mas que satisfaz os interesses dos grandes grupos económicos e do setor financeiro, e que tem por trás, em muitas circunstâncias, as orientações da União Europeia.

Queremos expressar aqui a nossa solidariedade com essa luta importante que os trabalhadores estão a levar por diante.

Ondřej Dostál (NI). – Pane předsedající, dovolu mi pár slov o volbách, o demokracii a o pokrytectví. Ekonomika Unie se zoufale propadá proti Číně i Spojeným státům, ale tento Parlament nemá na práci nic jiného, než se vměšovat do voleb jak v cizích nečlenských státech, tak jak jsme slyšeli, tak i ve vlastních. I tento týden budeme hlasovat o Gruzii. Tamní voliči nejsou protievropští, chtějí mír a prosperitu, nechtějí válku a úpadek. Pamatují trpké časy za Saakašviliho, dívají se na Zelenského Ukrajinu, vidí, jak dopadla, a nechtějí mít ze své země další bojiště, dalšího obětovaného pěšáka. Já jsem byl v Gruzii osobně, mluvil jsem s politiky obou stran. Nechme prosím přezkum gruzínských voleb gruzínskému volebnímu soudnictví a projevme respekt. Jestli chceme něco napravit, tak začněme tady u sebe, tady v Unii. Jednání o komisářích probíhala zákulisně. Předsedkyně Komise se stále nepostavila čelem ke kauze *Pfizergate*. Zdejší většina skrz zcela nedemokratický *cordon sanitaire* upírá opozici možnost podílet se na parlamentní činnosti. S takovou můžeme být rádi, že o nás třeba gruzínský parlament neschvaluje kritické rezoluce. Pojdme to napravit už tento týden.

Φρέντης Μπελέρης (PPE). – Κύριε Πρόεδρε, σήμερα θα ήθελα να αναφερθώ στα μοντέλα τεχνητής νοημοσύνης. Συνειδητοποιώ ότι η Ευρώπη γίνεται λιγότερο ανταγωνιστική και είναι έτοιμη να χάσει ένα βασικό στοιχείο της καινοτομίας στην τεχνητή νοημοσύνη, ειδικά στα ανοικτά μοντέλα.

Τα μοντέλα τεχνητής νοημοσύνης ανοικτού κώδικα έχουν τη δυνατότητα να αυξήσουν την παραγωγικότητα, να ωθήσουν την επιστημονική έρευνα και να προσθέσουν εκατοντάδες δισεκατομμύρια ευρώ στην ευρωπαϊκή οικονομία. Τα ανοικτά μοντέλα εξασφαλίζουν πρόσβαση και ελευθερία σε πολλούς τομείς, όπως την ιατρική, την εκπαίδευση, τη δημόσια διοίκηση και τις νέες επιχειρήσεις, δίνοντας πρόσβαση σε εργαλεία που δεν θα μπορούσαν να κατασκευάσουν ή να αγοράσουν.

Χωρίς αυτές τις προόδους, η ανάπτυξη της τεχνητής νοημοσύνης θα συμβεί αλλού, στερώντας στους Ευρωπαίους την τεχνολογική πρόοδο που απολαμβάνουν οι ΗΠΑ, η Κίνα και η Ινδία. Για να αποφευχθεί αυτό, χρειαζόμαστε γρήγορες και σαφείς αποφάσεις που επιτρέπουν τη χρήση ευρωπαϊκών δεδομένων προς όφελος των ευρωπαίων πολιτών. Η Ένωσή μας πρέπει να είναι πρωτοπόρα στις ιδέες αλλά και στην καινοτομία.

Romana Jerković (S&D). – Poštovani predsjedavajući, mirovine od kojih se može dostojanstveno živjeti nisu privilegija, već temeljno ljudsko pravo.

U prosjeku europski umirovljenici primaju mirovinu koja iznosi 58 % njihove prosječne plaće, dok je u Hrvatskoj taj udio znatno niži i iznosi samo 37 %. S tih 37 % trećina umirovljenika u Hrvatskoj živi u siromaštvu, a trećina je na rubu siromaštva. Oni koji su cijeli život radili, doprinosili razvoju društva i države, cijeli život izdvajali za mirovinski sustav danas nemaju za pokrivanje osnovnih životnih potreba. To je nedopustivo.

I zato Europska unija mora pomoći državama članicama u reformi mirovinskih sustava. Trebamo odrediti minimalne mirovine koje osiguravaju pristojan život i dostojanstvenu starost i konačno, važno je uspostaviti mehanizam nadzora država članica u provedbi te reforme.

André Rougé (PFE). – Monsieur le Président, depuis septembre, les Français de Martinique protestent, à juste raison, contre le coût de la vie excessif. Les causes sont bien sûr nationales – comme l’octroi de mer, le prix du fret et le poids des oligopoles –, mais également européennes. La France d’outre-mer est spécifiquement exposée aux traités de libre-échange, dont celui qui se profile entre l’Union européenne et le Mercosur.

Sur ce sujet, depuis le 13 septembre, les agriculteurs engagent un vaste mouvement de protestation en métropole. L’outre-mer y participe aussi, à l’image des maraîchers vivriers de Martinique, qui s’organisent depuis cet automne en un comité de défense. Nos députés ont participé, en 2020, à l’élaboration des dispositions transitoires du FEOGA pour proroger de deux ans les aides aux agriculteurs ultramarins. L’Union européenne doit mieux agir en augmentant l’enveloppe de ce fonds de garantie pour moderniser les techniques agricoles, améliorer l’irrigation des sols et œuvrer à la diversification agricole. De même qu’elle doit refonder un POSEI décentralisé, divisant par deux les délais d’obtention des aides.

L’agriculture martiniquaise souffre. L’Union européenne ne peut pas fermer les yeux.

Michael McNamara (Renew). – Mr President, I suppose I too wish to express reservations about the proposed Mercosur agreement. Over the past number of years, farmers have been asked, rightly, in my view, to farm in a sustainable way, to farm in a way which is environmentally sustainable and can guarantee a high-quality product to European consumers, and also a very high quality of animal welfare, and to increasingly farm in a way that reduces carbon emissions and reduces the use of pesticides, herbicides, et cetera. All of that, colleagues, I believe, is threatened by the Mercosur agreement. But even more than that, the proposal which we are now hearing that because there is opposition to the Mercosur agreement in particular Member States that it will be split so that only the trade component will be voted on here by qualified majority voting and the remainder left to be ratified by Member States at some time in the future, if at all. That, colleagues, is profoundly undemocratic. If that was the road that we had started on, it might be acceptable, but it is not. It will only be done if it is clear that it cannot be passed any other way, to bypass Member States. And that is unacceptable in my view.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – Señor presidente, la semana pasada tuvo lugar en Bruselas la reunión del Comité de las Regiones con ocasión de su trigésimo aniversario. En esa reunión, fue muy celebrado el trabajo del Parlamento Europeo para incrementar en 3 000 millones de euros el Fondo de Solidaridad de la Unión Europea y el Mecanismo de Protección Civil de la Unión, que permitirán hacer llegar financiación europea para reparar los daños de la trágica riada que se cobró la vida de doscientas personas en la Comunidad Valenciana.

Pero ¿saben por qué fue tan celebrado? Porque la partida inicialmente presupuestada para el Fondo de Solidaridad de la Unión Europea y el Mecanismo de Protección Civil de la Unión era raquítica, como raquítica ha sido, hasta ahora, la financiación del Fondo de Asilo, Migración e Integración y de Gestión Integrada de las Fronteras, a pesar de que este Parlamento los ha incrementado para 2025 (el de Asilo, Migración e Integración en dos millones de euros y el de Gestión Integrada de Fronteras en diez millones de euros).

Ambos son absolutamente esenciales para las regiones de frontera exterior de la Unión Europea, como Canarias, región ultraperiférica que está realmente acuciada por la inmigración procedente de la cornisa noroccidental africana.

De modo que aquí hay una tarea para la Comisión Europea Von der Leyen II: presentar unos presupuestos decentes para el Fondo de Asilo, Migración e Integración y de Gestión Integrada de las Fronteras que permitan la implementación eficaz de las obligaciones legales de los Estados miembros con el Pacto sobre Migración y Asilo.

France Jamet (PFE). – Monsieur le Président, chers collègues, la Commission européenne, par acte délégué, a interdit la pêche dans le golfe de Gascogne à nos pêcheurs, au prétexte de protéger des cétacés. Elle a appuyé cette décision sur un rapport de l'Observatoire Pelagis, qui a établi ces données en faisant simplement 3 % des nécropsies. C'est à l'aune de ces données, contestables, que la Commission a fait le choix de mettre nos pêcheurs au chômage technique: plus de 100 millions de pertes, des pénuries dans les criées et l'asphyxie des coopératives maritimes qui constituent le poumon économique de nos territoires côtiers.

Nos pêcheurs n'ont pas à être la variable d'ajustement des décisions idéologiques et des lubies de la Commission. En effet, entre les accords de libre-échange, les interdictions de travailler, pour nos pêcheurs, et l'explosion des normes, la Commission ne fait rien d'autre que détruire notre souveraineté alimentaire.

C'est pourquoi, chers collègues, je vous invite à voter mercredi pour la proposition de résolution faisant objection à cet acte délégué, dans l'intérêt de la pêche et dans l'intérêt de notre souveraineté alimentaire.

Ciaran Mullooly (Renew). – Mr President, colleagues, Ireland's fishing industry is in crisis. We have 12 % of Europe's richest waters yet, incredibly, we have some of the poorest fishermen and women, because we have less than 6 % of the quota. Year after year, our share declines while Nordic countries expand their fleets and their processing capacity, taking the lion's share.

And next year, Ireland faces a further 22 % loss in its mackerel quota, worth EUR 18 million – not because of Irish overfishing, but because of non-EU nations like Norway and Iceland coming in here to overfish by up to 40 % annually. They are plundering our waters, President.

In Killybegs, County Donegal, our largest fishing port, boats are at a standstill. Next year they will be lucky to fish for even 2 months in the year. Dylan Kyles, a third-generation fisherman, can only sit idly by on the mainland while watching vessels from elsewhere outside Europe fish freely in the waters every day.

It's absurd, President, what's going on. It's allowing Norway to catch three times Ireland's blue whiting quota off our coast, while our boats remain tied up. We can't stand by, President. We must fight back. Fair play for the fishermen in the north-west and the south-west of Ireland – we will not give up until we have fair play!

Angéline Furet (PFE). – Monsieur le Président, l'Europe, c'est la paix. La formule est répétée à l'envi par tous les européens chevronnés. Pourtant, c'est un mensonge.

En effet, aujourd'hui, l'Union européenne pousse à la guerre. L'Union européenne tente de fédérer, à travers la guerre en Ukraine, et s'ingère dans la politique de défense des États membres au mépris de leur souveraineté. Après avoir créé un poste de commissaire européen à la défense, voilà qu'en plus la Commission européenne passe outre ses compétences: elle veut retirer 400 milliards d'euros de budget, imputés au développement des régions en difficulté, pour les consacrer au renforcement du complexe militaro-industriel des États membres et à l'assistance militaire à l'Ukraine.

Est-ce démocratique, quand la Commission décide, seule, d'entraîner tous les citoyens européens dans une guerre contre la Russie? Évidemment non! L'Europe, normalement, c'est la paix. Mais avec Mme von der Leyen à sa tête, l'Europe, c'est la guerre!

Valérie Deloge (PFE). – Monsieur le Président, avec l'accord du Mercosur, l'Union européenne est prête à enterrer définitivement nos agriculteurs et notre souveraineté alimentaire.

Ce sont 99 000 tonnes de bœuf, 180 000 tonnes de poulet et 1 million de tonnes de maïs produits avec des pesticides interdits et des antibiotiques dangereux qui vont débarquer dans nos assiettes. C'est une menace directe pour la santé des consommateurs.

Pendant ce temps, les agriculteurs français, écrasés par des normes toujours plus contraignantes venues de Bruxelles, sont en train de disparaître. Un poulet sur deux consommé en France est déjà importé. Ouvrir davantage nos marchés à cette concurrence déloyale met en péril nos territoires et notre modèle agricole.

Aujourd'hui, près d'un agriculteur sur trois vit sous le seuil de pauvreté. Ces femmes et ces hommes, qui nous nourrissent, méritent d'être soutenus plus que jamais. Les agriculteurs ne veulent pas dépendre des aides: ils veulent simplement vivre dignement de leur travail.

Avec Jordan Bardella et Marine Le Pen, nous sommes les seuls à dire non à ce funeste traité du Mercosur et à cette Europe technocratique qui sacrifie nos paysans. Donc ce sera non au Mercosur!

El presidente. – Con esto se cierra este punto.

16. Ordinea de zi a următoarei ședințe

El presidente. – La próxima sesión tendrá lugar mañana, martes 26 de noviembre de 2024, a las 9.00 horas.

El orden del día se ha publicado y está disponible en el sitio web del Parlamento Europeo.

17. Aprobarea procesului-verbal al prezentei ședințe

El presidente. – El Acta de la presente sesión se someterá a la aprobación del Parlamento mañana al comienzo de la tarde.

18. Ridicarea ședinței

(Se levanta la sesión a las 21:48 horas).

—

Legenda simbolurilor utilizate

*	procedura de consultare
***	procedura de aprobare
***I	procedura legislativă ordinară, prima lectură
***II	procedura legislativă ordinară, a doua lectură
***III	procedura legislativă ordinară, a treia lectură

(Procedura indicată se bazează pe temeiul juridic propus în proiectul de act.)

Abrevierile denumirilor comisiilor

AFET	Comisia pentru afaceri externe
DEVE	Comisia pentru dezvoltare
INTA	Comisia pentru comerț internațional
BUDG	Comisia pentru bugete
CONT	Comisia pentru control bugetar
ECON	Comisia pentru afaceri economice și monetare
EMPL	Comisia pentru ocuparea forței de muncă și afaceri sociale
ENVI	Comisia pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară
ITRE	Comisia pentru industrie, cercetare și energie
IMCO	Comisia pentru piața internă și protecția consumatorilor
TRAN	Comisia pentru transport și turism
REGI	Comisia pentru dezvoltare regională
AGRI	Comisia pentru agricultură și dezvoltare rurală
PECH	Comisia pentru pescuit
CULT	Comisia pentru cultură și educație
JURI	Comisia pentru afaceri juridice
LIBE	Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne
AFCO	Comisia pentru afaceri constituționale
FEMM	Comisia pentru drepturile femeii și egalitatea între sexe
PETI	Comisia pentru petiții
DROI	Subcomisia drepturile omului
SEDE	Subcomisia securitate și apărare
FISC	Subcomisia pentru chestiuni fiscale
SANT	Subcomisia pentru sănătate publică

Abrevierile denumirilor grupurilor politice

PPE	Grupul Partidului Popular European (Creștin Democrat)
S&D	Grupul Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European
PfE	Grupul „Patrioți pentru Europa”
ECR	Grupul Conservatorilor și Reformiștilor Europeni
Renew	Grupul Renew Europe
Verts/ALE	Grupul Verzilor/Alianța Liberă Europeană
The Left	Grupul Stângii din Parlamentul European - GUE/NGL
ESN	Grupul „Europa Națiunilor Suverane”
NI	Deputați neafiliați